

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHASING HIM

THE DARK LOVE SERIES BOOK 4

KAT T. MASEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHASING HIM

Kat T. Masen

Onun Peşinde
Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi
Karanlık Aşk Serisi 4. Kitap

Kat T. Masen Telif

Hakkı 2020 Kat T. Masen
Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Editing by Nicki at [Swish Design & Editing](https://www.swishdesignandediting.com)
Proofing by Kay at [Swish Design & Editing](https://www.swishdesignandediting.com)
Kitap tasarımı: [Swish Design & Editing](https://www.swishdesignandediting.com)
Kapak tasarımı: [Outlined with Love Designs](https://www.outlinedwithlovedesigns.com)
Kapak Resmi Telif Hakkı 2020
Birinci Baskı 2020
Tüm Hakları
Saklıdır

CONNECT WITH ME ONLINE

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BLURB

Yeminlerimiz edildi.
Tüm hayatımızı planlamıştık.
Ve hatta oğlumuzu bu dünyaya getirdi.
Ta ki saatler sonra her şey durana ve sen aniden gidene kadar.

Hayat mükemmeldi, ta ki birlikte olduğu tek adam, henüz on yedi yaşındayken kalbini çalan adam, vaktinden önce aramızdan ayrılana kadar.

Çaresiz, öfkeli ve iyileşemeyen Adriana dibe vurur ve oğlunun iyiliği için yardım aramak zorunda kalır. Hiç beklemediği bir kaynaktan, en yakın arkadaşının eski nişanlısı Julian Baker'dan bir dostluk görür.

Julian, hayatına girmesini beklemediği kadar zeki, esprili ve son derece yakışıklı bir adamdır. Aralarındaki benzersiz arkadaşlık kısa sürede yasak bir ilişkiye dönüşür. Aşıklar olarak, ailelerinden ve arkadaşlarından gizli kalması gereken bir bağ kurarlar, ancak sırlar yalnızca bir süre saklanabilir.

Adriana'nın kardeşi Lex, Julian'dan nefret etmektedir ve onları ayırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır.

Lex'in kontrolcü doğası ve karısına karşı aşırı korumacı tutumu Adriana'nın hayatındaki bir büyük aşkı daha bitirmesine mi neden olacak? Yoksa kalbini çalmaya hiç niyeti olmayan bir adamla nihayet iyileşecek mi?

TABLE OF CONTENTS

<u>Blurb</u>
<u>İçindekiler Önsöz</u>
<u>Birinci Bölüm</u>
<u>İkinci Bölüm</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Beşinci Bölüm</u>
<u>Altıncı Bölüm</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Onuncu Bölüm</u>
<u>Onbirinci Bölüm</u>
<u>Oniki Bölüm</u>
<u>Onüçüncü Bölüm</u>
<u>Ondördüncü</u>
<u>Bölüm Onbeşinci</u>
<u>Bölüm Onaltı</u>
<u>Bölüm Onyedinci</u>
<u>Bölüm</u>

[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm Yirmi](#)
[Birinci Bölüm Yirmi](#)
[İkinci Bölüm Yirmi](#)
[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Epilog](#)
[Bonus Sahnesi](#)
[Kat T. Masen'in Diğer](#)
[Kitapları Benimle Çevrimiçi](#)
[Bağlanın Yazar Hakkında](#)

PROLOGUE

Hafif bir ses var.

Bir uyarı sesi, içimi ürpertiyor, her şeyin sona ermek üzere olduğunu biliyorum.

Bir nebze umut, bir mucize, gözlerindeki ışık gibi soluyor.

Gözleri, ölümü yansıtıyor.

Sadece birkaç saat, birkaç dakika, hatta birkaç saniye sonra gitmiş olacak. Görülememek, dokunulamamak ya da duyulamamak ve yerin altı metre altında olmak onun tek kaderi.

Beyaz önlüklü adam elini nazikçe koluma koyuyor. Sempatik bir bakışla, sakın sesi kaçınılmaz olanı söylüyor. "Bayan Evans, sanırım kocanıza veda etme vaktiniz geldi."

Koridordaki diğer herkesin aksine benim yüzüm ifadesiz. Babamın ve ağabeyimin gözleri kan çanağına dönmüş, gözyaşlarını zorlukla tutuyorlar. Annem teselli bulamıyor, oğlumuzu etrafımızı saran kederden korumak için onu ileri geri sallıyor.

Keşke biri bunu benim için yapabilseydi.

Yakında sadece *benim* oğlum olacak.

Kardeşim yanımda, beni ileri doğru itiyor, odaya girmem ve kocama son saygılarımı sunmam için beni cesaretlendirmeye çalışıyor. Onu izleyerek odaya giriyorum ve gözlerim hemen onu izliyor.

son kez. Solgun, zayıf ve hasta. Bir zamanlar çok güzel olan saçlarından geriye kalan teller zar zor görülebiliyor. Canlı mavi gözler, derin halkalarla gölgelenmiş donuk gri kürelere dönüşmüş. Dudakları mavinin açık bir tonunda... *mavi...*

Yatağının yanında duruyorum.

Elini kaldıracak gücü kalmadığından, bana son bir kez dokunmaya çalışması çok zor oluyor ve yenik düşerek pes ediyor.

Kendi hatası.

Savaşmalıydı. *Bizim için, hayat için.*

Elijah bu yolu seçti. Onu kurtarabilecek her türlü tedaviyi reddetti. Bunun yerine, aşkımız, oğlumuz, savaşmaya değmezdi.

Gergin bir sesle son sözlerini mırıldanıyor: "Bunu bizim için yaptım. Sonuna kadar seninle birlikte olacak biriyle yaşamayı hak ediyorsun. Benden nefret etme Adriana... Lütfen..."

Çılgılık atmak, yüzüne yumruk atmak istiyorum ama duygularım acımasızca kesintiye uğruyor, bip sesini odadaki panik izliyor. Önümdeki sahne bir bulanıklığa dönüşürken sesler yankılanıyor; onu son bir kez kurtarmak için çılgınca bir çırpınış.

Üç... iki... bir... Temiz!

Vücudu sarsılıyor. Bir şey yok.

Tekrar... tekrar... tekrar.

Zaman benim için kayıp.

Doktor hemşireye bakar ve başını yavaşça sallar. Şu anda, eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor. Gözlerindeki acıma, maskelerini çıkarışları, saate yaklaşan bakışları.

"Ölüm saati... 11:53."

Hıçkırıklar kulağımın zarını delecek kadar yüksek. Bana ait değil.

Kollarının beni sardığını hissediyorum. Kardeşim beni korumaya çalışıyor. Beni kendine çekiyor, yüzümü takım elbise ceketinin içine bastırıyor. Sıcak gözyaşları soğuk yanaklarıma özgürce düşüyor ve kocamın bir battaniyeyle örtülmüş görüntüsünü bulanıklaştırıyor.

Onun kucağında kaybolmuşken, her şey içime işlemeye başlar. Gerçek, yaklaşan bir fırtına gibi vurmuştur.

Ve tıpkı bir gök gürültüsü gibi, doğrudan kalbime hücum eden, kardeşimi beni daha sıkı kucaklamaya ve beni acıdan korumaya zorlayan irkiltici bir çılgılık attım.

Kocam öldü. Oğlumun
babası öldü. *Ben*
yalnızım.

CHAPTER 1

Odada bir kaos var, sadece birkaç dakikalığına tahammül edilebilecek bir çılgınlık ve ardından gizlice kaçıp cam kapıların ardında teselli aramak zorunda kalıyorsunuz.

Buna kreş deniyor.

Bugün sıradan bir gün değil. Üç hafta önce Andy'nin sırt çantasında sarı bir not eve geldiğinden beri bu olaydan korkuyordum. Küçük bir kağıt parçası "Babanı Kreşe Getir Günü "nü ilan ediyordu.

Yani, gerçekten, bu da ne? Bunun küçük çocuklar için faydalı olacağını kim düşündü?

Hallmark'ın dünyada hak iddia etmesi, tüketicileri bir dizi olayı kutlamaya zorlaması yeterince kötü ve eğer bir ilişkiniz yoksa ya da kısa bir ebeveynseniz, kendinizi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmek zorunda kalıyorsunuz.

Ben böyle biri oldum.

Sadece bu da değil, okul öncesi çağındaki çocukların dikkat süreleri kısadır. Şanslı bir çocuk, kötülerle savaşan bir polis memuru olan babasının ne kadar harika biri olduğunu anlatırken onlardan bir halının üzerinde oturmalarını istemek, odadaki yirmi küsur çocuktan çok şey istemektir.

Notu okuduğum anda cep telefonum aşırı hızlandı. Aşırı korumacı ağabeyim iyi olduğumdan emin olmak istiyor ve

koca ağzım ailemin endişelenmesine neden oluyor. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi, sağlığım için sürekli endişelenmeye.

Ben iyiyim amına koyayım.

Tıpkı şarkıda söylendiği gibi, *hayatın hep iyi tarafından bakın*.

İşin iyi tarafı, odanın hızla ebeveynlerle dolmasını izlerken karşısında durduğum bu çirkin turuncu duvar. Ne yana dönseniz babalar. Bazıları mutlu bir şekilde çocuklarıyla oynuyor, bazıları kardeşim gibi takım elbise giymiş, diğerleri ise daha rahat giyinmiş - bunlar evde kalan babalar. Onları bir mil öteden fark edebilirsiniz. Sırt çantalarını patlayıcı yüklü gibi taşırlar, oysa içi çocuk bezi, ıslak mendil ve diğer acil durum malzemeleriyle doludur.

En azından tulum giymiyorlar. Ugh.

En çok ilgiyi polis memuru babanın görmesi şaşırtıcı değil. Üniformalı erkekler söz konusu olduğunda, odanın içindeki bekar anneler sülük gibi etraflarında dolanıyor. Kreşte miyiz yoksa Tinder buluşmasında mı? İzlemesi eğlenceli, özellikle de daha fazla dekolte göstermek için bluzlarını stratejik olarak ayarlamaya çalıştıklarını gördüğünüzde.

Andy can havliyle bana sarılıp etrafındaki olağandışı hareketliliğin farkında olarak korkuyla yüzünü saklarken bacağımdaki kan dolaşımını kaybetmeye başlıyorum.

"Torunum neden diğer çocuklar gibi koşturmuyor?"

Sinirimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak Andy'nin büyükannesi Mary Jean'e dönüyorum. Sinirlerimi bozma sınırında. Kayınvalideler arasında kendimi şanslı saymalıyım sanırım, her ne kadar Andy'nin üzerinde terk edilmiş bir yavru kuş gibi gezinse de. Onun bir annesi var, *benim*.

"Şu anda biraz utangaç, Mary Jean. Ona biraz zaman ver."

"Onu neden buraya koyduğunu bilmiyorum. Sana eve yakın bir yere taşınmanı ve ona iyi bakabileceğimi söylemiştim," diye geveliyor.

Bir cevap bekliyor ama ben cevap vermiyorum.

Coğrafi olarak aradaki mesafe hoş. Onu çoğunlukla tatillerde Los Angeles'a uçtuğunda ya da bir kez güneye uçtuğumuzda görüyoruz. Oğlunun ölümü onu çok etkilemiş olsa da, kapımı çalması istediğimden daha sık oluyor.

Ve çok sık demek istiyorum.

Genç bir erkek öğretmen olan Bay Lugo odaya girer. Mary Jean bluzunu düzeltiyor ve göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekiyor. Hızla pudra kâğıdını çıkararak yüzünü ve dişlerini kontrol eder. Elli küsur yaşında bir kadın için kesinlikle yaşını göstermiyor. Beyaz-sarı saçları ve

Parlak mavi gözleri ona genç bir zarafet veriyor. Homeopatik ilaçlara ve her gece uyguladığınızda hayatınızdan yıllar alan tuhaf kremlere sıkı sıkıya inanıyor.

Yaşlanmak onun kelime dağarcığında yok, "mahremiyet" kelimesi de öyle. Ne zaman bizimle kalsa, onu dolabımı karıştırırken buluyorum. İlk başlarda kibar davranıp benden biraz daha büyük olmasına rağmen ona bazı eşyalar verdim, ancak bu bir engel değildi - sadece gereğinden fazla ten göstermesi anlamına geliyordu. Sonra sinirlerimi bozmaya başladı. Dolabım benim sığınağımdır, kimse ona dokunamaz. Charlie ve Eric tek istisnalar.

"Nasıl görünüyorsun, sevgilim?" Fikrimi almak için eteğini düzleştiriyor. "Yirmi bir yaşındaymışsın gibi, Mary Jean."

Geniş bir gülümsemeyle kolumu sıkıyor ve Bay Lugo'yu takip ediyor. Tanrı yardımcım *olsun*.

"Tanrıya şükür, annen harika biri. Kayınvalide konusunda gerçekten şanslıymışım." Charlie sağımda duruyor, Charlie'nin göğsüne kusan bebek Ava'yı taşıyor.

Koku üzerime sinerken burnumu kıvırıyorum. "İğrenç, dekolte kusmuğu mu?"

"Evet, en kötüsü," diye yakınıyor Charlie.

"Oh, şey, nakavt edici dövmelerin varsa böyle olur," diye belirttim.

Ava'yı Lex'e uzatır, sonra da kendini temizlemek için gizlice bluzunun içine mendil sokmaya çalışır. Amelia kaçtığı için suratı asık olan Lex, Ava kollarında dinlenirken gülümsüyor. Ava kıpırdandıkça onu nazikçe sallıyor ve ben de kardeşimin küçük kızıyla bu kadar rahat olmasını izlerken gülümsüyorum. Bazen hayatın onun için, onlar için ne kadar değiştiğine inanamıyorum.

Bu gün kardeşim için de aynı derecede önemli. Lex, Andy'nin hayatının çok önemli bir parçası. Babam dışında oğlumun hayatındaki tek erkek figürü o ve zaman zaman bunun Andy'nin kafasını karıştırdığını biliyorum. Küçük yaşlardan itibaren Elijah hakkında konuşur ve Andy'ye fotoğraflarını gösterirdim. Onu hiç tanıma fırsatı bulamamış olsa bile babasının kim olduğunu bilmesi çok önemli.

Andy, Elijah'ın birçok özelliğine sahip ve birçok kişi onun kendilerine ne kadar çok Elijah'ı hatırlattığını söylüyor. Kirli sarı saçları, parlak mavi gözleri ve gülümsediğinde oluşan gamzeleri. Buna ek olarak, Andy çok zeki. Kreş çalışanları bana onun IQ'sunun aynı yaştaki diğer çocuklardan daha yüksek olduğunu söylediler. Bilgisini ilerletmesine ve güçlü yönlerini geliştirmesine yardımcı olmak için bazı harici programlar öneriyorlar. Bunu düşünmek benim için çok zor.

Üç yaşından biraz küçük ve benim üç yaşından anladığım kum havuzunda takılmak ve yağmur yağdığında çamur birikintilerinde tepinmek.

Andy'nin mümkün olduğunca normal bir hayatı olmasını, sırf Elijah burada olmadığı için önemli şeyleri kaçırmamasını istiyorum. Çoğu zaman gururla herkese babasının cennette çalıştığını söyler, ancak sözlerinin gerçekliği onun anlayamayacağı kadar büyüktür.

Bugün farklı olduğunu hissediyor. Oyuncaklar ve gürültü onu cezbetmiyor. Kaos onu bunalttıkça dudakları titriyor, neredeyse gözyaşlarının eşiğinde. Güçlü olmaya çalışıyorum ama bu güç öfkeye dönüşüyor. Böyle aptalca bir olay yarattıkları için yönetime bağışlamak istiyorum. Andy ve bana sirk ucubeleriymişiz gibi bakan herkesin gözlerini oymak istiyorum ve en önemlisi, bizi bu karmaşanın içinde bıraktığı için Elijah'a bağışlamak istiyorum.

Yine de kıpırdamadan duruyorum, yüzümde sahte bir gülümseme var.

"İyi misin?" Lex yine aşırı endişesiyle beni rahatsız ediyor.

Başımı salladım, sonra gülümsedim. Bunu yemedi. Ne de olsa beni tüm hayatım boyunca tanıyor.

Lex, Andy ile konuşmak için eğilir ve sesini tüm gürültünün üzerine yükseltir. "Değişelim. Sen Ava'yı al, ben de Andy'yi alayım," diye teklif eder.

Tekrar uykuya dalmış olan Ava'yı bana uzatıyor. Yüzünü koklamak için eğildim. Bebek gibi kokuyor. Andy'nin aynı şekilde koktuğunu hatırlamıyorum ama yine de doğum sonrası depresyonu yaşıyordum. Bırakın oğluma bakmayı, yataktan bile kalkamıyordum.

Andy benim adıma bir hareket seziyor ve ona daha sıkı sarılıyor. Lex onun hizasına kadar diz çöküyor. Söylediği sözleri duymuyorum, sadece Andy'nin küçük ellerini Lex'in etrafına sardığını ve yüzünü tekrar saklamak için başını boynuna gömdüğünü görüyorum. Amelia'yla birlikte olmak için dışarıdaki kum havuzuna doğru yürüyorlar. Amelia'nın küçük bir çocuğun küreğini çalmaya çalıştığını, küreği çocuğun elinden çekip aldığını ve küçük çocuğun gözyaşlarına boğulmasına neden olduğunu izliyorum.

Charlie sinirli bir şekilde, "Yemin ederim o küçük pislik başımı ağrıttıyor," diyor.

Lex, Amelia'nın seviyesine iniyor ve görebildiğimiz kadarıyla onu terbiye etmeye çalışıyor. Bu gülünç. Lex yumuşağın önde gideni ve Amelia onu parmağında oynatıyor.

"Charlie! Meleğine küçük bir pislik deme." Yumuşakça gülüyorum.

"Bu sabah ne yaptı biliyor musun? Lex'in tüm saç jölesini aldı ve Ava'nın kafasına sürdü. Onu bulduğumda, bunu neden yaptığını sordum. Ne dedi biliyor musun? 'Eric muhteşem saçlara sahip olmak için asla çok genç

olamayacağını söylüyor, o yüzden çalış bebeğim."

Onu rahatlatmak için kolumu omuzlarına doluyorum. Gülmemek için kendimi zor tutarken, istemsiz bir homurtu çıkarıyorum. Charlie eğlenerek başını sallıyor. Amelia, Eric'in yanında sünger gibidir ve Eric'le tanışan herkes onun hiçbir filtresi olmadığını bilir.

Görünüşe göre ortak bir noktamız var.

Başöğretmen özel sunum zamanının geldiğini duyurur. Çocuklar ön tarafta toplanır, Amelia kendini tam ortaya yerleştirir ve ellerini kalçalarına koyarak sabırsızlıkla herkesin toparlanmasını bekler. Andy isteksizce kenarda durur. Bu kadar içine kapanık olmak onun karakterine hiç uymuyor ve genç olmasına rağmen bu odadaki herkesin neye sahip olduğunu çok iyi biliyor.

Yine de uzun sürmez. Amelia diğer çocukları iterek Andy'yi kendisiyle birlikte ön tarafa çeker.

Öğretmen çocukları teker teker öne çağırarak babalarına boyayla kaplı el yapımı bir makarna resmi hediye etmelerini ve birkaç kelime söylemelerini ister. Amelia çağrılır ve sürpriz olmaz, Lex kalabalığın arasından geçip sonunda hediyesini kabul ederken minik diva öne doğru yürür.

"Bu benim babam. Çok güzel ve bir sürü insanın olduğu büyük bir binada çalışıyor. Büyüdüğümde telefonda insanlara bağışmak ve tıpkı onun gibi olmak istiyorum." Yüzü kalabalıktaki herkese gururla gülümsüyor.

Gevşek bir kahkaha attım. Komiklik çok fazla. Amelia çok yüzünüze bakıyor.

Charlie kızının uygunsuz konuşmasını duymazdan gelir ve fotoğraf üstüne fotoğraf çekmekle meşgul olur.

Amelia mükemmel bir poz veriyor, elleri kalçasında, saçları tam da Eric'in ona öğrettiği gibi omzunun arkasında.

Charlie nefesinin altında "Eric'in boynunu kıracağım," diye mırıldanıyor.

"Andy'ye de aynı pozu öğretmeye çalıştı ama iki saniye sürdü.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun dikkat süresi, bunu sevmelisiniz."

Lex kenara çekilmeden önce Amelia'nın sanat eserlerini gururla sergiliyor. Andy'nin adı söylenene kadar sabırla bekliyoruz ve neyse ki onun koşullarına karşı şefkatli olan harika bir öğretmeni var.

"Andy Evans," diye sesleniyor nazikçe.

Andy'yi kalabalığa bakarken izliyorum, gözleri korkudan kocaman olmuş. Amelia, Andy'nin yanında durmak ve elini tutmak için kalabalığın arasından geri döner. Aşırı dramatik kişiliğine rağmen, Andy ile yakın bir ilişkileri var.

Bağ. Amelia her zaman onun arkasını kollar ve kuzen olmalarına rağmen aralarındaki bağ kardeşlerinki gibi sıkıdır.

Lex'in de kalabalığın arasından kendine yol açtığını görüyorum ve Amelia'nın Andy'nin kulağına bir şeyler fısıldamasını izliyorum. Lex diz çöküp Andy'ye bir şeyler söylerken gözleri parlıyor.

Gururla Lex'e sanat eserini verir ve ona sıkıca sarılır.

Andy hiçbir şey söylemiyor. Gülümsemesi binlerce kelimeye bedel. Charlie ağlamamak için elinden geleni yapıyor ama rimeli dağılmış durumda.

Mary Jean'in mavi rimeli Andy'nin eve getirdiği sanat eserlerine benziyor; ona korkunç panda gözleri veren renkli bir görüntü.

Ben, ben tamamen
ağladım. İçimde neredeyse
hiç mücadele kalmadı. Bu
benim hayatım.

Şenlikler sona ererken, Amelia ve Andy kendilerini bazı yapı taşlarıyla meşgul ederler.

"Teşekkür ederim, ağabey." Omzunu kendiminkiyle çarpıyorum.

Kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor, saçlarımın tepesini öpüyor. "Her zaman, kısa şeyler."

Gözlerimi ona dikiyorum. Elbette ben kısayım ama o bir erkek-dev. "Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu öğleden sonra bir alıcıyla toplantım var. Bunun dışında pek bir şey yok."

Bu bir yalan. Yapacak bir sürü işim var. Lex'in bilmesine gerek olmayan şeyler.

"Peki, bebek bakıcılığını kim yapıyor, Anne Evans?" Lex kıkırdar.

Üçümüz de dönüp Mary Jean'e bakıyoruz. Bay Lugo'yu tamamen unutmuş ve kendisinden çok daha genç başka bir adamın yanında duruyor. Bu ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyor, çapkın gülümsemesi ve saçlarının titremesi biraz da yaltaklanmaya değer. Bu bir araba kazası gibi; arkanızı dönmeniz gerekiyor ama nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorsunuz.

"Kesinlikle sen değil. Andy'nin ikinci doğum gününde yaşanan kışkırtma olayının tekrarlanmasını istemiyorum." Charlie Lex'e hatırlatmakta gecikmez. "Öğle yemeği için boş musun Adriana?"

Charlie, Lex'in kollarını onun beline dolamasıyla dikkati dağılır.

"Kendinize bir oda bulun çocuklar. Herkesin içinde kuru kuru sevişmek kabul edilemez," diye homurdandım.

Dürüst olmak gerekirse, bazen etrafta olmak çok acı verici oluyor. Kardeşimi ergen bir çocuk sanırsın.

Lex, "Bu dünyada yürüyen en büyük iki horoz engelleyiciye sahip olduğumdan beri tek başıma bir oda tutuyorum," diye yakınıyor.

"Gerçek hikaye." Charlie gülüyor. "Ee, öğle yemeği?" "Evet. Andy'ye veda edeceğim."

Andy'nin bir arkadaşıyla oynadığı yere doğru yürüyorum. "Hey, kaka ayıcık, annen şimdi işe gidiyor."

Bloklarla oynamayı bıraktı ve tekrar bana yapıştı. Amelia omzuma dokununca kısa sürdü.

"Ri-ana teyze, topuma bak. Andy, gel benimle top oyna?"

"Amelia ile oynamak ister misin?" Andy'nin kulağına fısıldıyorum. Hafifçe başını sallıyor.

Amelia Andy'yi çekiştiriyor, ona onu takip etmekten başka seçenek bırakmıyor. Andy durup bir şey unutmuş gibi bana doğru koşana kadar uzaklaşmalarını izliyorum.

Büyük mavi gözleri bana bakıyor ve ben bu bakışı biliyorum. Birkaç kez gördüm. Bu bakış kalbimin anormal bir şekilde atmasına neden oluyor çünkü söylemek üzere olduğu sözler *sonsuza kadar* olmasa bile çok uzun bir süre aklımdan çıkmayacak sözler.

"Anne, babam işte kalmak zorunda kaldı. Cennet yine çok meşguldü."

Kalbim o karanlık uçurumun derinliklerine gömülüyor, sözlerinin gerçekliği zihnimde ağırlaştıkça her yönden paramparça oluyor.

"Evet, Andy, çok meşgulüm," diye cevap veriyorum, yüzünü örten gevşek saç telini iterek.

O kaçıyor ve ben son derece ağır bir kalple bebeğimi arkamda bırakarak çıkışa doğru yürüyorum.

CHAPTER 2

Restoranda tek başıma Eric ve Charlie'yi beklerken *Candy Crush* oynayarak kendimi oyalamaya çalışıyorum. Gelmiş geçmiş en kötü oyun, iki aydır bu seviyede takılıp kaldım. Rocky'ye bana sosyal medya üzerinden bu saçma saplantıya neden olan lanet olası isteği gönderdiği için lanet ediyorum.

On dakika sonra Eric ve Charlie hâlâ gelmemiştir. Hayal kırıklığı içinde telefonumu masaya fırlatıyorum ve sabırsızlıkla beklerken kollarımı kavuşturuyorum.

Geç kalmaktan nefret ederim.

Tek başıma geçirdiğim bu zaman bana iyi gelmiyor, bugün yaşananlar beni büyük bir bunalıma soktu. Bu Andy'nin Elijah olmadan kutlayacağı birçok dönüm noktasından ilki. Mezuniyetler, düğün, liste uzayıp gidiyor.

Vaftiz edilişini hala hatırlıyorum, ailemin Andy'nin bir şey olması durumunda 'arafta' yaşamasını önlemek için yaptığı bir istektir. Sonra ilk adımları ve ilk doğum günü geldi. O anların her biri acı ve sevinç tek bir duyguda birleştirdi.

Bunu bize yapmaya nasıl cüret eder! Yüksek sesle bağırarak istiyorum.

Bu hayat için kayıt yaptırmadım. Tipik bir Amerikan ailesinde doğdum ve büyüdüm. Bir kızın isteyebileceği en iyi ebeveynler olan bir babam ve annem vardı. Erkek kardeşim tipik bir sporcu, küçük kız kardeşine karşı koruyucu bir doğası olan, sevgi dolu, ukala bir ağabeydi. Kızlar onu severdi, en iyi arkadaşım da öyle.

Biz sizin televizyon sitcom'u seven ailenizdik. Bizden daha tipik bir aile olamazdı.

Sonra bu çocukla tanıştım, Elijah Jean Evans.

Onunla tanıştığım andan itibaren gelecekteki kocamın o olduğunu biliyordum. Sadece on yedi yaşında ve bakireysem ne olmuş? O harikaydı ve biz de birlikte harikaydık. Elijah hayatımı pek çok mutlu anıyla doldurdu ve ilk kanser korkusuna kadar bunun bizden ne kadar çabuk alınabileceğini fark etmemiştim. Elijah çok savaştı ve kardeşim Elijah'ı hayatta tutmak için daha da çok savaştı. Savaş kazanıldıktan sonra, bir kez bile geri geleceğini düşünmedim ve en önemlisi, bir kez bile kocamın savaşmayı bırakacağını düşünmedim. Bebek sahibi olmak için IVF denemeyi kabul ettiğinde bile.

Bazen ona, Tanrı'ya, herkese kızıyorum. Diğer zamanlarda ise elimden geldiğince devam ediyorum.

Saate tekrar bakarak Eric'e kocaman bir "Neredesin lan?" mesajı gönderiyorum. Herkesin dışında, benim nasıl biri olduğumu biliyor ve Eric'i tanırıyorsa, acınası bir bahane bulacaktır.

Bir of çekerek, bir alıcının yaklaşan bahar koleksiyonumla ilgili bana gönderdiği bir e-postayla meşgul oldum.

Los Angeles'ta bir butik açmak Andy ve benim için yapabileceğim en iyi şeydi. Brooklyn'deki mağazamı mesafe yüzünden değil, Elijah'ın anıları yüzünden kapattım.

Tasarım ve moda geri dönersek, kendi alanımdayım ve bu da dikkatimi dağıtıyor. Bunun dışında, bir gelire ihtiyacım var. Lex, Lex olduğu için ipotegimi ödemeyi teklif etti ama ben o hayırsever olmak istemiyorum.

Elijah'ın planı bizi terk etmek olduğuna göre, oğluma başka kimsenin bakmak zorunda kalmayacağından emin olacağım. Kreş ve annem sayesinde haftada birkaç kez butiğe gidebiliyorum ve ben yokken dükkânı idare etmeleri için üç genç kızı işe aldım. İşler geliyor. Los Angeles'taki ünlüler benim tasarımlarımı giymek istiyor. Kırmızı halıda popüler parçalarımın birkaçı sergilendi bile. Talep artmaya başladı, bu yüzden geceleri uykusuzlukla mücadele ederken tasarımlarım üzerinde çalışıyorum.

Bir planım vardı, ilerlemek için bir plan. Ta ki hayatıma girdiği güne kadar.

Julian Baker.

Etrafımdakilere kader vaizliği yapmak gibi korkunç bir alışkanlığım var. *'Doğru zamanda doğru yerde olman kaderinde varmış'* saçmalığını bilirsiniz.

Evet, ben o sinir bozucu arkadaşım.

Yine de, kendi koşullarımla, onu dışarıda bıraktım. Kendime zarar verdiğim gece zayıf bir gün, yıl, aslında ömür geçiriyordum. O anı asla unutmayacağım, Elijah'ı kaybetmenin acısı onu hastanede kaybettiğim günden bile daha büyüktü. Oğlumun iyiliği için yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum, ama yakınlarımdan değil.

İlk adımı atmak son derece zordu. Hiç tanımadığım insanlara ulaşmak zorundaydım. O kadar yer varken onun orada olmasını beklemiyordum. *Yani gerçekten, evren, bu da neyin nesi?*

İlk başta o olduğunu bilmiyordum. Açık yaralarımı utanarak kapatırken kimseyle göz teması kurmak istemiyordum, bana ihtiyacı olan bir oğlum olduğunu bile bile buna başvurduğum için utanıyor ve mahcup oluyordum. İkinci kez, siktir et diye düşündüm. Hayatımı anlamlandırmak için buradayım. Andy ve benim elimize tutuşturulan bu berbat kartın bir amacı olmalıydı. O gece dünyaya hatalarımı gösterdim. Bileklerimi süsleyen yara izleri, hayatımın ne hale geldiğini hatırlatıyordu ve lanet olsun, çok kızmıştım.

İlk konuşmasını yaptığı geceydi ve ilk kez grubun içine baktım ve orada olduğuna inanamadım. Tabii ki onu tanıdım, ancak tıpkı benim gibi onunki de yıpranmıştı. Bir zamanların o parlak ve yakışıklı adamı artık odayı aydınlatmıyordu. Hatırladığımdan daha solgun görünüyordu ama kesinlikle daha iriydi. Kolları ve sıkı fiziği, yanındaki travestinin kızışmış bir sürtük gibi nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

Tamam, belki de onun görünüşüne o kadar da bağışık değildim. Ciddiyim, o zavallı haliyle bile odayı o gösterişli yüzüyle ele geçiriyordu. Sakalı onu sert gösteriyordu ama bu sadece seksapeli artırıyor.

Lex ve Charlie olay yüzünden büyük bir tartışmaya girdikten ve Charlie gecenin bir yarısı gözyaşları içinde beni aradıktan sonra Charlie'ye ne olduğunu biliyordum. Her zamanki gibi, olgunlaşmamış kardeşim kıskançlığını dizginleyemedi ve büyük resmi görmesini sağlamak için ciddi bir dayak yemesi gerekti

-Karısı ve bebeği kurtuldu.

O gece onunla yaptığım konuşmayı hatırlamak kolay bir iş değildi...

"Lex, Charlie'yi ve bebeği mi kurtardı? Neden bunun için minnettar olamıyorsun?"

Hastane koridorunda duruyoruz, ürkütücü sessizlik kardeşimden gelen ağır nefes alış verişlerle yankılanıyor. Parmak eklemleri bembeyaz ve kendini tutmaya çalışırken dişlerini çenesine doğru gıcırdatıyor.

"Sence neden oradaydı Adriana?" diyor sakince, ardından yumruğunu duvara vurarak gürültülü bir ses çıkarıyor. "Sence neden oradaydı?"

Duvarı yumruklayarak çektiği acının boşa gittiğini gördüm. Lanet olsun, şimdi sinirlenmişim.

"Kimin umurunda Lex? Senin derdin ne lan? Bir karın ve bebeğin var," diye bağıryorum. "Onları sonsuza dek kaybedene kadar, sakın şikâyet etmeye kalkma."

Yüzü yumuşuyor ama artık çok geç. Çok heyecanlandım. Kahretsin, beni fena kızdırdı.

"Üzgünüm, Adriana."

"Hayır, değilsin. Sen bencil bir pislisin Lex. Julian'ı unut. Onu bir daha görmek zorunda değilsin. İstedığın her şeye sahip olduğun için Tanrı'ya şükret. Eğer bunu göremiyorsan, belki de bu hayatı hak etmiyorsundur." Kardeşimi arkamda bırakarak tanıdık koridora doğru fırladım.

İlk içgüdüm kaçmaktı ama sadist yanımda, 'yeni' Adriana, eğlenmek ve oyunlar oynamak, varlığımla Julian'a işkence etmek, aklımı kendi varlığımdan uzaklaştıracak her şeyi yapmak istiyordu. Yine de ilk buluşmamızda onu yargılamamam gerektiğini öğrendim. O da tıpkı bizim gibi ve hepimiz boğuluyoruz. Bunun için olmasaydı orada olmazdık.

Onunla bir dostluk kurmayı hiç beklemiyordum.

Elijah hakkında konuşmamı o kadar kolaylaştırıyor ki bunu yapmayı özlüyorum. Ailem etrafımda pervane oluyor, Lex en kötüsü. Anlıyorum, Elijah'ın ölümü neredeyse evliliğine mal oluyordu. O kadar aptal değildim, bunun olduğunu gördüm ve bir parçam etrafımdaki herkesi memnun etmek için daha iyi olmam gerektiğini biliyordu.

İçimde ölüyordum.

Ve beni korkutan şey Julian'ın içimde bir kıvılcım yaratmasıydı.

Bir oyun olarak başlayan bu şey beni çabucak kızımdan ısırdı. Görünüşünü, cömertliğini, zekasını, merhametini ve bu dünyada his besleyemediğim tek insan olduğu gerçeğini görmezden gelin. Elijah'a sonsuza dek bağlıyım. Haksız yere oğlundan ve benden alınan ruh eşimle evliyim. İki yıl sonra kardeşimin nefret ettiği bir adam için bir kıvılcım hissettiğim için bir fahişeyim.

Geçmişinde en iyi arkadaşşıma saplantılı bir şekilde aşık olan bir adam.

Beni öptüğü gece kaçmamın sebebi tam olarak buydu.

Onu öpmek istediğim için, kollarını bana dolamasını ve beni her gün tüketen korkuyu yok etmesini istediğim için kendimden nefret ettim.

Dudakları dudaklarıma dokunduğunda gülümsediğim o bir an için kendimden nefret ettim ama sonra suçluluk duygusuna yenik düştüm.

Ve en önemlisi, gece boyunca bir düğün fotoğrafına tutunarak ağladığım için kendimden nefret ettim, oysa tek düşünebildiğim, çekip kaçtığımda Julian'ın yüzündeki ifadeydi.

Avustralya'ya taşındığını öğrendiğimde buruk bir an yaşadım. Evet, tamam, onu görmeyeceksin ve her şey unutulacak diye düşündüm ama Hazel'deki vedalaşmadan sonra onu çoktan özlemiştim.

İçimde kaynayan bunaltıcı duyguları ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, Julian tam olarak kendim olmama izin veren tek kişiydi. Yaralarım ve her şeyimle.

O ana kapılmamak için vedalaşıp uzaklaştım ve ardından uykusuz bir gece geçirdim. Yataktan kalkıp şifonyerime doğru yürüdüğümde ve düğün albümünü tekrar çıkardığımda saat sabahın üçü civarıydı. Fotoğraflara bakarak her sayfayı çevirdim, gülümsedim ve bir ömür boyu beklediğim günü hatırladım. Şimdi her şey çok uzak geliyordu. Bu kez gözyaşı dökmedim, onun yerine Andy'nin odasına gidip uyumasını izledim.

Yeni bir hayata başlamayı hak ediyorduk ve Andy için bir baba aradığımdan değil, yalnız olduğumdan. Samimiyeti, narin tenime bir erkeğin dokunuşunu, birinin bedenini içinize gömmesinin, ne kadar karşı koymaya çalışırsanız çalışın vücudunuzda kontrol edilemeyen bir çılgınlık yaratmasının ezici hissini özlemiştim.

Kederimi anlayan ve patlamalarım sırasında bana karşı sabırlı olan birini özlüyorum.

Julian beni anlıyor çünkü o da benim durumumdaydı. Birini kaybetmenin ne kadar acı verdiğini biliyor. Chelsea'nin gözlerinin önünde ölmesini izleyerek ne kadar acı çektiğini bilmek beni ona daha da yakınlaştırıyor. Kusurlarını, hatalarını anlıyorum ve Charlie'nin hayatına girmesinin acısını neden dindirdiğini ve ona bağlanmanın neden bir saplantı haline geldiğini anlıyorum. Aklını gerçeklerden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Yine de, ironik bir şekilde, tıpkı onun gibi oldum. Acıyı dindirmek için ona yapıştım ama fırtına boyunca bir yerlerde, sahip olduğumuz şey ikimizin de beklediğinden daha derine indi.

Eric masaya oturup kocaman bir iç çekince şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. Yerine oturduğundan emin olmak için saçlarını okşuyor ve ardından mükemmel ütülenmiş Dior takım elbisesini düzeltiyor. Bugün Prada koleksiyonundan hemen tanıdığım soluk mavi bir iş gömleği giyiyor. Her zamanki gibi iyi görünüyor.

"Sakin başlama, drama kraliçesi. Geç kaldın." "Sakin ol, Adriana. Çok kötü bir gün geçirdim."

"Neyin var?" Bir ekmek çubuğuna uzanırken midem hafif bir homurtu çıkarıyor.

"Meh, iş meseleleri, gizli. Tanrı aşkına Charlie nerede?" Peçeteyi kapıyor, terini temizlemek için alnını hafifçe sıvazlıyor. Çıplak pudranın bembeyaz keten kumaşa bulaştığını fark ediyorum.

"Aman Tanrım Eric, fondöten mi sürüyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Parmağını dudaklarının üzerine koyuyor ve kimsenin patlamamı fark etmediğinden emin olmak için odayı tarıyor. "Bunu yayınlamak zorunda değilsin," diye fısıldıyor. "Dün gece küçük bir olay yaşadım... çamaşır suyu kullanarak."

Şaşkınlıkla başımı kaşıyorum. "Tamam, neyi ağartıyordun?"

"Bilmek istemezsiniz. Diyelim ki ellerimi yıkamayı unuttum ve yanlışlıkla alnıma biraz bulaştı ve alerjik bir reaksiyona neden oldu. Bu yüzden örtünmem gerekti."

Neyi ağartıyor olabilir ki? Kafasındaki saçlar değildi. İğrenç, muhtemelen kıllarıydı. OMG ya da daha kötüsü...

"Özür dilerim, geciktim!" Charlie bebek arabasıyla içeri girer ve oturur. Eric'e bakmak için döndüğünde, onun sabırsız bakışlarını fark eder. "Ne?"

Eric ciddi bir şekilde, "Üzerinde çalıştığım dava hakkında sizinle konuşmam gerekiyor," diyor.

"Tamam, bekleyebilir mi? Açlıktan ölüyorum ve tekrar bağırmaya başlamadan önce yaklaşık on dakikam var."

"Charlie, burada bir son teslim tarihim var. Bütün hafta ofise gelmedin," diye yakınıyor.

Hay aksi. İşte yine başlıyoruz.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Diş çıkaran ve zar zor uyuyan altı aylık bir bebeğim ve hala korkunç ikiler evresini yaşayan üç yaşında bir çocuğum var. Oh, ve senin ağzından çıktığı belli olan diva davranışlarından bahsetmiyorum bile, ve üç gündür uyuduğumu sanmıyorum."

Berbat görünüyor ve bir teyze olarak kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum. "Lex yardım etsin diye mi? Sorun nedir?" Eric huffs.

"Vay canına, bunu ben niye düşünemedim ki?" diye alay ediyor Charlie.

Araya giriyorum, "Tamam, sakın olun. Charlie, bu gece Ava ve Amelia'yı senden almama izin ver. Lex'le uyu ya da her neyse... çok garip."

"Bak, takdir ediyorum Adriana, ama..."

Cebim titriyor ve bunun bir mesaj olduğunu anlıyorum. Yüzümde anında bir gülümseme beliriyor çünkü aşağıda saatin kaç olduğunu biliyorum. Ben izin verirken Charlie ve Eric bana bakıyorlar. Eric hemen ağzını açıyor ve Charlie de onu dinliyor. Restoranın dışına çıkıyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum. Ana ekranımda duran mesajı gördüğümde başım dönüyor.

Julian: *Bugün bana ne yedirdiklerini asla tahmin edemezsiniz... Kanguru. Ulusal ambleminizin bir parçası olan bir hayvanı neden servis edersiniz ki?*

Mesajına gülüyorum ve arama düğmesine tıklıyorum. Oldukça tanıdık hale gelen garip çevir sesi çalıyor ve birkaç dakika içinde telefonu açıyor.

"Hey, sen," diye beni sıcak bir şekilde selamlıyor.

"Ketçapla mı yoksa koala ile mi yedin?" Şaka yapıyorum.

"Hayır, sebzeli servis ediyorlar ama şunu söyleyeyim, bir dahaki sefere nazikçe reddedeceğim." Bir an duraksıyor. "Bugün Andy ile işler nasıl gitti?"

Julian ve ben neredeyse her gün, hatta bazen günde iki kez sohbet ediyoruz. Gittiği andan beri onunla konuşmadığım ya da mesajlaşmadığım tek bir gün bile olmadı. Hala şebeke sağlayıcımdan cep telefonumdaki tüm olağandışı aktiviteleri sorgulayan bir arama bekliyorum.

Dün geceki mini çöküşümden sonra bugün için ne kadar gergin olduğumu biliyor. Her şey hakkında iki saat konuştuk ve sonunda beni birkaç saat uyuyabilmem için yeterince sakinleştirdi.

"Berbattı ama artık bitti. Gelecek yıla kadar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Babasızlığın nasıl bir his olduğunu bilirim. Başını dik tut, tamam mı? Belki bu gece seni neşelendirmek için bir tabak kanguru?" Gülüyor.

"İğrenç. Kibarca pas geçeceğim. Gitsem iyi olacak, öğle yemeğindeyim. Akşam mesaj atar mısın?" "Bugün yazarlar konferansında olacağım ama döndüğümde atarım."

Yine bir duraklama oluyor ve o anda, kelekleri kaotik bir mutluluk çılgınlığına sürükleyen bir şeyler duymayı beklerken kalbim duracak gibi oluyor.

"Ve Adriana..."

Adım onun dilinden dökülürken kelebekler motorlarını hızlandırıyor. Tanrım, adımı söylemek beni nasıl bu kadar tarif edilemez bir şekilde etkileyebilir?

"Evet," sesim beklentiyle çatlıyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp nefes alış verişine odaklanırken kulağım kulaklığa yapışmış durumda. Düzensiz ve hızlı. Duygularının sesiyle birleşmesini umutsuzca beklerken boğazım kuruyor.

"Seni özlüyorum," diye ekliyor usulca.

Gülümsüyorum, vücudum hemen rahatlıyor. "Ben de seni özledim."

Telefonu kapattık ve yüzümde saklanması imkânsız görünen kocaman bir gülümsemeyle isteksizce restorana geri döndüm. Charlie ve Eric hararetli bir tartışmanın içindeler ama ben oturur oturmaz duruyorlar. Charlie beni izliyor, bir şey söylememi bekliyor ama onu kızdırmamak için oturup sessiz kalıyorum. Hiç de Adriana'ya göre değil.

"Her şey yolunda mı?" diye merakla soruyor.

"Evet, şeftali gibi keskin, jelibon," diye sırtarak cevap veriyorum.

Ava'nın feryadı Charlie'nin dikkatini dağıtıyor. Bize Ava'nın altını tuvalette değiştireceğini söylüyor ve beni Eric'le yalnız bırakmak için acele ediyor. Eric dilini ısırarak Charlie'nin bizden iyice uzaklaşmasını bekliyor.

"Adriana, şu haline bak," diye keyifle takılıyor. "Ne? Dışimde ıspanak mı var?"

Gülüyor. "Hayır, tatlım, sen mutlusun."

"Eric, şimdi olmaz, lütfen. Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum. Charlie ya da Lex'e söylenecek bir şey yok. Ya da Kate'e. Ya da Nikki ve Rocky'ye. Ya da herhangi birine! Yine de bunu sonsuza kadar saklayamazsın."

Evet, tabii.

"Eric, Charlie geri gelmeden önce çabuk olacağım. Bir şey hakkında uzun uzun düşünüyordum..."

Ellerini birbirine sürterek beklenti içinde bekliyor.

"Sydney'e gitmek istiyorum."

"Kutsal döl topları," diye nefes nefese kalıyor. "Ne kadar süreyle?"

"Belki bir hafta diye düşünüyorum. Sadece kitap tanıtımı için."

"Bunun arabaya atlamakla olmayacağının ve bir saat içinde orada olacağımın farkında mısın?"

"Hadi canım, Sherlock! Sydney'de bir butik açmak hep hayalimdi ve ticari gayrimenkulleri araştırıyordum, neden bir taşla iki kuş vurmuyorum?"

"Lex ve Charlie'ye anlattığınız resmi hikaye bu mu?"

"Eric, başlama." Başımı eğip mutluluk ve suçluluk arasında gidip gelirken gülümsemem dalgalanıyor. "Bu yeterince zor zaten."

"Bunu biliyorum Adriana, ama kızım, bunu sonsuza kadar saklayamazsın." Duraklıyor, sonra elini benimkinin üzerine koyuyor. "İster şimdi, ister birkaç ay içinde ağzındaki baklayı çıkar, kendini bu dünyayı şereflelendirecek en büyük bok fırtınasına hazırla. Geminizi şimdi inşa edin, çünkü Nuh bile aşağıdan bakıp 'lanet olsun, mahvoldunuz' diyor."

Kanım öfkeyle kaynamaya başlıyor ama kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu Eric'in suçu değil. Ben büyük bir kızım ve bu ortaya çıktığında ne olacağını biliyorum. Eğer suçlanacak biri varsa, o da benim.

"Şu anda neler olduğunu bilmiyorum. Sadece ona destek olmak istiyorum." Kendimi biraz sakinleştirmek için büyük bir yudum su içiyorum, oda normalden daha sıcak hale geliyor. "Eric, bu iş bir yere varmayabilir, o yüzden neden tekneyi sallayalım?"

Omuzlarım neredeyse anında çöküyor, bakışlarım uzaklara dalarken gerçeklik beni üşütüyor. Hiçbir yere gitmeyeceği düşüncesi beni beklediğimden daha fazla üzüyor. *Her şeyi fazla düşünmeyi bırak.*

"Andy'yi bırakacak mısın?"

"Annemle konuştum ve onu beş günlüğüne almaktan memnun."

"Görünüşe göre her şeyi p l a n l a m ı ş s ı n . Sadece dikkatli ol," dedi. uyarıyor.

"Neyin?"

"Bilmiyorum, incinmek. Julian'ı tanıdığımdan beri onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Tristan'la birlikte yaşamaya başladığımızdan beri neredeyse ailemden biri gibi. Ama Adriana, o da iyileşiyor."

Charlie'yi sakinleşmiş bir Ava ile geri dönerken görüyoruz. "Ne kaçırdım?" Eric ağzından kaçırıyor. "Adriana Avustralya'ya gidiyor!"

Beni zor durumda bıraktığı için ona sinirli bir bakış attım. Dürüst olmak gerekirse, davranışları çok ilkokulvari.

"Vay canına! Bu çok uzak... neden?" diye sorar.

"Butiğimi genişletmekten bahsetmiştim ya? Bakmak istediğim bir alan var. Avustralya pazarında çok fazla talep var ve Amerika'dan sipariş veren ve saçma sapan nakliye ücretlerini ödemeye razı olan çok sayıda müşterim var."

En iyi arkadaşıma yalan söylemekten nefret ediyorum.

"Gitmek için harika bir nedene benziyor." Uzattığım yalandan habersiz gülümsüyor. "Ne zaman gidiyorsun ve Andy'yi de götürüyor musun?"

"Bu Cuma. Ve hayır, annem ona bakmayı teklif etti. Sadece beş günlüğüne."

"Bekle, bu Cuma mı? Ne çabuk. Neden daha önce bir şey söylemedin? Yoksa bu Lex'in yıllardır bildiği ama bana söylemeyi unuttuğu şeylerden biri mi yine?"

Ve yalanlar ağı derinleşiyor.

"Hayır, bilmiyor." Çünkü bilseydi, Julian'ı çıplak elleriyle öldürmek için Avustralya'ya giden ilk uçakta olurdu.

Hemen bir neden düşündüm. "Başarısızlıktan korkuyorum, Charlie. Butik açmak büyük bir hayal. Geçen gece düşünüyordum da, sadece bir adım at ve ne olursa olsun, olsun."

"Adriana, her şey yoluna girecek. Çok yeteneklisin ve seninki gibi eğlenceli butiklere büyük bir talep var," diyor ve beni rahatlatmak için elini elime koyuyor. "Daha geçen gün küçük butiklerin borsadaki yükselişten güzel kârlar elde ettiğine dair bir makale okuyordum."

"Güzel hikâye, Charlie," diyor Eric. "Bunu bana elinde bir menüyle anlatabilir misin? Açlıktan ölüyorum."

Charlie sinirli bir of çekti.

"Karar verildi, Sydney'e gidiyorum," diyorum yüksek sesle. Charlie bana gülümsüyor, Eric ise sırtıyor.

"Dikkat et Avustralya, Adriana aşağıya geliyor!" Eric kükrüyor.

Charlie kahkahayı patlatıyor ama ben Eric'in yorumunun arkasındaki anlamı biliyorum. *Lanet olası küçük pislik.*

Gerçeği mi? Çok gerginim.

Görüyorsunuz, ben sadece bir erkekle birlikte oldum. Lisede tanıdığım diğer herkes gibi etrafta yatıp kalkacak bir tip değildim. Ve ek olarak, birlikte olduğum adam sadece benimle birlikte olmuştu.

Şimdi, birkaç, belki de yüzlerce kadınla birlikte olmakla kalmayıp en yakın arkadaşımın defalarca yatmış ve hatta ona evlenme teklif etmiş bir adamla görüşüyorum - eğer öyle demek isterseniz.

Belki de bu iyi bir fikir değildir.

Ama onu özlüyorum.

Birbirimizi dört aydır görmüyoruz. Onu görmeye gidersem yatağına atlamamı mı bekleyecek? Birden boğazıma bir safra kaçıyor ve kendimi sakinleştirmek için hemen buzlu suya uzanıyorum.

Belki de bunu doğru düzgün düşünemedim.

Ne de olsa Julian bir erkek ve erkeklerin ihtiyaçları vardır.

Karşılayamayacağım ihtiyaçlar.

Ve her zaman olduğu gibi, bir parça güven bulduğumda suçluluk duygusu çirkin başını kaldırıyor. Bu duygu atlıkarıncasından bıktım, bu yolculuktan inmek için çaresizim ve dönüşün durmasını diliyorum.

CHAPTER 3

Amerika'dan en uzak olduğum zaman birkaç yıl önce Elijah kemoterapi görürken gittiğim Cenevre'ydi.

Uçuşun ne kadar yorucu olduğunu hatırlıyorum ve bunun da ötesinde, duygularım benden ne bekleneceğinin belirsizliği ile bir tren enkazıydı.

Avustralya çok uzun bir mesafe.

Rötarlı bir uçuş ve on dört saatlik hava yolculuğu çok yorucuydu ve neyse ki Kindle'ımı getirmişt看, kendimi biraz müstehcen şeyler okumaya kaptırmıştım. O an için iyi bir fikir gibi gelmişti ama sonra kiminle buluşacağımı hatırladım ve kendimi cinsel açıdan kızdırmak belki de aklıma gelen en parlak fikir değildi.

Uçuşa altı saat kala Andy'den ne kadar uzakta olduğum gerçeği iyice kafama dank edince tuvalete koşup baş başa hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Tükendim.

Asfalta inmek her şeyi resmileştirdi. İniş yaptım ve şimdi çok az bir zaman ayırarak kendimi otele götürmek ve Julian'ı bulmaya hazırlanmak gibi bir görevim var.

Otel şehrin kalbinde yer alıyor ve Julian'ın da aynı otelde kaldığını biliyorum. Check-in yapar yapmaz odaya koşuyorum, bavulumu bir köşeye atıyorum ve duşa girip bir umutla yıkanıyorum

Kendimi uyandırmaktan. Zaman kavramını kaybettim, saat dilimlerindeki değişiklik beni tamamen şaşırttı ve vücudum uykuya ihtiyaç duydu.

Julian'ın bahsettiği ufak tefek şeylere bakılırsa parti yarı resmi olacak. Yeni tasarımlarımdan birinde karar kıldım; bordo renkli, yere kadar uzanan, şifon kumaştan yapılmış, dekolteli ve V yakalı bir elbise. Göğsüm küçük olmasına rağmen elbise üzerime tam oturuyor ve tasarımı göğüslerimin kıvrımlarını vurguluyor. Boynuma, göğüs dekoltemin tam ortasına oturacak şekilde aşağıya sarkan bir haç ile beyaz altın bir zincir yerleştiriyorum. Elbisemi tamamlamak için gümüş Louboutin ayakkabılarımı giyiyorum.

Aynada kendimi incelediğimde, neredeyse hiç uyumadığımı ve uçağın içindeki havanın cildimi kuru ve yorgun bıraktığını düşünürsek çok da kötü görünmüyorum. Çok fazla makyaj yapan biri değilim, genellikle sadece göz farı ve rimel sürerim ama biraz fondöten ve ruj sürmeye karar verdim.

Julian beni son gördüğünden beri saçlarım biraz uzadı ve omuzlarımın hemen üzerinde duruyor. Rengi kiraz kırmızısı ve kumral karışımı. Fazla zamanım olmadığı için ellerime biraz saç kremi sürüp düzleştiriyorum ve her zamanki dağınık topuzum yerine açık bırakmayı tercih ediyorum.

Gitmeye hazırım.

Nefes al, bir... iki... üç...

Otel anahtarımı aldım ve kapıdan çıktım.

Kapıcı bana limana bakan özel alana kadar eşlik ediyor. Ona teşekkür ediyorum, bahşış teklif ediyorum ama nazıkçe reddediyor. Tanrım, ne harika bir adam.

Bulduğum yerden manzara nefes kesici. Mekânın adı Palais, Luna Park adlı bir eğlence mekânının içinde yer alıyor. Deniz kenarındaki bu küçük park bana Coney Adası'nı hatırlatıyor - suya bakan bir rollercoaster, bir dönme dolap da dahil olmak üzere çeşitli gezintiler. Limanın karşısında ikonik Sidney Opera Binası ve yüksek ve kudretli Sidney Liman Köprüsü yer alıyor.

Tüm bunlar, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir deneyim.

Ne zaman gergin olsam parmaklarımı çaprazlamak gibi korkunç bir alışkanlığım var, ne kadar çocukça olsa da, ve şu anda gergin olmak çok hafif bir ifade. Bu kapıların ardında beni korkutan bir his yatıyor. Şimdiye kadar

Umutsuzca bir kenara itmeye çalıştım çünkü düşüncenin oyalanmasına izin verdiğim an, suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyecekti.

Köşeyi dönüyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Solunum yollarım kapanıyor ve onu tek başına durmuş limana bakarken görene kadar havasız kalacağımı düşünüyorum.

Siyah takım elbisesini giymiş, saçları benim durduğum açıdan mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, kıpırdamadan duruyor. Derin düşüncelere dalmış, hiçbir hareket yapmıyor ve varlığını fark etmiyor.

Hâlâ açılış cümlemi düşünürken, takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarıp çılgınca yazmasını izliyorum. Elimdeki titreşim beni gülümsetiyor. Telefonumu sessize aldığım için Tanrı'ya şükrediyorum.

Julian: *Ovation of the Seas'in Sydney Limanı'na giren en büyük tekne olduğunu biliyor muydunuz?*

Mesajına kahkahalarla gülmek istiyorum. Her ne kadar ona rastgele verdiği bilgilerin hiçbir amaca hizmet etmediğini söylesem de, bu mesajları seviyorum çünkü ne diyeceğimi asla bilemiyorum ve tahmin edin ne oluyor, çoğu zaman hiçbir fikrim olmuyor ve aslında yeni bir şeyler öğreniyorum. Yürüyen bir ansiklopedi gibi. Hemen aklıma esprili bir yanıt geliyor.

Ben: *Tekne trivia'sında ne kadar eğitilmiş olduğuma şaşıracaksınız. Aşk Gemisi'nin son sezonunun tema şarkısını Dionne Warwick'in söylediğini biliyor muydun?*

Metni okuyor ve kendi kendine sessizce gülerken omuzlarının aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum.

Julian: *Şimdi sen söyleyince aklıma takıldı. Eğer partide yüksek sesle söylersem, sanırım beni Amerika'ya geri gönderirler. Sanırım bu beni giydiğim son derece rahatsız takım elbiseden uzaklaştırır.*

Ya şimdi ya da asla, geri dönüş yok, özellikle de buraya gelmek için on dört saat uçmuşken. Biraz taşak büyütmem lazım, hepsi bu.

Ben: *Bir kız gibi şikayet etmeyi bırak, bana kalırsa çok yakışıklı görünüyorsun.*

Metni okurken vücudu sertleşiyor ve arkamdan bile göğsünün inip kalktığını görebiliyorum. Başını hafifçe eğerek profilini bir an için görmemi sağlıyor. Gözleri kapalı ve nefesini tutmuş bir şekilde, tam arkasında durduğumu fark etmesini bekliyorum.

Bir düğmeye basar gibi gözleri açılıyor ve vücudu bana doğru dönüyor.

Gülümsemesi mükemmel yontulmuş çenesinde genişlerken kalbim şimdi aşırı hızda, çılgınca atıyor.

"Adriana," diyor, zar zor fısıldayarak.

Vücudum ona doğru hareket ediyor, dizlerim bükülmekle tehdit ediyor. Aramızda sadece bir kol mesafesi varken önünde duruyorum.

"Bir artı bire ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ya Penny ya da bendim ve inanın bana, Penny'yi evde kalmaya ikna etmek o kadar da kolay değildi."

Ellerini ceplerine sokuyor, sanki bana fiziksel olarak uzanmaktan kendini alıkoymaya çalışıyor. Bu gibi küçük jestler onu daha da çok istememe neden oluyor. Beni anlıyor, en kötü halimi gördü, beni olduğum gibi kabul ediyor ve sonsuza kadar ona bağlı kalacağım.

Julian pencerenin yanındaki masaya doğru yürüyor ve büyük vazodan bir çiçek çıkarıyor. Bana doğru geri yürüyor, bileğimden tutuyor ve sapını düğümleyerek bir korsaj yapıyor.

"Teşekkürler, artı bir."

Kalbimin gümbür gümbür atması ya da damarlarımda dolaşan kanın beni beklenmedik bir şey yapmaya itmesi olabilirdi. Kim olduğuma ve ne olduğumuza dair her şeyi değiştireceğini bildiğim tek şeyi yaptım: Parmak uçlarımda zıplayarak kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca kucakladım.

Önce hareketsiz kalıyor, sonra vücudu gevşiyor ve kollarını sırtıma dolayarak beni sıkıca kavlıyor.

Bununla ilgili her şey doğru hissettiriyor, ancak her şey *çok* yanlış.

Bir zamanlar kardeşimden nefret eden ve en iyi arkadaşımı seven bir adama nasıl aşık olabilirim?

Daha da kötüsü, nasıl tekrar aşık olabilirdim?

Ve tam o anda, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım Julian'ın omzuna özgürce düşerken suçluluk duygusu beni vuruyor. Sessiz kalmak için çabalarken, ruh halimdeki değişikliği hemen hissediyor ve uzaklaşıyor. Kolunu kaldırdığını duyuyorum.

çenemi kavırıyor ve yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. Gözlerindeki bakış korkumu hafifletiyor, koyu kahverengi gözler beni izliyor.

"Kendini ne kadar rahat hissedersen o kadar yavaş ilerleyebiliriz," diye mırıldanıyor, bakışlarımı hiç bırakmadan. "Korkma."

"Ben... korkuyorum," diye kekeliyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken başımı öne eğiyorum. "Seni görmek için dünyanın öbür ucuna uçtum. Bu bir şey sayılmaz mı?"

"Evet. Bu senin destekleyici bir arkadaş olduğun anlamına geliyor, Adriana. Kendine gereğinden fazla baskı yapma."

Korkularımı yatıştırmak için ne söyleyeceğini her zaman nasıl biliyor? Saatini kontrol etmek için kolunu kaldırıyor. "Vakit geldi."

Dostça bir hareketle kolunu uzatıyor, ben de kolumu onunkine bağlıyorum. "Julian?"

Duruyor ve dikkatini tekrar bana odaklıyor.

"Yani, bu etkinlikteki paparazziler..." Kendimi tutuyorum, paranoyam had safhada. İsteyeceğim son şey magazin basınının bundan haberdar olması ve Lex'in açgözlü bir fotoğrafçı aracılığıyla kısa yoldan para kazanmak istediğini öğrenmesi.

"Evet, eğer medyanın bu etkinlikte olup olmayacağını soruyorsanız. İnternete düşecek ve Amerika'ya ulaşacak, ya da kardeşinizin e-postasına mı demeliyim? Bir ihtimal var."

Gözlerindeki hayal kırıklığını görene kadar bunu yaptığımı fark etmeden kolumu geri çekiyorum.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

Parmağını dudaklarıma koyarak sözümü kesiyor, nazikçe, ama vücudum bir şeyler hissetmeye başlıyor, sıcak bir his orman yangını gibi yayılıyor.

"Bu gecenin tadını çıkaralım, tamam mı?"

Parmakları köprücük kemiğime doğru ilerleyip zinciri boynuma dolayarak haçın göğüslerimin kıvrımlarından birkaç santim uzakta durduğu yere kadar izleyene kadar birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Parmaklarının uçları tam ortada duruyor ve kolyeyi eline almak için nazikçe hareket ediyor.

İşte bu yüzden sütyen takıyorsun, aptal! Şimdi bütün dünya tahrik olduğunu görecek.

Sinirli bir hareketle beklenmedik bir şekilde kollarımı ona doluyorum ve beni çılgına çeviren erkeksi kokusuna gömülüyorum. Nefesinin kulağımda gezindiğini hissediyor, duygularını dizginlemek için verdiği mücadeleyi seziyorum.

"Adriana... muhteşem görünüyorsun," diye fısıldıyor, ellerini kalçalarımaya koyarak. "Beni bırakmalısın, yoksa bu odadan çıkamayız."

Vücudumun erimesine neden olan şeyin bir erkeğin dokunuşunun eksikliği mi yoksa sözleri mi olduğundan emin olamıyorum ve bana karşı bir şey hissetmiş olabilirim, son derece sert bir şey.

Onun aleti, Adriana. Sikiinin kalkık olduğunu kabul et. İsteksizce geri çekiliyorum.

Yüzüne yapışmış en lezzetli gülümsemeyle kapıyı açıyor. "Beni öldüreceksin."

"Böyle bir etkim olduğunu bilmek güzel." Ben de göz kırpmıyorum.

"Keşke ne kadar çok olduğunu bilseydin Adriana... Keşke bilseydin."

CHAPTER 4

Güneş battı, gece gökyüzü şehirde kümelenmiş çok sayıda bina tarafından aydınlatıldı.

Kendimi köprünün manzarasına çekilmiş buluyorum, titreyen ışıklar pitoresk bir ışık gösterisi yaratıyor. Kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Milyon yıl geçse de bu rüyayı deneyimleyecek kadar şanslı olacağımı düşünmezdim.

Ama bir zamanlar siz ve kocanız bu rüyayı gördünüz ve şimdi burada başka bir adamla birliktesiniz.

Seslerin durması için yalvarıyorum.

Geniş ve açık odaya girdiğimde nefesim kesiliyor. Etrafta uzun beyaz masalar ve onları çevreleyen deri bar tabureleri var. Zemin bir neon ışık gösterisi gibi aydınlatılmış, alışılmadık ama çok modern. Bir balkona açılan iki katlı büyük kapılar, yumuşak bir deniz esintisinin odayı doldurmasına izin veriyor.

Oda, içindeki herkes gibi tamamen göz alıcıdır. Muhteşem elbiseleri ve takım elbiseleri içindeki insanlar odayı dolduruyor ve hepsi de gecenin erkeğini kutlamak için burada. *Julian.*

Julian reklamcısıyla ilgili bir şeylerden bahsediyor ve benimle barda buluşacağına söz vererek nazikçe uzaklaşıyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum ve ona yapışan sarışının reklamcısı olduğunu varsayıyorum. Sinirli bir of çekerek bara doğru ilerliyorum.

Biraz alkol almanın vakti geldi, özellikle de kendimi eğlendirmek için buradaysam, ya da yanımda eksantrik görünümlü bir adam durana kadar öyle düşünüyordum. Arkaya doğru kaymış gri at kuyruğuna ve Mickey Rourke'u albinoya benzeten bronz tenine bakılırsa altmışlı yaşlarının sonlarında olduğunu söyleyebilirim.

"İyi günler, sevgilim. Ne var orada?" İçkimi işaret ediyor.

"Şampanya," diye cevap veriyorum, kadehimi kaldırarak.

"Aksanından buralı olmadığını anlayabiliyorum. O sert şeyi içme. Barmen!" Adama ısıklık çalıyor. "Dostum, bu kıza bir Tooheys dry ver."

Barmen bir bardak alıp musluğun altına tutuyor. Bardağın ağzına kadar dolan köpüğü görüyorum. Yakından bakınca biraya çok benziyor.

Müzik beklediğimden daha yüksek, beni eğilmeye ve sesimi yükseltmeye zorluyor. "Ben pek bira içen biri değilim-"

Adam kahkahalarla kükrer. "Sevgilim, hepsi böyle der."

Dört bira sonra, bir kokarca kadar sarhoşum. Tadı bok gibi ama Barry'nin neşesi beni eğlendiriyor. O bir hikâye anlatıcısı ve içimden bir ses bir timsahla güreşmesinin onun en büyük şöhret iddiası olduğunu söylüyor.

"Peki burada hangi adamla birliktesin?" diye soruyor.

"Hayır dostum, biraz karışık bir durum." Utanç içinde ağzımı kapatarak beklenmedik bir geçirti çıkardım.

"Senin yaşlarında bir yeğenim var, kuzeyde bir çiftlikte yaşıyor. Bence ikiniz iyi anlaşırırsınız," diye geveliyor.

"Teşekkürler Barry, ama umarım bu yeni adamdır. Yani, çok karmaşık bir durum, anlıyor musun? En iyi arkadaşımın çıkıyordu... hayır pardon, nişanlıydı. Kardeşim ondan ölesiye nefret ediyor. Çılgınca, değil mi?" Durmadan saçmaladığımın farkında olmadan bir hıçkırık çıkardım. "Peki neden onu istemekten vazgeçemiyorum? O çok lezzetli ve akıllı. Tanrım, az önce bunları mı söyledim? Bu Tooheys'in içinde ne var böyle?"

"Yüreğinize yalan söyletecek bir şey yok, genç bayan." Gülüyor.

Yanımdaki alanı işgal eden sıcaklığın Julian olduğunun farkında olmadan biradan bir yudum daha alıyorum. Neredeyse vücuduma dokunacak şekilde duruyor, tıraş losyonu içime çekebileceğim kadar yakın. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, hissin vücudumda uykuda olan bölgelere yayılmasına izin veriyorum.

Lanet olsun, bundan kaçamam.

"Her şey yolunda mı?" Barry ve bana bakıyor.

"Harika. Barry ile tanıştın mı? Barry, bu Julian," diye tanıştırıyorum.

"Tebrikler dostum. Kitabını okudum ve sen, dostum, çok yeteneklisin." Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırır.

Julian alçakgönüllü, Barry'ye teşekkür ediyor ve kısaca kitap hakkında sohbet ediyor. Belki de dört biradan, ya da şimdi beş mi oldu, Julian'ın beni Barry ile yalnız bırakmak istemediği izlenimine kapılmama neden oldu. Aşırı korumacı bir tavırla başımda dikiliyor.

Siktir, bu çok seksi.

Tamam, moral konuşması zamanı, Adriana.

Öncelikle, alfa erkeklerin olduğu kitapları okumayı bırakın çünkü bu lanet olası bir kurgu.

Kardeşim hariç. O aşırı derecede alfa erkeğidir.

İğrenç, şimdi de kardeşini mi düşünüyorsun?

Kapa çeneni, beyin!

Julian'ın ellerini sırtımın alt kısmından uzak tutmak için elinden geleni yaptığını görebiliyorum. Bilirsin, erkeklerin yaptığı o kıskanç kız benimle jesti. Bu benim hayal gücüm değil. Hayatım üzerine bahse girerim.

Ve belki bir bira daha.

Julian'ın reklamcısı yanıma geliyor. Özel konuşmalarını dinlememeye çalışıyorum, elinin avuç içini sırtımın küçük kısmında hissettiğimde manzarayla dikkatimi dağıtıyorum.

Tamam, beyin, bunu sen kazandın. Vay anasını.

"Bir röportaj yapmam gerekiyor. Barry için sorun olur mu?"

Tiz bir kahkaha attım. *"Barry mi? O vahşi doğadaki bir timsah kadar zararsız!"*

Barry kadehini kaldırıyor ve benim acınası şakam karşısında histerik bir şekilde kükrüyor.

"Yavaş iç. Tamam mı?" Julian uyarıyor. Reklamcısıyla birlikte bir kez daha uzaklaşıyor. *İçkiyi yavaşlat, pfft! Tamam, baba.*

"Yeğenimin ona karşı hiç şansı yok. Tatlım, kendine harika bir av bulmuşsun." Barry sırtıyor.

"Muhteşem, değil mi?" Julian'ın bazı konukların ellerini sıkarken gülümsemesini izleyerek geveliyorum. "Yani o kadar seksi ki gözlerini alamıyorsun."

"Aynaya bak, sevgilim, eğer tanıştıysam sen küçük bir fişeksin." Barry göz kırpmıyor, sonra dansa gittiğini söyleyip beni yalnız bırakıyor. Belki de bol miktarda biradan, ama gözlerim Julian ve reklamcısından ayrılmıyor.

Tamam, platin sarısı saçlarını keskin bir bob şeklinde kestirmiş, güzel bir kadın. Tam olarak sıska değil ama doğru yerlerde kıvrımları var ve

Kıvrımları derken, göğüsleri ve kalçaları için ölünür demek istedim. *Tanrım, ben ne zaman güvensiz bir ezik oldum?* Dizlerinin hemen üzerine düşen straplez gümüş rengi bir elbise giymiş, bacakları çok güzel ve uzun topuklu ayakkabılar giymiş. Odağım onun vücut diline kayıyor. Neredeyse kendini Julian'a atıyor. Sahte kahkahası, kolunu koluna dayaması, tüm o tipik çapkın hareketleri.

Sanki onu sahiplenmeye çalışıyor.

Midemin çukuru kıskançlıktan ağrırken yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Tamam, ama o benim değil. Neden kıskanıyorum ki? Belki de seksi olduğu ve odadaki her kadının külotu büküldüğü içindir.

Kendin de dahil.

Bu alışık olmadığım kıskançlık duygusu, aklımın Elijah'a gitmesinden nefret ediyorum. Onu seviyordum. İlişkimizde güvendeydim. Belki lisede bazı kavgalar olmuştu ama çoğunlukla ona güveniyordum. Kızlar kendilerini ona atmazdı.

Peki, bu bir güven sorunu mu? Julian'ın en yakın arkadaşına aşık olduğunu ve onun evliliğini mahvetmeye çalıştığını düşünüyorum. İkimizin de bir geçmişi var, diğer insanlarla ilgili harika anılarla dolu bir geçmiş. Bu Elijah ve benim ilk çıkmaya başladığımız zamanki gibi değil. Ortaokulda diğer çocuklarla birkaç çalıntı öpüşme dışında geçmişi olmayan çocuklardık.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı sallıyorum. Yaşlı bir beyefendi sahneye çıkıyor ve kendisini Lantern Publishing Avustralya'nın başkanı olarak tanıtıyor. Julian'ı bugün buraya getiren gazetecilik çabalarını öven bir konuşma yapıyor. Kalabalıktan gelen alkışların ardından Julian'ı sahneye davet ediyor.

Julian sakin, odadaki herkesi selamlıyor. Kendine güveni beni hayrete düşürüyor, aylar önce rastladığım kırık dökük adamdan çok farklı. Sık sık hayatın onun için nasıl değiştiğini konuşurduk, ama yaşadığı her şeye rağmen, geleceğini bir kez daha inşa ettiğini ve şimdi her şeyi kendi başına yaptığını görmekten daha gurur verici bir şey olamaz. Bu kalabalığın önünde, odayı sahiplenmesiyle ilgili bir şey bana kardeşimi hatırlatıyor.

"Bugün burada bulunmak sadece benim bir hayalim değil, aynı zamanda ayrıcalığımızın da bir hatırlatıcısı. Her şeyin mümkün olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Günlük mücadelelerimiz su, yiyecek ya da özgürlük eksikliği değil. Tek bir kişinin fark yaratamayacağına inanmaya programlandık, ancak burada tek bir kişi olarak duruyorum

kişi. Onların hikayelerini okuduğunuzda, kalbiniz onlara ulaşıyor. Kitabımı satın aldığınızda, bir kőye tatlı su getirmiş oluyorsunuz. Sesim çıktığı sürece onların hikayelerini paylaşmaya devam edeceğim ve karşılığında sizden sürekli destek isteyeceğim. Teşekkür ederim."

Kalabalık kadehlerini kaldırır ve ardından bir alkış daha kopar. Kalabalıktaki birkaç sarhoş ıslık çalar - tabii ki Barry de onlardan biridir. Sarışın, Julian sahnedan iner inmez hemen ellerini onun üzerine atar.

Siktir et o kaltağı.

Sinirli bir şekilde kitapları dağıtan bayana doğru yürüyorum. Gözlerim cam gibi olabilir ama tanıtım yazısını okuyabiliyorum. Julian'ın son derece yetenekli olduğuna şüphe yok. Kitabı, yurtdışında geçirdiği zamanın bir anısı. Sadece tanıtım yazısını okumak bile beni gözyaşlarına boğuyor. İthafi okumak için sayfayı çeviriyorum.

*Sana adanmıştır.
Arkadaşım, iblisim, kurtarıcım.*

Kapağı kapattım ve göğsüme doğru tuttum. Kadına bir banknot uzatmak için hızla cüzdanımı kapıyorum, Julian'ın sıkı tutuşu elimi geri çekince yarıda kesiliyor.

"Senin için özel bir kopyam var," diye mırıldanıyor kulağıma.

Elimi onun elinin içine koyarak beni dışarıya, balkona götürüyor. Yerel bir grup çalmaya başladığında sadece birkaç kişi kaynaşıyor, çoğunluk içeri girmiş. "Senin için büyük gece." Konuşmak için çabalıyorum, sarışın aklımı kurcalıyor. Onu becerip becermediğini sormak istiyorum. Elbette, bu değil Uygunsuz mu? Sen bir aptalsın ve *sarhoşsun*.

"Evet ve bunu senden ba ř ka kimseyle paylaşmak istemezdim." Gülümsüyor.

"Ya da reklamcınız," diye ağzımdan kaçırdım.

Sikeyim.

Araya mesafe koyuyor, yüzünü bana dönüyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bana güvenmiyor musun?"

"Çok seksisin ve bu odadaki her kadın seni ellemek istiyor. Ben aptal değilim, senin sekse ihtiyacın var ve ben çok fazla içtim," diye tutarsızca geveledim.

"Bu odadaki her kadın ellerini üzerimde mi görmek istiyor?" Sırıtişı beni nefessiz bırakıyor.

"Evet... Hayır... Bilmiyorum. Tooheys gerçekten sadece bira mı?"

Eğlenerek başını sallıyor ve yüzünü suya dönüyor. İkimiz de okyanusa bakarken bir süre sessiz kalıyoruz. Bana dans etmek isteyip istemediğimi soruyor. Başımı sallıyorum ve odaya geri dönüyoruz. Kolunu belime dolayarak, arka planda Michael Bublé'nin yumuşak ritimleri çalarken beni kendine çekiyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve şarkı değişip 'Unchained Melody' çalana kadar müziğin tadını çıkarıyorum.

Düğün şarkımız.

Tanıdık, endişeli bir his içime hücum ediyor. Kararlarımın ağırlığı, nerede durduğum, kiminle birlikte olduğum beni anında suçluluk duygusuna boğuyor ve hiç düşünmeden geri çekilip çıkışa doğru koşuyorum. Julian hızla beni dışarı kadar takip ediyor ve nefes almak için çırpınışımlı izliyor.

"Adriana... ne oldu?" diye sorar panik içinde. "Otele geri dönmek istiyorum."

"Tamam, bana bir dakika ver. Burada bekle, ben sadece veda edeceğim."

Binaya giriyor ve dakikalar geçtikçe, gözyaşlarım özgürce akarken sokağa doğru yürüyorum ve bir taksi çağırıp otele dönüyorum - göğsümün içindeki ağırlık ruhuma yükleniyor.

Telefonumun titrediğini duyuyorum ama görmezden geliyorum, odamda yalnız kalana kadar bekliyorum.

Köprüyü geçmek uzun sürmüyor ama suçluluk duygumun daha büyük bir şeye dönüşmesine yetecek kadar uzun. Otel görüldüğünde rahatlıyorum, soföre ödeme yapıyorum ve hızla çıkıyorum.

Odama döner dönmez ve kapı arkamdan kapanır kapanmaz, hıçkırıklara boğuluyorum ve yere düşüyorum. Zayıf bir çabayla cep telefonumu çıkardım ve ekranda duran metni okudum.

Konuşmamız gerek.

Cevap vermiyorum ve çok geçmeden kapımın nazıkçe çalındığını duyuyorum. Açmaya korkuyorum, onun yüzünü görmekten ve etrafımda dönen çelişkili duyguları hissetmekten korkuyorum. Gelgite bağlı olarak yükselip alçalan acı dalgasından kendimi kurtaramıyorum.

Menteşenin kilidini açarak, yüzüne bakmadan hafifçe açıyorum. Kenara çekilerek yanımdan geçiyor ama daha fazla içeri girmiyor. Vücudunu izlemek için başımı kaldırıyorum. Kravatını çıkardı ve gömleğinin üstteki üç düğmesini açtı. Göğsü hafifçe açıkta kalınca bir kıpırtı uyanıyor ve ben yine

Kafam karışık. Biriyle yakınlaşmayalı neredeyse üç yıl oldu ve daha da kötüsü, şimdiye kadar sadece bir erkekle birlikte oldum.

Bir adam.

Kelimeler kafamda cınlıyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve geri yansıyan endişe oluyor. Harika, şimdi onun benim için endişelenmesine neden olduğum için kendimi bok gibi hissediyorum.

"Adriana, orada ne oldu?" Yumuşak sesi beni sakinleştiriyor.

Tek kelime etmedim, bu acı dolu iniş çıkışlardan bıkmıştım. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyorum ve ceketini tutuyorum, böylece vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Kendime düşünmek için zaman tanımıyorum, dudaklarım çenesini izlerken boynumu büküyorum, ta ki dudaklarım sıkıca onunkilere kilitlenene kadar. Direniş yok, dilinin tatlı tadı benimkinin etrafında dönüyor. Elleri yüzümü kavıyor, bu samimi dokunuş içimde bir erimeye neden oluyor. İnlediğini duyuyorum ve sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissediyorum. Beni tüketen bu çılgınlık, yüzümdeki sıcaklığın kaybolduğunu ve ellerinin bileğimi kavrayıp beni ittiğini hissedene kadar ellerimi kemerine doğru hareket ettirmeye zorluyor.

Nefes nefese, dudaklarımız kenetlendi ve ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz, göğsümüz kabarıyor, gözlerimiz kocaman.

"Adriana, yapamayız."

Şaşkın ve reddedilmiş bir şekilde cevap veriyorum. "Ne... neden? Ben bunu istiyorum," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde.

Elini arkamdaki duvara dayıyor, girişteki bu dar alanda bana doğru yükseliyor. Gözlerini kapatıyor, kendini toparlamaya çalışıyor, yumruklarını sıkıyor. "Çünkü hazır değilsin. Orada her ne olduysa seni üzdü. Yaptıklarından pişman olmanı istemiyorum."

"Yaptıklarımдан pişman olmamı istemiyor musun?" Şaşırmış bir şekilde soruyorum. "Yoksa benim yerime Charlie'yi hayal etmekten mi korkuyorsun?"

Yüzünün düştüğünü, öfkesini içinde tutarken dudaklarını sıkıldığını görüyorum. Anında, acınası suçlamamdan dolayı utanç duyuyorum. *Benim neyim var böyle!* Özür dilemek için bir kez daha ona uzanıyorum, ama ırkılıyor ve şu anda ne yaparsam yapayım silinemeyecek bir hasara neden olduğumu biliyorum.

"Al, bu senin için. Seninle yarın konuşuruz." Kapıyı açıyor ve arkasından kapıyı çarparken ben orada uyuşmuş bir şekilde duruyorum.

Ellerim titriyor ve ellerimin arasında onun kitabı duruyor. Yatağa doğru yürüyorum ve ağlamak için kendimi yastığa bırakıyorum. Bitkin halime rağmen kitabının yanımda olması beni meraklandırıyor. Oturuyorum

yatağa yaslanıyorum ve yastıkları arkama koyuyorum. Lambayı yakarak kitabı kaldırıyorum ve ekini dikkatlice açıyorum. Kalın harflerle yazılmış bana özel mesajı.

*Adriana,
İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir.
Bekledim ve sen, Adriana, beklemeye değdin.
Sevgiler, Julian.*

CHAPTER 5

Resmen akşamdan kalma oldum.

Pencereden süzülen güneşin parıltısı acımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Yanımdaki yastığı kaptığım gibi, perdelerin kendiliğinden kapanacağı bir mucize umuduyla pencereye fırlatıyorum. Başım zonkluyor, ağzımdaki biranın iğrenç tadı beni olabildiğince hızlı bir şekilde tuvalete koşturuyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca midemdekileri boşalttıktan sonra, Julian'a söylediklerimden duyduğum pişmanlığı gidermek için duşa giriyorum. Söylediklerim yersizdi. Yeterince iyi olmadığımı düşündüğüm için düpedüz bir sürtük gibi davranmıştım. Eğer kocam benim hayatta kalmaya değer olduğumu düşünmüyorsa, o zaman neden başkaları beni istesin ki?

Şu kendine acıma saçmalığını kes.

Bir saat sonra, koridorda durmuş kapısına bakıyor, söyleyeceğim özrü kelimesi kelimesine planlıyordum. Elimi kapıya doğru kaldırıp hafifçe vuruyorum. Hiçbir şey yok. Zihnim hemen en kötüsünü düşünüyor ve kapı açılana kadar vuruşlarım çılgınca bir hal alıyor.

Julian gözlerini ovuşturuyor. Güzelim dağınık saçları onu uyandırmamın bir sonucu. Kendimi onun göğsüne aval aval bakarken bulduğumda dilim beynimle bağlantı kuramıyor. Üzerinde sadece boxer'ı varken nasıl bakmam. Lanet olsun, mükemmel kesilmiş.

Gözlerim karın kaslarının çizgilerini takip ediyor.

Bir... iki... üç... dört... beş... altı, kendi kendime sayıyorum. "Adriana, daha erken," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Abs sersemliğimin içinde kaybolmuş bir halde hızlıca konuşuyorum, "Ben... uh... özür dilemeye geldim, Julian."

Karanlık odaya girmemi işaret ediyor. Pencereleere doğru yürüyüp perdeleri açıyor, sonra sandalyenin üzerinde asılı duran tişörtü alıyor. O pencerenin yanındaki küçük küvet sandalyesine otururken ben de yatağın kenarına oturuyorum.

"Dün gece ne oldu?" Sesi kasvetli. "Çok fazla içtim."

"Evet, kaçtın. Ama seni benden kaçacak kadar üzen neydi?"

Orta parmağımdaki yüzükle endişeyle oynuyorum, gözlerim eskiden evlilik yüzüğümün durduğu yere kayıyor. Bir zamanlar öfke, kederimi ve kocamı geri getirme özlemimi gölgede bırakarak beni tüketiyordu. Yüzük bana vaat edilmiş bir hayatı hatırlatıyor ve bu yüzden, öfkeli duygularımın ortasında yüzüğü çıkardım ve Elijah'ın lisede bana verdiği küçük biblo kutusunun içine sakladım. Yüzüğü çıkardığımda bir kayıp hissetmeyi bekliyordum ama bu hiç olmadı. Gelen şey daha fazla acı, daha fazla öfke ve kendini savunmak için bile burada olmayan bir adama karşı kızgınlık oldu.

"Düğün şarkımız çaldı. Reklamcınız... Bilmiyorum, çok fazla şey oluyordu."

"Reklamcım mı?"

"Her yerinde o vardı."

Sessiz kalıyor, bunu sık sık yapıyor çünkü benim aksime sözlerini gerçekten düşünüyor.

"Bir şarkının sizi üzmesi anlaşılabilir bir durum. Araştırmalar gösteriyor ki-"

Hayal kırıklığı içinde sözünü kesiyorum. "Sikmişim derslerini. Acıttı, tamam mı! Bir an umut ışığının belirip sonra *bam* diye sönmesinden nefret ediyorum." Ellerimi kaldırıyorum, içimde öfke kabarıyor. "Aptalca bir şey tüm acıyı tetikleyecek. Bu şekilde hissetmekten *çok* sıkıldım. Bazen sadece onun var olduğunu unutmak istiyorum."

Sessizlik.

"Ve sessiz kalmayı bırak. Sadece söyle... ne söylemek istiyorsan söyle."

"Saat sabahın sekizinden önce. Yorgunum ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Sen de

Akşamdan kalmayım ve belli ki yorgunum da. Şu anda söyleyeceğim ya da

yapacağım hiçbir şey

O yüzden sakıncası yoksa biraz daha uyumak istiyorum."

Gömleğini tekrar çıkarır ve perdeleri kapatır. Yatağa doğru yürür, yorganı çeker ve içine girer, başını yastığa koyar, elleriyle yüzünü ovuşturur.

Harika, şimdi ne yapmam gerekiyor? Oda sessiz ve karanlık, jetlag yerleşiyor, kitabını okuyarak uyanık kaldığımdan bahsetmiyorum bile. Elimden bırakamadım.

Neden onun yanındaki yatağa tırmandığımdan ve başımı boynunun kıvrımına soktuğumdan emin değilim. Bir şey beni ona çekiyor, açıklanamaz bir manyetik güç. Yavaşça kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Bu karşılaşmada cinsel bir şey yok ve çok uzun zamandır ilk kez bir erkeğin sıcaklığıyla çevrili mutlu bir uykuya dalıyorum.

"Bunun sadece sığır eti olduğuna emin misin?" Tabağımdaki eti kesmek için çatal ve bıçağı kullanıyorum.

Öğleyi biraz geçte uyandık ve Julian ikimizin de biraz temiz havaya ihtiyacı olduğuna karar verdi, ayrıca bana Sydney'i gezdirmek istiyordu. Sidney Liman Köprüsü ve Opera Binası manzaralı Toaster adında bir restorana gidiyoruz. Görünüşe göre, bir tost makinesine benzemesi gerekiyor, ama hayatım boyunca göremiyorum.

"Manzarayı beğendin mi?" Julian soruyor.

"Çok güzel bir yer. Yani, filmlerde gördükleriniz buranın hakkını vermiyor." Bir lokma salata alıyorum. "Hava mükemmel, insanlar çok rahat ve arkadaş canlısı. Kendimi gerçekten burada yaşarken görebilirim."

"Çok güzel bir yer. Buranın sakinleştirici bir yanı var" diye ekliyor.

"Avustralyalı kızlar gibi mi?" En iyi Avustralya aksanıyla söylüyorum.

"Aksanın berbat. Şimdi söyle bana, reklamcıyla ilgili bu saçmalık da ne?"

"Pantolonuna girmek istiyor."

"Pantolonuma mı girmek istiyor?" diye tekrarlıyor.

"Oh, puh-lütfen! Sanki bunu göremiyorsun. Oh, Julian..." Taklit ediyorum, "... koluna tekrar dokunmama ve göğüslerimi yüzüne göstermeme izin ver."

Gülüşü beni ürkütüyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, bu konuşmanın komik tarafını göremiyorum. "Biri mi kıskandı?"

Somurttuğumun farkındayım ve onun sevimsiz sırtışı suratımı asmama yardımcı olmuyor.

"Adriana, Giselle'i istemiyorum-"

"Harika, Giselle. Süper model ismi bile var."

Elini benimkinin üzerine koydu. "İstediğim tek kişinin tam karşımda oturduğunu neden göremiyorsun?"

"Çünkü karşınızdaki kişi tamamen berbat durumda ve kendini kimseye, özellikle de size layık hissetmiyor."

"Neden ben? Ben aziz değilim," diye itiraf ediyor.

"Hayır, değilsin ama her kadının istediği şey sende var. Ve ben bunu istiyorum..." Artık tutamadığım kelimeleri söylüyorum.

Tepkisini bekliyorum.

Gözleri beni izliyor ve canlı görünüyorlar. Bu tek bakışta, kalabalık bir restoranın ortasında, ısı vücudumun en hassas bölgelerine kadar iniyor ve ciddi bir şekilde kontrolden çıkan bir alevi tutuşturuyor. İşaret parmağıyla dudaklarımda gezinerek onları titretiyor. Eğildiğinde tıraş losyonunun kokusu üzerime siniyor ve ben patlamaya hazırım. Dudakları nazıkçe benimkileri sıyrıyor ve alaycı bir şekilde alt dudağımı emiyor. Büyük bir olay yaratmadan dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Şarabından bir yudum alarak sırtarak dudaklarını çekiyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası çok mu sıcak?" Yüzümü yelpazeleyerek gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

"Sıcak, evet. Çok sıcak," diye mırıldanıyor, baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını tekrar tadıyor. Gözlerim dilinin dudaklarında gezinme şekline takılıyor, onlarla başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

"Tamam, yapma, çünkü bu haksızlık olur. Gerçekten burada Meg Ryan gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Bir bakalım. Adriana bir restoranda orgazm mı oluyor? Hmm... Sanırım bu şovu özel olarak yapmak isterim."

Oh adamım, ne ateşli bir söz.

"Biraz daha su lütfen," diye sesleniyorum

garsona. "Hâlâ sıcak mı?" diye alay ediyor.

Başımı eğerken birden utandığımı hissettim. "Çok."

Yemeklerimizi bitiriyoruz ve günün geri kalanını Rıhtım boyunca yürüyerek geçiriyoruz. Tüm gösterileri izlerken kalabalığın arasında durarak bir noktaya yerleşiyoruz. Kalabalık, eğlenceli numaralar yapan çalgıcıların etrafında dönüyor. Bir adam tepeden tırnağa gümüşe boyanmış ve giyinmiş. Hareket etmiyor

Bir santim, çocuklar gülüyor ve onu boşuna ürkütmeye çalışıyorlar. Birisi şapkasına bozuk para attığında, aniden jestlerini kabul edecek ve çocukları tekrar heyecanlandıracaktır.

Alacakaranlık çökerken ışıklar şehri aydınlatıyor. Sokaklarda yürürken Julian sıkıca elimi tutuyor. Bu doğru hissettiriyor ve beni hiç endişelendirmemesi beni şaşırtıyor.

"Düşünüyordum da, bu gece sakın olmaya ne dersin? Oda servisi ve sinema?" Kayıtsızca sordum.

Tamam, bunun ne kadar kolay seks olarak yorumlanabileceğini görebiliyorum ama gerçekten yorgunum. Kafasındaki çarkların döndüğünü ve generalin savaşa hazır bir şekilde beni selamladığını görüyorum.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye yanıtlıyor, başka herhangi bir öneri veya cinsel imada bulunmadan.

"Ama... ama... Sadece çok yorgunum ve seninle takılmak istiyorum. Sanırım kulağa seks istiyormuşum gibi geliyor ama hiç de öyle değil," diye geveliyorum.

"Adriana." Gülüyor. "Rahatla. Ben de çok yorgunum."

Daha sonra, ne sipariş edeceğimiz konusunda kararsız kaldıktan sonra birkaç tabakla çevrili yatağa oturuyoruz. Küçük bedenime rağmen çok yiyen biriyim. Hatta çocukken birkaç yemek yeme yarışmasına katılmış, kardeşime karşı bile yarışmışım.

"Nasıl bu kadar çok yiyebiliyorsun? Küçücüksün," diyor, dikkatle krem bruleyi yiyip bitirmemi izlerken.

"İnsanoğlunu şaşırtan tek şey bu. İnanın bana, keşke kilo alabilsem."

"Bir kadının bunu söylediğini ilk kez duyuyorum."

"Evet, inan bana, 'çok zayıfsın... falan filan' laflarını duymaktan bıktım. Andy'ye hamileyken bile bebek kilosunu zar zor almıştım. Göğüslerim hariç. Tanrım, sırf böyle göğüslerim olsun diye tekrar hamile kalabilirim."

Julian sırtıyor ve eğlenerek başını sallıyor. "Pekâlâ, teknik olarak benimle yataktayken göğüslerden bahsetmemeye ne dersin?"

"Neden?" Alay ediyorum. "Başa çıkamıyor musun?"

Kıvranışını görüyorum ve rahatsızlığının her saniyesinden zevk alıyorum. "Çok kabasın. Kendimi kontrol edebildiğimi düşünmek istiyorum."

"Çok ukala konuşuyorsun... kelime oyununu mazur gör."

Aramızda duran tepsiyi hareket ettiriyorum ve cesur bir hareketle üstüne tırmanıyorum, böylece ona biniyorum. Üstüne çıkmanın heyecan verici bir yanı var.

Ona karşı hissettiğim bu keşfedilmemiş cinsel arzuya yenik düşerek kontrolümü kaybediyorum. Gözlerindeki ateş inkar edilemez ve kendini toparlamak için çabaladığını görebiliyorum. Hareket etmiyorum ama sertliği bana karşı sıkıca bastırılmış durumda, tek bir hamleyle çözüleceğinden ve muhtemelen benim de çok geride kalmayacağımdan eminim.

Ve sadece bu düşünce bile beni heyecanlandırıyor.

Ellerini dizlerime koyuyor ve yavaşça kalçalarımın yukarı kaydırarak eteğimi yukarı itiyor ve tenimi ortaya çıkarıyor. "Adriana... sınırlarımı zorluyorsun."

"Belki de onları zorlamak istiyordumdur." "Ne dilediğine dikkat et."

Dudaklarımız kilitlenip dillerimiz birbirine dolanırken eli boynumun arkasına doğru ilerliyor ve beni aşağı çekiyor. Bizi besleyen yoğunluğu bozmak istemediğimizden, hava almak için mücadele ederken çaresizlik var. Elmacık kemiklerini avuçlarımın içine alarak yüzünü kavıyorum. Onu istiyorum, hepsini, tam burada, *hemen şimdi*.

Onun benim olmasını istiyorum.

"Julian," diye mırıldanıyorum. "Durabilir miyim bilmiyorum." "O zaman durma."

Verdiği kısa cevap tutkuyu daha da artırıyor ve ben de ona karşı sürtünmeye başlayarak ağzımda inlemesine izin veriyorum. Şu anda vücudunun çökmesine neden olan kişinin ben olduğumu bildiğimden, kendimi onun etrafında parçalandığımı hissediyorum.

İşte bu kadar. Korktuğum ama aynı zamanda özlemini çektiğim büyük an bu. Tamamen giyinik, iki genç gibi kuru kuru sevişiyor, vücutlarımızın ritmini durdurmuyoruz. Bacaklarımın arasındaki nem külotumdan dışarı sızıyor, beni vahşi ve öngörülemez hale getiriyor. Elleri kalçalarımın doğru ilerliyor, giysimin altından gizlice geçerek sıcak tenime dayanıyor. Hafifçe sıkıldığında kasılmaya hazır hale geliyor. Avuçlarını daha da geriye gitmesi ve umutsuzca ilgiye ihtiyaç duyan zayıf noktayı okşaması için dürtüyorum.

Elim gövdesinden aşağı kayarak erkekliğini kucaklamaya hazırlanırken, telefonumun zili beni ürkütüyor. İsteksizce geri çekiliyorum, onun beni izlemesini izlerken istemeden dudağımı ısırıyorum.

En kötü zamanlama.

Nefesim kesilmişti, eğildim ve ekranda ev numaramın görüldüğünü gördüm. "Üzgünüm, oğlum arıyor. Hoparlöre almamın bir sakıncası var mı?"

"Adriana, sorun değil, sadece cevap ver." Julian ayağa kalktı ve balkona doğru ilerledi. Kapıyı açıp beni yalnız bırakarak dışarıda oturuyor. Tahmin ediyorum ki

temiz hava onun için faydalıdır.

"Anne!" Andy'nin sesini duyuyorum. *Tanrım, onu ne kadar özliyorum.*

"Pooh-bear!" Ona sarılmak, saçlarını koklamak ve yüzümü boynuna gömmek istiyorum.

"Anne, Amelia'nın bugün bir yarası var. Salıncaktan atladı anne." "Düştü demek istiyorsun, Andy," diye nazikçe düzeltiyorum onu.

"Hayır anne, Batman olmak ve uçmak istedi. Pelerinini giyiyordu."

Tanrım, Charlie kalp krizi geçirmiş olmalı. Andy arkadaşlarından, akşam yemeğinde ne yediğinden, Ash'in arka bahçeyi nasıl kazdığından bahsetmeye devam ediyor. Julian'ın dışarıda olduğunu unutarak saatlerce konuşabilirdim.

"Andy, annem şimdi büyükannemle konuşabilir

mi?" "Büyükanne alışverişe gitti. Lex Amca

burada." "Hey, abla, aşağıda durumlar nasıl?"

Julian'ın dışarıda rahatsız bir şekilde kıpırdadığını görüyorum ve Lex'i hoparlörden çıkaramayacağımı biliyorum çünkü bunu neden yaptığımı soracak. Kardeşim sinir bozucu bir dedektif gibidir, her zaman en kötüsünü düşünür. Aramayı kısa kesmek zorundayım. "Her şey yolunda. Andy'yi özledim. Umarım uslu duruyordur. Cuma günü döneceğim."

"O da seni özleyor. Sana Amelia'dan bahsetti mi? Yemin ederim, onda zerre kadar korku yok."

Gülüyorum. "Özür dilerim Lex. Charlie iyi mi?"

"Felç geçirmesi dışında durumu iyi. Olay olduğunda şehrin öbür ucundaydım ve Los Angeles trafiğini bilirsiniz. Hiçbir şey kırılmadı."

"Ona benim için kocaman sarıl ve öp." Duraksıyorum, aramayı hızlıca sonlandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Her şey yolunda mı? Sesin biraz kötü

geliyor." "Sadece yorgunum. Bilirsin,

zaman dilimleri."

"Baktığın mağaza önü nasıldı? Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa Sydney'de bir bağlantım var."

"Aslında yarın oraya gidiyorum ama yine de teşekkürler. Dinle, gitmem gerek. Buradayken olabildiğince çok şey sığdırmaya çalışacağım."

"Bekle, Adriana... Charlotte merhaba demek istiyor."

Bu garip bir durum ama Julian dışarıda oturup beni izlemeye devam ederken rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Rahatsız olmaması beni rahatsız ediyor.

"Hey, Aşağıdan Gelen Gök Gürültüsü! Nasılsın?"

"Hey, Char, evet, her şey yolunda. Ne kadar güzel bir ülke."

"Peki ya erkekler?" Lex'in arka planda mırıldandığını duyuyorum. "Boş ver onu. Ülke Hugh Jackman'larla mı kaynıyor?"

"Evet... Etrafta çok yakışıklı adamlar var."

"Oh... *oh!* Şu anda biriyle birlikte misin ve bu yüzden mi garip ses tonunu takınıyorsun?" diye ciyaklıyor.

Konuşmanın gidişatıyla eğlenmiş görünen Julian'a rahatsız bir şekilde bakıyorum.

"Gitmem gerek. Oğlumu benim için öp, tamam mı?"

Hoparlöre fısıldıyor, "Lex gittiğinde bana neler olduğunu anlatsan iyi olur. Bir şeyler saklıyorsun."

Vedalaşıyorum ve rahat bir nefes alarak telefonu kapatıyorum. "Özür dilerim, beklediğimden uzun sürdü."

"Oğlunla konuşmak istediğin için özür dilememelisin." "Evet, biliyorum, ama Lex ve Charlie'yi biliyorsun..."

"Bakın, ikimiz için de uzun bir gün oldu. Bu gecelik bu kadar yeter."

Ayağa kalkıyor ama gitmeden önce eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Kalmasını istiyorum ama gecemizin dün geceki gibi kötü bir notla bitmesini de istemiyorum. Elini çabuk tutuyor ve beni yine yalnız bırakarak bir anda odadan çıkıyor.

Komodine doğru ilerliyorum ve kitabını elime alıyorum. Okumaya devam ederken kendimi onun kelimelerinde kaybediyor, umutlarına ve hayallerine, korkularına ve kâbuslarına sanki kendiminkilermiş gibi tutunuyorum. Çevirdiğim her sayfada, kendimi onun yeteneği karşısında daha da hayrete düşmüş buluyorum. Uluslararası bir bestseller olacağına hiç şüphe yok.

Gecenin bir yarısında, son sözlerini aklıma kazıyıp kitabı kapatıyorum ve her şeyin içime işlemesine izin veriyorum. Ben ne yapıyorum böyle? Onun zekası ve şimdiye kadar yaşadığı hayat beni korkutuyor. Ben onun yaptıklarının yarısını bile yapmadım, dünyayı dolaştım, acı çekenlere yardım ettim. Peki ben ne yaptım? Moda yaratıyorum ve maddi bir dünyada yaşıyorum. O ayakkabılarını yoksul köylülere veriyor ve hastalara bir kova su getirmek için bir mil yürüyor.

Her şey çok önemsiz geliyor, kendimi önemsiz hissediyorum. Hedeflerim ve hayallerim onunkilerin yanında hiç kalıyor.

Beynimi kapatamadan yatakta uyanık bir şekilde yatıyordum. Ona mesaj atmak için cep telefonumu aldım. Düşüncelerimi kelime kusmadan aktarmanın tek yolu bu gibi görünüyor.

Ben: *Okumayı bitirdim. Nutkum tutuldu, evet benim. Bu kadar yetenekli olduğuna inanamıyorum.*

Dakikalar geçmesine rağmen cevap yok. Ekran odayı aydınlatığında, metni okumak için acele ediyorum.

Julian: *Teşekkür ederim. Peki ya yazıt?*

Sorusunu düşünüyorum. Ona içimi dökmek ve onu kaybetmekten ne kadar korktuğumu, kalbimin ne kadar karışık olduğunu ve benim de aynı şekilde hissettiğimi itiraf etmek istediğimi söylemek istiyorum ama suçluluk duygusu beni tamamen tüketiyor ve sessiz bırakıyor. Bunun yerine, güvensizliğim beni ele geçiriyor.

Adriana: *O telefon görüşmesinden sonra ruh halin neden değişti?*

Bekliyorum, bekliyorum ama cevap yok. Güneşin doğuşu ve cep telefonumun bip sesiyle uyanmak için uykuya dalıyorum.

Bu senin buradaki son günün Adriana. Günün tadını çıkaralım.

Yorumundan dolayı incindim. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyor. Otomatik olarak sonuçlara atladığım gerçeğinden nefret ediyorum.

Kafamın içinde aynı bozuk plak tekrar tekrar çalıyor.

Ben buna layık değilim.

Belki de hâlâ Charlie'ye aşık olduğu içindir.

CHAPTER 6

Zaman dilimleriyle ilgili şöyle bir şey var: İki dolarlık bir fahişeden daha berbatlar.

Bu Allah'ın belasası saatte tamamen uyanığım, giyinmişim, karnım tok ve gidecek hiçbir yerim yok. Sokak süpürgelerinin ve çöp kamyonlarının sesi uzaktan belli belirsiz duyuluyor ve güneş ufuk çizgisini zar zor aşıyor. Işık odama dolar dolmaz, Sydney'e kadar gelmemin tek amacı olan dükkanın önünü incelemek için dışarı çıkıyorum, ya da herkese öyle söyledim.

Emlakçı Kenny çok misafirperver ve beni birkaç mülke götürdü. Her birinin kendine özgü nitelikleri var, ancak mükemmel yeri bulduğuma ikna olmadım. Ta ki bana Paddington adında popüler bir bölgede bir yer gösterene kadar. Kenny'ye göre Oxford Caddesi lüks butikleriyle ünlü ve hem yerli halk hem de turistler için popüler bir alışveriş bölgesi. Dükkanın kendisi muhteşem. O kadar muhteşem ki, vitrinde sergilenen couture elbiselerimi hayal edebiliyorum.

Bir saat içinde, Charlie'nin okuması için sözleşmenin bir kopyası elimde hazırды.

Bitirdiğimde neredeyse öğlen olmuştu ve hayal kırıklığıma rağmen Julian aramadı. *Tamam, cidden, neden onu aramadım ki?* Saniyeler içinde, cevap vermesi için dua ederek cep telefonunu çaldırdım.

"Selam," diye nazikçe selamlıyor.

"Hey, bugün dışarı çıkacağımızı sanıyordum?"

Rüzgarın sesi aramayı kesiyor. Dışarıda bir yerde olduğunu söyleyebilirim. "Benimle sahilde buluş." Bana detayları ve özel talimatları veriyor

Nerede buluşacağımıza karar verdik, Bondi adında popüler bir plaj bulunduğum yerden yaklaşık on beş dakika uzaklıkta. Yüzmek için giyinmediğimi hemen ona bildiriyorum ve o da caddenin karşısındaki sörf dükkanlarına gitmemi öneriyor.

Birkaç mağaza buluyorum ve sıcak kırmızı bir bikini almaya karar veriyorum. Doğru kıyafetlerle, bunaltıcı sıcak beni sersemletmeye başladığında serinlemeye hazırım. Avustralya güneşi ülkemdekinden çok daha güçlü, sert ışınlar solgun tenimi neredeyse yakıyor.

Julian tam da söylediği yerde, sörf tahtalarının bulunduğu sarı bir Kombi minibüsün yanında. Beni görür görmez dikkati dağılıyor ve pasaklı, genç görünümlü sarışın adam hemen bana doğru dönüyor. Tanışma faslından sonra Julian sörf dersleri almamız konusunda ısrar ediyor, biz derken kendimi kastediyorum. Julian bu konuda zaten yetenekli, oysa ben tamamen berbatım ve sürekli tahtadan düşüyorum. Tanrıya şükür, kumda pratik yapıyoruz, gerçi bu beni daha da zavallı gösteriyor, eğer mümkünse.

Okyanusa doğru yürürken, su temas ettikçe tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Suyun yakından ne kadar mavi görüldüğüne şaşıyorum ve çok temiz. Tabii ki bir dalga gelip çarpına kadar pitoresk ve sakın.

Neredeyse bir ağız dolusu deniz suyunu yuttuktan sonra, Julian'ı geniş bir sırtışıla bana bakarken yakalıyorum. Saçları geriye doğru kaymış, ıslak ve son derece seksi. Tıraş olmamış ve günlük kirli sakalları ona yüzünü bacaklarımın arasına sokmak istememe neden olan sert bir görünüm veriyor.

Sakin ol lan.

"Evet, tamamen berbatım. Hadi, gülün bakalım," diye yakınıyorum.

Yolumuza çıkan bir dalgaya karşı sörf tahtamı tekrar kürek çekmem için beni cesaretlendiriyor. Sürüşün özgürlüğü, çarpıp tekrar suya düşene kadar gerçeküstü. Julian yüzerek yanıma geldi ve beni kendisine doğru çekti.

"İyi misin?" Gözleri kısılıyor, ardından tüm uzuvlarımın sağlam olduğundan emin olmak için vücudumu hızlıca tarıyor.

"İyiden de öte," diye mırıldanıyorum, doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Sadece birkaç santim uzakta olmakla mücadele ettiğini görüyorum ve suda özgürce yüzerken kollarımı boynuna dolayarak aradaki mesafeyi kapatıyorum.

"Bu bikini hiç yardımcı olmuyor," diye geriliyor.

Bacaklarımı beline doladım, ve ding-dong, işte orada.

"Peki, seni resmi Bikini Gözcüsü olarak taçlandırmama ne dersin? Olası göğüs dekoltelerini bana bildirirsin?"

"Bu rolü memnuniyetle kabul ederim."

İlk hamleyi ben yapıyorum, dudaklarını dudaklarımla buluşturuyorum. İlk başta bir direnç hissediyorum ama saniyeler içinde yüzü ve vücudu uyum içinde gevşiyor ve tutkuya karşılık veriyor. Kasıklarına baskı uygulayarak onu kızdırırken parmakları beni kuvvetle kavıyor. Yakınımda kimse yokken, parmakları bikini altıma giriyor ve coşkulu bir kavrayışla kıcımlı okşuyor. Dudaklarım onunla göz teması kurmak için kopuyor, içine doğru kıvranırken ve parmaklarının güneye doğru ilerlemesine izin verirken susuzluk geri yansıyor. Yaklaşan bir dalga üzerimize geliyor ve akıntının gücü elinin kaymasına neden oluyor, şişmiş klitorisimi hafifçe sıyrıyor.

Aman Tanrım.

Omuzlarını kavrayıp tırnaklarımı koluna geçirirken başım zevkle geriye eğiliyor. Onu hemen şimdi, burada becerebilirim. Ne zamandan beri aşırı yüklü bir cinsel deliye dönüştüm?

Ve bu düşünceyle birlikte, bir milisaniye içinde, zihnim bir şekilde Elijah'a geri dönüyor. Suçluluk duygusu beni tekrar tüketiyor. Lanet olsun! Vücudum geriliyor ve neşem akıntıdan daha hızlı uzaklaşıyor.

Eğitmen bize doğru yüzüyor ve ben bu kesintiyi memnuniyetle karşılıyorum. "Geri dönmeye hazır mısınız?"

Onu kıyıya kadar takip ediyoruz, kurulanıyoruz ve ayrı ayrı soyunma odalarına gidiyoruz.

Julian'ın öğleden sonra bir toplantısı var, bu yüzden akşam yemeği için bir araya gelmeye karar verdik. Öğleden sonrayı Andy ve evdeki diğer herkes için son dakika alışverişi yaparak geçiriyorum. Otelde, bagaj hakkımı iki katına çıkardığımdan oldukça emin bir şekilde tüm eşyaları valize yerleştirmek için uğraşıyorum. Yarın ayrılacak olmak gerçeküstü geliyor, saatleri geri saymamak için elimden geleni yapıyorum. Bebeğimi özleyorum ama burada, herkesten uzakta olmak ve nihayet biraz nefes alabilmek iyileştirici oldu.

Julian bir kulenin tepesindeki döner restoranda akşam yemeği organize ediyor. Asansör yolculuğu sinirlerimi paramparça etti, yükseklik korkum ayaklarımın dibindeki şehirle pencereden dışarı bakarken beni endişeye boğdu. Julian ara sıra benimle dalga geçiyor ama beni gözyaşlarının eşliğinde gördüğünde, tadı yeryüzündeki cennet gibi olan gülünç derecede yüksek fiyatlı bir çikolatalı kekle beni şaşırtıyor. Orgazmik ve muhtemelen seksten daha iyi olabilir.

Julian'la seks yapmadın ve beynin bu keklerin on tanesinin bile kıyaslanamayacağını düşünüyor. Sinirlerim tekrar çirkin yüzünü gösterince vücudum titremeye başlıyor. Julian bunu fark etmekte gecikmiyor ve ceketıyla üzerimi örtüyor. Keşke bunun ardındaki gerçek nedeni bilseydi.

Bu benim son gecem olduğu için en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Bacaklarım jöle gibi olmadan ve yorgunluk beni ele geçirmeye başlamadan önce birkaç saat içinde yapabileceğimizin en fazlasını yapıyoruz. Son durağımız köprünün altındaki bir park bankı. Sessizce oturarak yatların ve feribotların geçişini izliyoruz. Yanımızdan sarhoş aylaklarla dolu bir parti teknesi geçiyor, kızlar Julian'a göğüslerini gösteriyorlar, bu beni çok kızdırıyor. Onları suçlamıyorum, o çok seksi. Bir adam aletini gösterince Julian şakayla karışık gözlerimi kapatırken kaşlarını çatıyor.

"Yorgun görünüyorsun." Julian ellerini omuzlarıma koyuyor ve onları ovuyor, hafifçe yoğururken gerginliği serbest bırakıyor.

"Tanrım, çok iyi masaj yapıyorsun," diye inliyorum. "Eminim seninkiler de iyidir."

"Hayır, bana o bölgede Monica'yı çektiğim söylendi. Bilirsiniz, sert ve dayanıklı."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "*Arkadaşları* severim. Bazı insanlar sert sever."

Başımı salladım ve yorumumdan utanarak düşmesine izin verdim. "O işe ben bulaştım, değil mi? Elijah *Friends*'ten nefret ederdi ama çenesini kapalı tutacak kadar kibardı."

"Elijah hakkında yeterince konuşmuyorsun." Ses tonu ciddi ve beni hazırlıksız yakalıyor.

"Sanırım bundan hoşlanmadın... bilirsin, aramızdaki şeyler biraz düzeldiğinden beri."

"Neden? Burada olmayan birini kışkanamam. Ayrıca, o harika bir adamdı. Lex'le olan duruma rağmen benimle konuşmak için çaba sarf etti."

"Yaptı, değil mi?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Adriana Evans ne zamandan beri izin istiyor?"

"Tamam, belki bir şey değil. Charlie hakkında." Dudağımı ısırdım, tepkisini bekliyordum.

Sırtım ona dönükken, ellerini omuzlarımdan çektiğinde aramıza sessizlik çöküyor. Yüzümü ona dönüyorum, gözleri boş boş limana bakarken hoşnutsuz bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Adriana, neden hep geçmişi kurcalamak zorundasın?" Ses tonu acı, neredeyse kelimeleri tükürüyor.

"Çünkü bu konu hakkında yeterince konuştuğumuzu düşünmüyorum."

"Neden bilmek istiyorsun? Neden peşini bırakamıyorsun? Tanrı biliyor ki elimden geleni yapıyorum."

"Çünkü bu çok zor. Ne zaman yakınlaştık, bu iş nasıl yürüyecek diye düşünüyorum." Dürüstçe cevap veriyorum.

"Benim de böyle düşündüğümü düşünmüyor musun?"

"Şey, bilmiyorum. Duygularını hiç ifade etmiyorsun. Şu sinir bozucu erkek şeyini yapıyorsun." Hayal kırıklığı içinde ellerimi kaldırıyorum, konuşmak istemediği için ona kızıyorum, aramızdaki bu sürtüşmeye neden olduğum için kendime daha çok kızıyorum.

"O zaman bana bilmen gereken her ne haltsa sor, sonra konu resmen kapanmış olsun, tamam mı?"

Bu, kafamı kurcalayan soruları, korkularımı hafifletecek ya da paranoyamı artıracak soruları sormak için bir şans. Her iki durumda da, boku yedim. Kendimi en ufak şeylere bile öfkelenip kıskançlık duyacak kadar iyi tanıyorum.

"Charlie ve Lex'in senin arkandan iş çevirdiğini biliyor muydun?"

Dudaklarını birbirine bastırıp limana bakmaya devam ederken ve benimle göz teması kurmayı reddederken onu dikkatle izliyorum. Omuzları gergin ve kollarındaki kaslar bankı kavrarken gömleğinin altından dışarı taşıyor.

"Evet, biliyordum."

"Neden onunla yüzleşmedin?"

"Yüzleştim. İnkâr etti."

"Ve sen de satın aldın?" Neredeyse gülecektim ama egosunu daha fazla zedelemek istemediğim için kendimi tuttum.

"Adriana, fark eder mi? Bitti artık." Sesindeki kötülük beni sersemletiyor. Bacaklarımı göğsüme çekerek geri çekiliyorum. Bana doğru bakıyor ve yüzünün yumuşadığını görüyorum. "Tabii ki yemedim. Her zaman dikkati dağınıktı. Seks yapmayı bıraktık ve her şey için bir bahanesi vardı. Kokain bağımlılığımı yeniden başlatan da bu oldu."

Bu soruyu sorduğum için kendimi kötü hissediyorum, özellikle de Charlie'nin arkadaşırken, sırf Lex'le birlikte olmasını istediğim için onun sadakatsizliğini desteklemişken. Farklı bir şey yapmazdım ama Julian'ın incinmesinde rol oynadığım gerçeğinden nefret ediyorum.

"Eğer kardeşim onun hayatına geri dönmeseydi, hala onunla birlikte olurdun, muhtemelen evli ve çocuklu olurdun."

"Bu nasıl bir soru böyle?" diye sorar sinirlenerek. "Bu benim sana Elijah ölmeseydi hâlâ onunla birlikte olurdu demem gibi bir şey."

"Ben sadece-" Sözlerimde tökezliyorum. "Boş ver."

"Boş ver diyemezsin, Bayan Her Zaman Söyleyecek Bir Şeyi Var. Hayat devam ediyor. Charlie benim değil ve o gemi çoktan denize açıldı. İstedğim tek kişi, o gemiyi ve hatalarımı geri getirmeye devam eden kişidir." Derin bir nefes alır ve iç çeker. "Evet, Charlie'yi sevdim ve kardeşin olmasaydı muhtemelen hâlâ birlikte olurduk ve evet, mutlu olurum. Ama ben yoluma devam ettim, Adriana. Charlie artık benim hayatım değil. Bunu kabul ettiğinde, belki o zaman, sadece belki, bir şansımız olabilir."

Ayağa kalkıyor, vedalaşmadan uzaklaşıyor. Beynimin tıklaması bir an alıyor ve ancak bir kez daha sıçıp batırdığını fark ettiğinde onu takip ediyor. Neden bu kadar kıskanç ve güvensizim? Charlie hiç böyle değildi. Her zaman çok sakin ve akıllı başındaydı. Belki de bu yüzden onu seviyordu ve sen, Adriana, tam tersisin.

Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum ve hızla onu takip ediyorum. Adımları normalden daha hızlı, onu içine sürüklediğim karmaşadan hızla uzaklaşıyor.

"Julian. Bekle!"

Beni görmezden gelmeye devam ediyor ve ben de onun yanına gelene kadar hızımı artırıyorum, kolunu tutuyorum ve onu durmaya zorluyorum.

"Benimleyken onu düşündüğünü düşünmeden edememekten nefret ediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum," diye ince, gergin hıçkırıklarla açıkça ağlıyorum.

Yüzü yumuşar. "Çabalıyorum Adriana, ama bunu benim için çok zorlaştırıyorsun. Elijah için de aynı şeyi düşünmediğimi mi sanıyorsun? Beni her uzaklaştırdığında, yeterince iyi olmadığımı mı?"

Onun sözlerini dinliyorum. Haklıydı. Elijah'ı sevdim. Ölüm bizi ayırana kadar kocamdı. Benim bir oğlum var. Julian'a hayatımdaki ilk önceliğin o olmadığı gerçeği her zaman hatırlatılacak. Şimdi onun duygularını düşünmek için biraz zaman ayırdığıma göre, bu davranışım adil değil. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"Ben biliyorum, Adriana."

Bu güvensizlikle ilgili bir şeydir - bir insanın sahip olabileceği en çirkin özelliktir. Sorun şu ki, hiçbir akıl yürütme ya da kafanızdaki sesler onları sizin için hafifletemez. Başka biri sizi rahatlatmaya çalışsa bile, kelimeler kaybolur ve hiçbir anlam ifade etmez. Bazen güvensizliğinizin ne kadar aptalca ve önemsiz olduğunu anlamanız için başka birinin kalp acısı çekmesi gerekir.

vardır. Bu anda Julian, onun acı çeken bir parçasını görmeme izin vererek her şeyi bir perspektife oturttu. Sadece yakışıklı ve zeki olduğu için güvensiz hissetmekten muaf olmadığını ancak şimdi anlıyorum.

Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçirerek aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Otele doğru yürürken tek kelime etmiyor. Lobide asansöre doğru yürümeye devam ediyorum ve katımın düğmesine basıyorum. Kapı açıldığında, kartımı çıkarıp kapıma doğru kaydırıyorum. Kalbim bir maraton koşuyor, gümbür gümbür öyle sert atıyor ki, panik içinde solunum yollarım daralmaya başlıyor. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermeliyim, bunu hak ediyor.

Ve bu benim buradaki son gecem. Ya şimdi ya da asla. Tamam, belki asla değil, ama onu bir daha ne zaman göreceğimi kim bilebilir.

Arkamızdaki kapının hafifçe tıklatılmasıyla, odaya süzülen şehir ışıklarından bir parıltı var. Kartı prize yerleştiriyorum ve bir lambayı yakıyorum. Odayı onu görebileceğim kadar aydınlatıyor ama tüm vücut parçalarının spot ışığı altında olduğu noktaya kadar aşırı değil. *Tanrım... beni çıplak görecek!*

Onu yatağa götürüp oturmasını işaret ediyorum ve üzerine çıkıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak durum üzerinde biraz kontrol sahibi olmamı sağlıyorum.

"Senin gibi biriyle hiç birlikte olmamış olmak beni korkutuyor." Bu sözleri söylemekten korkuyorum, ruhumu açmayı düşünürken duraklıyorum. "Şimdiye kadar sadece bir erkekle birlikte oldum."

Ben dudaklarını incelerken o derin bir nefes alıyor ve ağzının kenarını ısırmasını izliyorum. İşaret parmağı elmacık kemiğimde geziniyor, ağzıma doğru ilerlerken ucunu kaydırıyor. Dudaklarımın titrediğini hissediyorum, ama başparmağı alt dudağımı süpürürken tek bir dokunuşla gerginliğimi azaltıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim Adriana," diye fısıldıyor nazikçe ve zorlamadan. "Bu benim için de zor. Kafayı bulamadığım zamanlarda seks bir bağımlılık haline geldi. Dürüst olmak gerekirse, bir kadınla en son yakınlaştığımdan bu yana uzun zaman geçti."

Gergin hissetmesi ve bir otel odasında kilitli kalsa birçok erkeğin yapacağını tahmin ettiğim gibi beni zorlamaması beni biraz rahatlattı.

Yumuşak bir inilti çıkardım. "Bana karşı sabırlı olmalısın."

Sözüne sadık kalıyor, vücudumu rahatlatmak için beni nazikçe öpüyor. Ne kadar yavaş olursa, bu beni o kadar heyecanlandırıyor. Elbisemin üst kısmındaki askıları hissediyorum.

omzumdan aşığı düşüyor. Dudakları boynumun dibine doğru ilerliyor, teker teker öpücükler kondurarak tenimde küçük tüycüklerin patlamasına neden oluyor.

"Çok seksisin," diye mırıldanıyor, diliyle sıcak tenimi okşuyor.

Gömleğinin düğmelerini açıp göğsünü tüm muhteşem yırtık ihtişamıyla ortaya çıkarırken ellerim titriyor. O kadar güzel ki acıtıyor. Ellerimi gövdesinde gezdiriyorum ve gözlerinin dalgalanışını izliyorum. Beni nazikçe kaldırıyor, beni hareket ettiriyor, böylece onun altındayım. Vücudu benimkine yaslanmışken, vücudunun ağırlığını hissediyorum, kendini hafifçe kaldırarak ağırlığı serbest bırakmasını izliyorum, bu da ön kollarının esnemesine neden oluyor.

Sik beni, çok ateşli. Film yıldızı gibi ateşli. Vücuduyla ilgili her şey *mükemmel*. Hayatım boyunca birçok aktöre aşık oldum, ama Julian'ın yanında hiçbir şey değiller. Tanrım, Adriana, samimi bir an ve beynin film yıldızlarını hayal ediyor. *Senin derdin ne lan?*

Birdenbire şimdiki zamana geri dönüyorum, bir öpücük denizinde kayboluyorum, ağzı aşığıya iniyor ve göğüslerimin yakınında duruyor. Göğüslerimden kesinlikle nefret ediyorum, en büyük güvensizliğim, ama yaptığı bir şey, onları ortaya çıkarırken gözlerinin zevkle dans etmesi, herhangi bir çekingenliği bırakmamı sağlıyor. Ağzı sulanıyor ve dilinin onları çevrelemesini sabırsızlıkla bekliyorum. Dilini değdirdiği anda sırtımı kamburlaştırıyorum ve daha fazlasını isteyerek saçlarını çekerek yüksek sesle inliyorum.

Dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor ve ben daha yutkunmaya fırsat bulamadan, yabancı bir nesne giriş yerime sürtünüyor. Hassas noktamlı nazikçe oynarken gözlerimi kapatıyorum ve bundan sonra ne olacağının çok farkındayım. Vücudum kasılıyor ve o dikkatlice içeri giriyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum.

İçime girdiğini fark ettiğimde panik başlıyor. Kapatamadığım beynim çılgınca onun boyutunu, tekniğini karşılaştırıyor ve bu his çok fazla geliyor. İstemediğim gözyaşlarım yüzümden aşığı dökülüyor ve inlemelerim hıçkırıklara dönüşüyor.

Saniyeler içinde Julian üzgün olduğumu fark etti ve durdu. İçimde kalarak nefesini tutuyor.

"Adriana, durmamı ister misin?" diye fısıldıyor. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum hıçkırıklarımın arasından.

Bırakıyor ve vücudu benimkinin üzerine düşüyor. Altında boğuluyorum ama rahatsız olduğumu ona belli edemeyecek kadar çekingenim.

Julian kendini içimden çekip çıkarıyor, acı içinde kıvrandığını

gördüğümde siki karnıma dayanıyor. Suçluluk duygusu beni nefes alamayacak kadar boğuyor.

Kıvrınarak kollarımı kurtarıyorum ve elbisemi göğsümü örtecek şekilde yukarı çekiyorum, güvensizliğimin ve suçluluk duygumun beni alt ettiğinin farkındayım. Yine, bunun olması kaçınılmazdı.

Yavaşça üzerimden kalkıyor ve avuçlarını yüzüne dayayarak sırt üstü yatıyor. Nedense ona çıplak baktığımda beni yakalıyor ve hemen arkamı dönüyorum.

"Özür dilerim Julian. Bu çok fazlaydı."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de ona biraz zaman veriyorum.

Kahretsin, onu yarı yolda bıraktığım için kaltağın tekiyim. *Ne tür bir kız bunu yapar? Seni aptal.* Ama geçerli bir sebebi var, değil mi? Şu anda en iyi arkadaşımın benimle konuşmasına ihtiyacım var. O benim mantıklı düşünmemi sağlayacak. Ama bu asla olmaz çünkü en iyi arkadaşın da adamı becerdi. Tanrım, bu gittikçe kötüleşiyor.

Karanlıkta uzun bir süre birbirimize tek kelime etmeden garip bir sessizlik içinde yattık. O hareketsiz ve uyarılmışlığı Titanik'ten daha hızlı battı. Ben hala sırlıslıklamım, kalçalarımın arasındaki ıslaklık biraz dikkat gerektirdiği için rahatsızım.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diyor kutupsal bir ses tonuyla. "Temiz havayı kullanabilirim."

"Elbette. Ve anlıyorum. Askerin sakinleşmesi gerekiyor," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Rahat bir kahkaha atıyor ve o anda aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu anlıyorum.

İkimiz de giyiniyoruz ve dışarı çıkmadan önce banyoda temizlenmek için biraz zaman ayırıyorum. Çok uzak olmayan bir parkta yürüyüşe çıktığımızda saat geç, gece yarısını biraz geçiyor. Gecenin serin esintisi endişemi hafifletiyor ve sivrisinekler solgun tenimle ziyafet çekerek beni çıldırmış bir deli gibi kaşındırıyor.

Julian elimi tutuyor ve bir sonraki projesi hakkında konuşmaya başlıyor. Her kelimesini dikkatle dinliyorum. İşini çok seviyor ve başkalarına yardım etme konusunda tutkulu. Onu konuşurken izlerken gözlerim vücuduna kayıyor. Açık mavi Lacoste polo tişörtü göğsüne hafifçe oturuyor ve kaslı kollarını ortaya çıkarıyor. Avustralya güneşinden bronzlaşmış ama hiç dövmesi olmamasına bayılıyorum ve cildinin ne kadar pürüzsüz olduğunu görebiliyorsunuz. Saçları dağınık, seksi bir şekilde dağılmış ve neredeyse sarı gibi görünen birkaç telle birlikte faremsi kahverengi bir renkte. Konuşmaya devam ederken ağzı saatlerce izleyebileceğim bir yalama hareketi yapıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum, bu da onu daha seksi yapıyor. Onunla ilgili her şey çılgılık atıyor

Kirpiklerinin güzel kahverengi gözlerini kapatırken kıvrılma şekli de dahil olmak üzere seks. Dilimi siki de dahil olmak üzere her yerinde gezdirmek istiyorum.

Tamam, işte odadaki dev fil. *Ne kadar ironik*. Alışkın olduğumdan daha büyük ve bu düşüncenin aklımdan geçmesinden nefret ediyorum. Eminim yeni biriyle yattığında bunu düşünen tek kadın ben değilimdir. Demek istediğim, vajinalar farklı değildir. Hemen hemen hepsi aynıdır. Rocky, gevşek vajinalar hakkında onları bir kova kuma benzeten bazı korku hikayeleri anlatmıştı. Ben bu karşılaştırmayı anlamadım ve Rocky tabii ki sonraki bir saatini Eric ve bana beyaz tahta üzerinde görsel bir gösteri yaparak geçirmek zorunda kaldı.

Daha büyük olması daha iyi olduğu anlamına gelmez. Bu farklı bir şey. Ve ben farklı olana alışık değilim.

"Çok ateşlisin, bunu biliyor musun?" Aniden söyledim.

Doğu Avrupa hakkındaki konuşmaya ara veriyor. "Um, tamam, ilginç bir konu değişikliği, ama teşekkür ederim?"

"Hayır, ben ciddiyim. Deli gibi seksisin. Seninle ilk tanıştığımda bile hep böyle düşünmüştüm. Sana bakmadan duramıyordum, o zamanlar nişanlı olduğum için bu kabul edilebilir bir şey değildi, ama cidden, seksapeli sızdırıyorsun. Yani, ben sadece... Ne yapmak istediğimi bilmiyorum, ama lanet olsun, *çok ateşlisin*."

Onu sırtırken yakalıyorum, başını eğlenerek sallıyor. "Senin neyini seviyorum biliyor musun? Aklından geçeni söylüyorsun. Saçmalamıyorsun. Sen, Adriana, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Ve bilgin olsun diye söylüyorum..." diye devam etti, "... bilesin diye söylüyorum, buradaki askere hiç yardım etmiyorum."

Az önce *aşk* mı dedi? Çabuk, bir şeyler düşün! "Güzel, sert olması daha iyi."

Gözleri benimkilere kaydı. Kararsız bir ifade bekleniyordu. Ne de olsa az önce çok samimi bir anı ağlayarak sonlandırmıştım. Boştaki eliyle, yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak göze çarpan şişkinliği düzeltiyor.

Onu istiyorum.

Bu sefer durmayacağım. Ona ihtiyacım *var*, tamamına, tamamen benim olmasına.

CHAPTER 7

Çok uzağa bakmama gerek yok. İçimde var olduğunu bildiğim bu arzu sonunda kendini gösteriyor.

Ben
korkusuzum.

Cesurum.

Onu istiyorum.

Kudurmuş gibiyim, kemer tokasını kendime doğru çekiyorum. Yavaş ol, bana karşı nazik ol saçmalığını siktir et.

Mesafesini korumaya ve soğukkanlılığını korumaya çalışırken benim aciliyetimi hissedebiliyor.

"Seni istiyorum, Julian. Tam burada. Hemen şimdi." Bacaklarımın arasındaki zonklama dinmeyi reddederken dudağımı ısırıyorum.

"Adriana, belki de ağırdan almalıyız. Sadece bir saat önce-"

Elim onun sert çıkıntısına yapışıyor ve beklenmedik bir şekilde nefesinin kesilmesine ve elimi daha sıkı kavramasına neden oluyor.

"Bunu yapmamalıydın," diye homurdanıyor.

Hayvani yanı devreye giriyor, tam da arzuladığım şey ve beni büyük meşe ağacına doğru itiyor. Sırtım gövdeye sürtünürken gevşek kabuğa ve pürüzlü kenarlarına karşı hissizleşiyorum. Dağınık ağaçların arasında görünürde kimse yok ve onu burada, açık havada becerme düşüncesi çekingenliği ciddi şekilde gevşetiyor.

Sessiz kalmak için mücadele ederken, kulağım dudaklarını sıyrırken omzunu ısıyorum.

"Sırılsıklam olduğunu biliyorum, kokusunu alabiliyorum," diye inliyor.

Sözleri karşısında sıkılıyorum ve ısırıklarım sertleşiyor, onu incitmiş olabileceğimden endişe etmiyorum. Fark etmemiş gibi görünüyor. Elleri külotuma doğru ilerliyor, parmakları şişmiş klitorisimi okşuyor ve ardından hafifçe çimdikliyor. Vücudum anında tepki veriyor, içime sokması için yalvarırken öne doğru sarsılıyor.

"Beni istiyorsun," diye yalvarıyor kelimeleri söylemem için. "Evet."

"Daha yüksek sesle söyle," diye emrediyor.

Sesimi yükseltiyorum. Yuvalarında keyifle dinlenen kuşlar, gecenin içinde yankılanarak uçup gittiler.

Acımasız, sert ve talepkâr, parmaklarını klitorisimin yanında kaydırıyor, ıslaklığımda ıslatırken zahmetsizce kayıyor. Elini kendi elimle kavıyorum ve yarı yolda duruyor. Gözleri vahşi ve hükmedici, onu tüketen körüklenmiş arzuyla beni hipnotize ediyor. Onun sözlerini istiyorum. Şu anki düşüncelerini bilmek istiyorum.

Parmağını girişe yönlendiriyorum, keşfetmesine izin veriyorum.

"Adriana, bunu her gün düşündüm. Seni herkesten daha çok istedim."

"Beni mi istiyorsun?"

"Evet."

"Daha yüksek sesle söyle," diye emrediyorum.

Acı içinde çığlık atarken sırtını dikleştiriyor ve parmaklarını içime sokuyor. Ben zevkle inleyerek onu daha da sertleşmesi için yönlendiriyorum. Bir parmağını daha içime soktuğunda hissiyatım daha da sıkılaşıyor.

Daha fazlasını talep ediyorum ve onun parçalanmasını izliyorum. Gücü hissediyorum, baskın tarafım onun içimde olmak için yalvarmasını istiyor.

"İhtiyacım var. ihtiyacım var. ihtiyacım var. ihtiyacım var. Şimdi." Açıgözlü, talepkâr ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz ve bedenimin kontrolünü ele geçiriyor. Nazik hareketler yok, uyarıya gerek yok. Bu habersiz anda, kot pantolonunun düğmelerini açmayı başardı, tek bir hızlı hareketle kendini içime soktu ve hiç deneyimlemediğim kadar derine itti.

O daha fazla ittikçe bacaklarımın arasındaki nem artıyor. Gözlerimiz birbiriyle savaşıyor, açıgözlülük ve şehvet aynı şey için eşit derecede savaşıyor

Bitir. Çılgınca tutkunun ortasında, bizi yakınlaştırma ihtiyacı beni rahatsız ediyor, ancak yeni bir bölgedeyim ve bu boşluğu nasıl dolduracağımı bilmiyorum.

"Bu. Sen. Biz," diye inliyor. "Mükemmel."

Karnımda bir şişlik oluşuyor ve gökyüzüne bakarak yaklaşan orgazmın beni tam anlamıyla boğmasının eşiğine gelmesini geciktirmeye çalışıyorum.

"Sana doyamıyorum. İçinde olmayı seviyorum."

Hedefe ulaştım ve *aşk* kelimesi beni tamamlıyor. Kendimi tutmuyorum. Onu hazır olduğum konusunda uyarıyorum.

"Birlikte," diye yalvarıyor bana.

Birkaç saniye daha kendimi tutabilmek için her türlü mücadeleyi veriyorum ve şimdiye kadarki en büyük başarım olarak, her tarafımı sıkıca kavradığını, vücudunun kenetlendiğini ve ardından alçak bir homurtu duyduğumu hissediyorum ve bırakıyorum.

Yıldızlar görüyorum, parlaklar ve beni kör ediyorlar. Zar zor nefes alabiliyorum, yutkunuyorum. *Lanet olsun!*

Uzun süre içimde kalıyor, ancak bir hışırtı duyduğumuzda çekiliyor. Kahretsin, halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuşum. Muhtemelen yaşlı ve pis bir röntgenci bizi izlerken otuz bir çekmiştir.

İkimiz de yere yığılıyoruz, ben nefes almaya çalışırken başım onun kucağına düşüyor.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Başka sorularınız mı var?" Şaşırdı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Her zaman böyle mi... Yani senin için?" "Her zaman ne gibi?"

"Biliyorsun..." Birden utandım. "İnanılmaz derecede akıl almaz."

Kıpırdanıyor, pantolonunu düzeltiyor, sonra bedenimi kendine doğru çekiyor. Ağzımı onunkine götürerek tadına bakıyorum ve çok lezzetli. Teri yüzünü kaplıyor ve ben sadece yalamak istiyorum. Tanrım, seks teri tıpkı gelmiş geçmiş en ateşli şey.

Julian beni itiyor. "Hala sertim, bu sana ne anlatıyor?" "Muhtemelen uzun zamandır sevişmemiş bir azgın olduğunu mu?"

"Şey... sanırım uzun zamandır biriyle yatmadığım konusunda haklısın ama bu benim seçimimdi. Ben seni istedim. O berbat randevuya gittiğim geceden beri seni istiyordum ve sana sahip olana kadar beklemek istediğimi fark ettim."

"Tamam, işte yine sana son derece kötü şeyler yapmak istememe neden olan delice ateşli şeyler söylüyorsun. Lütfen buradan çıkabilir miyiz?"

otele geri dönelim mi? On saat içinde kalkacak bir uçağım var ve telafi etmemiz gereken çok yol var."

"Hiç sormayacaksın sandım." Sırıtıyor.

CHAPTER 8

Çarşaf lar aramıza dolanırken vücudu bana doğru bastırıyor. Burası alışık olmadığım bir bölge ve kendimi kısa sürede onun vücuduna dönüşen bağımlılığımı durduramazken buluyorum. Bana taparken ve beni var olduğunu hiç bilmediğim yerlere götürürken her hareketini, her kıvrımını ve bir kasın esnemesini izliyorum. Güneş doğana kadar saatlerce devam ederken ter vücutlarımızı kaplıyor ve yakında ayrılacağım gerçeği odada ağır hissediliyor.

Yorgun değilim, hala seksin doruklarındayım. Kaç kere boşaldım? Siktir, kim bilir.

Beni içeri çekiyor ve ben de ona yaslanıp yatağın başucundaki saate bakıyorum.

"İki saat içinde hazırlanmam gerekiyor," diyorum ona.

Omzumun üst kısmını öpüyor. "İki saat içinde çok şey yapılabilir."

Başımı çeviriyorum ve gülümsüyorum. "Nasıl oluyor da bu askerin içinde var?"

"Sen o küçük güzel kafanı yorma. Asker yine yeşil ışığın yanmasını bekliyor."

Bana doğru bastırıyor, kaya gibi sert. Bacaklarımın arasındaki sızıyı hissediyorum ama çok ağrıyor. Onu reddetmek istemiyorum ama vajinamın hırpalanmış bir lazanyaya benzediğinden oldukça eminim.

Bana doğru kıvrıldığını ve sıkıca sarıldığını hissediyorum. "Adriana, bize ne olacak?"

Normalde soru soran ben olurum.

Birkaç saniye sessiz kalıyorum.

Bu büyük bir soru.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Seni istiyorum. Hepinizi." Bana daha da sıkı sarılıyor, kan dolaşımım tehlikede. "Buraya Elijah'ın yerine geçmek için gelmedim. Sadece... Sadece seni istiyorum."

"Karmaşık, değil mi?"

"Karmaşık olmasından nefret ediyorum." Yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu döndürüyor. "Beni Los Angeles'a geri istiyor musun?"

"Evet... ama..." Tereddüt ederken yüzündeki acıyı görüyorum. "Kardeşim ve Charlie benim hayatım. Destansı boyutlarda bir bok fırtınasına neden olmadan nasıl çalışacağımızı bilmiyorum."

"Ben de öyle, Adriana. Ailenle savaş halinde olmanı istemiyorum ama kardeşin... ona karşı hislerimi biliyorsun."

"Peki ya Charlie?"

"Charlie'yi her zaman seveceğim ama bu şekilde değil. O iyi ve iyi kalpli bir insan. Ondan nefret etmenin imkansız olduğunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Çok sevimli biri," diye katılıyorum gülümseyerek. "Ama kardeşim benim kanımdan, Julian. Onu hayatımdan çıkarmam istenemez."

"Senden bunu istemiyorum Adriana. Sana en iyi arkadaş olmamızı bekleyemeyeceğini söylüyorum. Eğer birlikte olduğumuzu öğrenirse, seni reddetme ya da beni öldürme ihtimali çok yüksek. Hangisinin önce geleceğinden emin değilim."

"Bak, şu anda bilmesine gerek yok. Los Angeles'a döndüğünde, bunu o zaman çözelim. Peki, ne zaman?"

Gülüyor. "Kolay konu değiştirici. İkinci kitabımın editörlüğünü tamamlamak üzereyim. Yayıncım yaklaşık sekiz hafta içinde Amerika'ya dönmemi istiyor."

"Sekiz hafta mı?"

"Evet, sekiz hafta. Neden? Beni özleyecek misin?" Sırıttıyor, göğüs kafesimi gıdıklarken parmağıyla beni dürtüyor.

"Ukala. Evet, yapacağım ama şu anda oğlumu da çok özlüyorum."

Beni dikkatle izlerken saçının bir tutamıyla oynuyorum. "Julian, Andy ne olacak?"

"Peki ya Andy?"

"Benim bir oğlum var. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bir oğlunuzun olması beni rahatsız etmiyor. O harika bir çocuk. Sadece çocuğu olan biriyle çıkmaya alışık değilim. Yani, çocukları hiç hesaba katmak zorunda kalmadım."

"Çocuk istiyor musun?"

"Vay canına, yatakta benimle çıplak yatarken ağır bir soru."

"Ben fahişe değilim. Yemin ederim hap kullanıyorum, cinsel olarak aktif olduğum için değil, kadın sorunlarım olduğu için. Bu arada bilgin olsun, içime beş kez falan boşalmış olsan da. Evet, sorduğun için teşekkürler." Şaka olsun diye koluna yumruk attım.

"Çocuk istedim."

"Charlie ile birlikteyken..." Sözümü kesiyorum.

"Evet. O zamandan beri bunu düşünmedim. Bir ilişkim olmadı ve bu beni gerçekten rahatsız eden bir şey değil."

"Ya sana çocuk sahibi olamayacağımı söyleseydim?"

"Öncelikle, bir oğlun var. İkincisi, bu konuda konuşacak çok şey var Adriana." Geri çekildiğini görüyorum.

"Seni korkutuyorum, değil mi?"

"Evliliğe hazır değilim," diye itiraf ediyor. Biraz kırıldım ama ne bekliyordum ki?

"Tanrım, şu yapışkan, mızımız kadınlardan biri gibi konuşuyorum. Tamam, başa saralım. Koca ağzımın söylemek istediği şey şu: İlişkimiz o noktaya gelseydi ve Andy bir mucize olduğu için çocuk sahibi olamasaydım, yine de kendini benimle yuva kurarken görebilir miydin?"

"Hâlâ büyük bir soru."

Çarşafı yukarı çekiyorum, aniden çok fazla şey açığa çıkardığının farkına varıyorum ve sadece çıplak teni kastetmiyorum.

"Hey." Beni daha yakına çekiyor. "Pislik gibi davranmak istemedim. Bak Adriana, tanıştığımızda çok iyi bir durumda değildim. Aslında, şimdiye kadar bulunduğum en kötü yerdeydim. Her zaman aklımdan ziyade kalbimle düşündüm. Beni tamamlayan bir yanımı ortaya çıkarıyorsun. Yine de bu beni korkutuyor."

"Neden?"

"Çünkü sen kimsenin yerine geçmiyorsun. Hayatımda ilk kez, sana karşı hissettiğim her şeyi daha önce hiç hissetmedim."

"Korkmadığımı mı sanıyorsun?"

"Korktuğunu biliyorum. Bunu zorlaştıran da bu. Ben..." durakladı, sonra devam etti, "Sadece bu zamanın tadını çıkaralım, tamam mı?"

Ne söyleyeceğini bilmek istiyorum ama bu konuşma beni benden aldı. Hâlâ nerede durduğumuzu tam olarak bilmiyorum. Yine de bunu daha ileri götürmenin başlı başına bir savaş olduğunu ve Los Angeles'taki hayatın tamamen farklı olacağını biliyorum.

Uluslararası yolcular için güvenli terminalin girişinde duruyoruz. Bu sabahla şimdi arasında bir yerde, aramızda mesafe var. O sessizleşiyor, ben de merak etmiyorum. Bir parçam bu gerginliğin olmamasını diliyor, eğer böyle adlandırmak istiyorsan.

"Sanırım buraya kadarmış," diyorum.

Etrafımız kaçıran yolcularla çevrili, içeri girmek için koşuşturuyoruz. Çantalar sağa sola taşınıyor, benimki bile evdekiler için hediyelik eşyalarla tıka basa dolu. Julian beni izliyor ve onu bir şeylerin onu rahatsız ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Ona veda öpücüğü vermek için eğilmek üzereyken adımın söylendiğini duyuyorum ve Japon bir çift Julian'la beni kaba bir şekilde iterek ayırıyor.

"Adriana?" Ses arkamdan geliyor. Arkamı dönüyorum ve Lex'in iş arkadaşlarından biri olduğunu görüyorum.

"Amanda? Burada ne işin var?" Endişeyle sordum. Arkamı döndüğümde Julian'ın durumu fark ettiğini ve biraz daha uzaklaştığını görüyorum.

"Ne yazık ki amcamın cenazesi için buradaydım."

"Çok üzgünüm Amanda." Hâlâ dikkatim dağınık, gözlerim etrafı tarıyor, daha fazla insan yanımdan geçip gidiyor.

"Seksen altı yaşındaydı. Uzun bir hayat yaşadı. Vay canına, buradasın! Andy nerede?" Etrafımı araştırıyor.

"Annemle birlikte eve döndük. Buraya iş için geldim."

"Kulağa harika geliyor." Elimdeki biniş kartına bakıyor. "Güzel, aynı uçaktayız. Hadi arayı kapatalım." Ben bir şey yapamadan kolumu çekiyor.

Sohbet ederken sözleri monotonlaşıyor ve ben çılgınca arkama bakıyorum. Sonunda onu görüyorum, yüzündeki ifade okunmuyor ve veda etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Hiç şüphe yok ki Amanda Lex'e söyleyecek ve her halükarda mahvoldum.

Otomatik kapılar arkamızdan çarparak kapanıyor ve şimdiden gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyorum. Onun dokunuşunu özledim ve ona veda etmek istiyorum.

Düzgün bir şekilde. Güvenlik beni gözaltına almadan geri dönme şansım yok ve o zaman kedi çantadan çıkmış olacak.

İçeride bir yere oturuyoruz ve uçağa binmeden önce bana mesaj atmış olmasını umarak cep telefonumu çıkarıyorum.

Hiçbir şey.

Ne hissedeceğimi bilemiyorum. Eminim, birlikte görünemeyeceğimizi biliyordur?

Yaptığım şey için kızmalı mıyım yoksa suçlu mu olmalıyım?

Los Angeles'a inene kadar cevabını göremeyeceğimi bildiğimden ona hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Umarım bunu neden yaptığımı anlamışsındır. O Lex'in iş arkadaşı. Vedalaşamadığımız için üzgünüm.

Uçağımız bir saat rötar yaptı ve dengesiz bir sapık gibi cep telefonumu defalarca kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Koltuğa daha da yığılıyorum, acı ve ağrı mide bulantısı ve endişeyi körüklüyor. Bu konuda içimde kötü bir his var ve en kötüsü de bu sadece bir başlangıç.

CHAPTER 9

"Anne, koala ayıları böyle sesler çıkarır mı... RRROAR!"

Yatakta uzanırken Andy yanıma sokuldu. Jetlag beni tüketiyor ve uçakta zar zor uyuyabiliyorum. Şimdi bebeğim kucağımdayken kendimi evimde hissediyorum, gözlerim yavaşça uykuya dalıyor.

"Adriana, neden onu ben götürmüyorum, böylece sen de biraz uyuyabilirsin?" Lex yatağımın kenarında oturmuş, Andy'ye aptal bir surat yaparak onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Hayır." Esniyorum. "Sorun değil. Akşama kadar uyanık kalmaya çalışacağım." "O zamana daha on saat var," diye belirtiyor.

Kahretsin, bu çok uzun bir süre.

"Hmm, tamam, belki onu bir saatliğine alabilirsin..." Uyuyakaldığımı hissediyorum ama cep telefonumun zili çalıyor ve gözlerim hızla açılarak okumak için telaşla cep telefonumu alıyorum.

Julian: *Yapman gerekeni yaptın.*

Harika. Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. Ona bir mesaj göndermeyi düşünüyorum ama kardeşim beni izlediği için daha sonra göndermeye karar veriyorum. Yüzümün değiştiğini görmüş olmalı ve hemen beni sorgulamaya başladı.

"Bir sorun mu var?"

"Bir tedarikçiden haber bekliyordum," diye yalan söyledim. "Ne haberi?"

Meraklı piç. "Yeni bir kumaş hakkında. Yoruldum Lex."

Andy'yi gıdıklıyor ve ona sırtına binmek isteyip istemediğini soruyor. Andy mutlulukla kabul ediyor ve onlar odadan çıkmadan önce hatırladığım son şey kapının tıkırtısı oluyor.

Kendimi toparlamam ve rutin işlerime geri dönmem dört günümü aldı. Andy aşırı derecede yapışkan, ki bu anlaşılabilir bir durum, bu yüzden onunla biraz zaman geçirmek için onu evde tutmaya karar verdim. Normal rutinimize geri dönmek beklediğimden çok daha zor oldu.

Julian o günden sonra bana mesaj atmadı ve ben de konuyu nasıl açacağımı bilemiyorum. Onu çok özlüyorum, bunu biliyorum. Bildiğim Julian'ı istiyorum, gecenin bir yarısı bana rastgele mesajlar atıp beni gülmekten kırıp geçiren Julian'ı. Sanırım ikimizin de boşluğa ihtiyacı var. Onunla geçirdiğim günler gerçeküstü ve bir rüya gibiydi. İkimiz de tatildegdik. Şimdi, her günün gerçekliği tamamen farklı bir senaryo.

Cuma akşamı Charlie herkesi yemeğe davet etti. Meksika temalı olduğu ve Charlie şimdiye kadar tattığım en acımasız enchiladaları yaptığı için reddetmeyeceğim. Andy ve Amelia oyun odasında *Nemo*'yu izlemekle meşgul oldular ve biz yetişkinlere huzur içinde yemek yememiz için biraz zaman verdiler.

Masanın ucunda Lex oturuyor, yanında Charlie, Rocky ve Nikki var.

Eric, Kate ve ben Lex'in diğer tarafında oturuyoruz ve Charlie masaya yiyecekleri yerleştirirken tüm peyniri kapıyoruz. Ellerimize vuruyor, ama zavallı Eric parmağını peynire sokunca küçük bir tartışma patlak veriyor. "Son zamanlarda sana Los Angeles'ı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" Rocky diyor ki

bir ağız dolusu yemek.

"Bütün günü plajda geçirdin. Tek yaptığın sahte göğüslere bakmaktı," diye homurdandı Nikki.

"Plajda yaptığın şey bu muydu?" Charlie Lex'e döner. Lex, Rocky'ye sert bir bakış fırlatır. "Ben bu işe karışmadım."

Rocky kahkahalarla kükrer. "Dostum, o ünlü porno yıldızını işaret eden sendin."

Kafalarımız Lex'e dönüyor, o akıllı ağzıyla bile bu işten sıyrılamıyor.

"Oooh, hangisi? Bütün dövmeleleri ve kukusundaki piercingleri olan mı?" Eric soruyor.

"Evet... hangisi *canım*?" Charlie Lex'i sorgular.

Charlie'yi kendine çekiyor. Sevgi gösterilerine tanık olmak istemediğim için arkamı dönüyorum. Bu bana sadece sahip olmadığım şeyleri hatırlatıyor.

Eric, "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, bunu masayla paylaşmalısın," diye azarlıyor.

Lex ağzını açmaya başlar ama Charlie avucunun içiyle ağzını kapatır. "Paylaşmasına gerek yok. Ayrıca, taco yiyorsun Eric. Başka bir şey söylememe gerek var mı?"

"Pis piç." Eric Lex'e döner. "Balık taco yemediğimiz için şanslısın."

"Sana üniversitede bir kızla çıktığım zamanı anlatmış mıydım? kunduz gibi kokuyordu-"

"Aman Tanrım, Rocky, yemek yiyoruz," diye inliyor Charlie. "Ve evet, bu hikâyeyi bize daha önce de anlatmıştın. Rıhtımda derin deniz dalışı yapıyormuş gibi hissetmene rağmen hâlâ tam bir ziyafet çekiyorsun."

Nikki de dahil olmak üzere masadaki herkes gülüyor. Herkes mutlu bir şekilde sohbet ederken benim kahkahalarım kısa sürüyor. Kendimi bir bunalımın içinde buluyorum ve en kötüsü de içimi bile dökemiyorum. Eric hariç, Tristan'ın olmadığını şimdi fark ettim.

"Tristan nerede?" Eric'e fısıldadım.

"Yapması gereken bazı işleri vardı."

"Akşam saat sekizde mi?"

Başını sallıyor, sonra hızla konuyu değiştiriyor.

Tabağımdaki yemeği döndürürken etrafımdaki sesler boğuluyor, Julian'dan başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Neden beni aramadı?

"İyi misin?" Charlie masanın üzerinden konuşuyor. "Sadece yorgunum," diye tekrar yalan söyledim.

Kate ağzını silerek konuşmasını bana yönlendiriyor. "Adriana, bize Sydney seyahatini anlatsana."

Bütün başlar bana doğru dönüyor. Lex çatalını yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

"Burası çok güzel bir ülke. Hava sıcak ve insanlar dost canlısı. Baktığım dükkan çok güzeldi, sadece Charlie'nin ince yazıları okumasını bekliyorum ve her şey yolunda giderse imzalamaya hazırım."

"Başka ne yaptın?" Charlie soruyor.

Julian, demek istiyorum. Sadist tarafım bu düşünceye deli gibi gülüyor.

"Zamanımın çoğunu şehirde turistik şeyler yaparak geçirdim. Bondi'de biraz sörf dersi aldım. Su çok güzel-"

Lex sözümü kesti. "Spordan nefret ediyorsun, Adriana. Atletik olan her şeyden. Bunu yapmana ne sebep oldu?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Lex, sörf yapmak atletik bir şey değil. Yapılacaklar listemde olan bir şey, ayrıca öğretmen de çok seksiydi," diye ekliyorum yalanı daha inandırıcı kılmak için.

"İşte şimdi konuşmaya başladın," diye alkışlıyor Kate.

Cep telefonumun çalması masadaki konuşmayı durduruyor. Çantama eğildim ve ekranımda onun adının yanıp söndüğünü gördüm. Cep telefonumu kapıp masadan kalkıp dışarı koşarken Lex dikkatle beni izliyor.

"Alo?"

"Hey," diye yanıtlıyor.

Arka planda çok fazla gürültü var ve onun nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama yavaşça kayboluyor.

"Neredesin?"

"Yayıncı partisi." Daha sessiz bir ortama geçerken sesi daha da netleşir. "Adriana, seni özledim."

Rahat bir nefes aldım. "Ben de seni özledim. Bu hafta sen benimle konuşmadan çok zor geçti," diye itiraf ediyorum.

"Özür dilerim, bir pislik gibi davrandım. Benim için de zor oldu. Ben sadece... Hayal kırıklığına uğradım, anlıyor musun?" sözlerini geveliyor.

"Peki ya sarhoş?" Vicdanım bana kafasının iyi olup olmadığını sormamamı söylüyor. O şeye bir daha dokunmayacağını söyledi ve şu anda onun sözüne güveniyorum.

"Evet, belki biraz. Adriana, seni düşünmeden duramıyorum. Ne kadar güzel olduğunu, teninin kokusunu, ben içindeyken yüzünün nasıl parladığını." Sarhoşken saçmalamış olabilirim ama tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Kızardığımı biliyorum ve kardeşinin evinde değilken telefon seksi çok ateşli oluyor.

"Ben, um..." Sesimi alçaltıyorum ve bahçeye doğru ilerliyorum. "Seni düşünmeden duramıyorum. Hepinizi. Telefon seksinde berbatım ama uzun lafın kısası, döndüğünde en azından ilk yirmi dört saat benimsin."

Gülüyor. "Telefon seksinde berbatsın ama beni yirmi dört saat boyunca aralıksız becermek istediğini bilmek beni fazlasıyla tatmin ediyor."

Kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Nikki verandaya çıkmış, aramamı sonlandırmamı istiyor.

"Dinle, gitmem gerek. Eve döndüğümde seni ararım, tamam mı?" "Tamam, peki Adriana?"

"Evet?" Beni sabırla bekleyen Nikki'ye bakarak sessizce cevap veriyorum.

"Boş ver."

Bu cevapla kurtulmasına izin vermek istemiyorum ama Nikki'nin tepemde dolaştığını görünce telefonu kapatmaktan başka çarem kalmıyor.

Telefonumu arka cebime koyuyorum ve Nikki'ye doğru yürüyorum. Nikki konuşmadan önce ikimiz de güvertede duruyoruz. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, neden herkesin bana bunu sorduğunu bilmiyorum. Seni buraya Charlie mi gönderdi?"

Gülümsüyor, at kuyruğuyla oynayarak dikkatimi dağıtıyor. "Charlie hâlâ Lex'i sahildeki porno yıldızları hakkında sorguluyor."

Yüksek sesle gülüyorum, Nikki de beni takip ediyor ama aklım başka yerde.

"Adriana, eskisi kadar konuşmadığımızı biliyorum ama ben buradayım, biliyorsun. Ne zaman sohbet etmek istersen."

Bu da ne demek oluyor? İzleri koklayan köpek mi? Tamam, oldukça kabarık sevimli köpek iz kokluyor.

"Teklifin için teşekkürler Nikki. Gerçekten, ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

"Eğer içini dökmek istediğin bir şey varsa, kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

Ben de savunmaya geçerek, "Eric'le konuştun mu?" diye karşılık verdim. "Hayır, ama daha önce Tristan'a rastladım."

"Oh..." Aptal rolü yapıyorum. "O nasıl?"

"Güzel. Eric için mükemmel. Onu gerçekten cezalandırır. Ama dinle, bizim yaptığımız bu değil-"

Grubun geri kalanı dışarı çıkarken konuşmamız yarıda kesiliyor. Rocky bir şeyler gevelemeye başlıyor ve bu da Elijah'ın da dahil olduğu bir konuşmaya yol açıyor. Herkes duruyor ve dönüp bana bakıyor.

"Bunu yapmayı bırakırsanız çok memnun olurum. Ben iyiyim."

"Üzgünüm," diyor Rocky.

"Tatlı için içeri geçelim," diyor Charlie. "Ev yapımı yaban mersinli turta ve vanilya fasulyeli dondurma."

"İşte Los Angeles'ı bu yüzden seviyorum." Rocky kolunu Charlie'ye doluyor, grubun geri kalanı da onu takip ediyor. Eric geride kalır.

"Under Under maceran hakkında seninle konuşmadım. Bana suyu ver," diye soruyor.

"Eric, şimdi zamanı değil. En azından burada değil."

Yüksek sesle bir nefes veriyor ve ağzını kapatıyor. "Biriyle yatmışsın!" "Eric... şşş!"

"Batman biraz kedicik aldı!"

"Aman Tanrım, Eric. Bu çok kaba, benim standartlarıma göre bile."

Arka kapı bir kez daha açılıyor ve Lex elinde bir torba çöp taşıyor. Bize doğru bakıyor, gözleri merakla fırlıyor ve çöpü çıkarmasına gerçekten gerek olmadığını biliyorum. Ev işlerini küçümsediği düşünülürse, ne yaptığı apaçık ortada.

"Hadi içeri girelim. Sonra konuşuruz."

İçeri döndüğümde herkes mutlu bir şekilde tatlı yiyordu. Saatin dokuzu geçtiğini fark ediyorum ve herkese Andy'yi yatırmak için eve gitmem gerektiğini söylüyorum. Birkaç vedalaşmadan sonra eve doğru yola çıktım.

Bir süre sonra arabayı garaj yoluna çekiyorum ama kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Andy arabanın arkasında uyuyor ve içimden bir ses etrafa bakmam için beni uyarıyor. Mahalle sessiz, sokakta park etmiş birkaç araba var, onlar da mahalle sakinlerine ait. Sokak lambasından gelen belli belirsiz bir ışık parıltısı var. Uzaktan kuş ve hatta yarası sesleri duyabiliyorum.

Bir hışırtı sesine, bahçenin önündeki ağaca odaklanıyorum ve bir gölge görüyorum.

Lanet olsun, işte
bu! Takip
ediliyorum!

Tam verandadaki süpürgeyi kapıp bizi savunmaya hazırlanırken adımın fısıldandığını duyuyorum ve gölge ağaçtan uzaklaşıp bana doğru yürüyor.

Şok olmuş bir halde, hayal gücümü sorgulayarak figüre doğru yürüyorum. "Batman mi?"

Tanıdık kahkahası şüphelerimi doğruluyor ve hemen ona doğru koşuyorum, beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkarken kucağına atıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve tıraş losyonu kokusu bana onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyor.

"Burada ne işin var? Bir yayıncının partisinde olduğunu sanıyordum?" "Öyleydin. Los Angeles'ta. Bunu hiç sormadın, ukala."

"Beni yakaladın." Yüzünü inceliyorum. Sarhoş haliyle bile nefis bir yakışıklılığa sahip. O da bana sırtınca yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemiyorum. Tam aramızdaki her şeyin kaybolduğunu düşündüğüm anda, sıcak dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor ve ben de onun içinde eriyorum.

Sonunda eve geldi.

CHAPTER 10

Andy'yi uyandırmamaya dikkat ederek merdivenlerden iniyorum.

Sahanlığa ulaştığımda Julian oturma odasında şöminenin yanında duruyor, elinde Elijah'la düğün günümüzde çekilmiş bir fotoğrafımız var. Julian'ın evimde bulunmasına hazırlıklı değilim, vicdanım suçluluk duygusuyla boğulmuş durumda. Saygısızlık gibi geliyor. Elijah'la taşındığımız günü hâlâ hatırlıyorum. Daha dün gibi geliyor, planlar yapıyorduk ve her şey bu ev ve ailemiz etrafında dönüyordu. Şimdi ise romantik bir bağla bağlı olduğum farklı bir adam bu evde sabırla duruyor ve ben suçluluk duygusu ve Julian'ı sandığımdan daha fazla özlediğim gerçeğiyle çelişerek bir cümleyi bir araya getiremiyorum.

Ayak seslerimi duyuyor ve hemen arkasını dönüyor, hâlâ çerçeveyi tutuyor.

"Düğün gününde çok güzel görünüyordun Adriana. Aslında ruhani. Çok mutluydun." Göz teması kurmuyor ve resmi tekrar şöminenin üzerine yerleştirirken gülümsemesi kayboluyor.

"Öyleydim." Elbisemin cebiyle oynuyorum, bu konuşmadan rahatsız oluyorum. Bu evle ilgili her şey evliliğimi temsil ediyor. Her oda, her mobilya parçası bir anıya bağlı. Şimdilik gömülü olabilirler, ama ara sıra yeniden ortaya çıkıyorlar ve hayatıma devam etmeye çalışan yanım bir adım geri atıyor.

"Bu fotoğrafların ortalıkta olması seni rahatsız ediyor mu?"

"Rahatsız mı ediyor? Hayır, o senin hayatındı" diye mırıldandı.

Gözleri şöminenin üzerinde duran sayısız çerçeveye doğru kayıyor. Birçoğu Elijah'ın, birçoğu Andy'nin ve elbette birkaç tanesi de Charlie ve Lex'in fotoğraflarını içeriyor.

Gözleri aile fotoğrafımıza takıldığında hemen başka yöne kayıyor ve ilgimi çekiyor. Onları birlikte görmek onu hâlâ rahatsız ediyor mu? Bu soruyu sormayı bırakmalıyım. Sorarsam, her sorduğumda olduğu gibi savunmaya geçeceğini çok iyi biliyorum ama içgüdülerimi hiç dinledim mi? Hayır. Başımı sürekli belaya sokan da bu, ciddi bir ayak kaydırma.

Çok yaklaşmamaya dikkat ederek yanına doğru yürüyorum. Kendimi kontrol edemiyorum ve bir kol mesafesinde olmasına rağmen, suçluluk duygusu büyük bir engelleyici gibi.

"Düğün günümü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Herkesin kışına bir Gelinzilla gibi yapışmış olabilirim." Ortamı yumuşatmak için hafifçe kıkırdıyorum. "Charlie farklıydı ama. Düğününü hiç önemsemedi. O günü onun için planlamak eğlenceliydi."

"Charlie'nin yaygara koparacağını düşünemiyorum. Tanrı biliyor ya, benimleyken yapmadı." Ses tonu yanlış anlaşılabilir. İçki içtiğini biliyorum ve benim direnişim onun ruh halini düzeltmeye yardımcı olmuyor.

Yorumunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama o kadar da güçlü değilim. Onun umursamasını dilediği anlamına mı geliyor?

Yüzünü bana döndü. Alkolün etkisiyle gözleri kan çanağına dönmüştü ama her zamanki gibi koyu gri blazer ceketinin üzerine giydiği beyaz V yaka tişörtüyle muhteşem görünüyordu. İnce, koyu renk kot pantolonu boyunu ve fiziğini vurguluyor. Benden çok daha uzun, cüce falan olduğumdan değil ama Heidi Klum da sayılmam.

Ellerini ceplerine sokuyor, sanki mesafesini koruyarak düşüncelerimi okuyabiliyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Sarhoş haliyle bile, güzel yüzü beni kendine çekerken çenem yere düşmek istiyor. Cildi, yontulmuş çenesinin yüzünü şekillendirme şekli rahatsız edici derecede mükemmel. Bir adam nasıl hem tanrı gibi görünüp hem de beni isteyebilir? Ben özel bir şey değilim ve kesinlikle Charlie değilim.

"Seni hiç bu fotoğraftaki kadar mutlu görmemiştim." Gözleri derin bir bakışla beni korkuturken, düz bir şekilde söylenmiş bir ifade.

Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum, kafamın içinde dönüp duran karışık duygulara içerliyorum. "Doğum yaptıktan bir hafta sonra kocanı kaybediyorsun ve tekrar gülümsemek biraz zor oluyor."

"Doğru."

Hay sikeyim. Yüz ifadesindeki acıyı görüyorum. Gözlerini kırptıştırırken derin bakışları daralıyor ve arkasını dönüyor.

Benim koca ağzımın nesi var böyle? Onu tokatlamak ve yaramazlar köşesine göndermek, Noel Baba'nın gelmeyeceğini çünkü onun yaramazlar listesinde olduğunu söylemek istiyorum.

Neden konuşmadan önce düşünmüyorum!

Evet, şu anda kendimden bu kadar nefret ediyorum. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.

"Özür dilerim. Yanlış anlaşıldı," diye itiraf ediyorum, hasarı onarmaya çalışıyorum. "İstediğin gibi oldu, gerçek en güzel haliyle ortaya çıktı.

Dinle, ben

muhtemelen gitmeliyim." Cebinde bir şeyler karıştırıyor ve bir saniye sonra cep telefonunu çıkarıyor. Bana doğru bakmayı reddediyor, meşgul bir şekilde birine bir şeyler yazıyor.

"Nerede kalıyorsun?"

"Şehrin diğer tarafında bir otel. Yarın bir emlakçıyla görüşmem var."

"Bir yer mi kiraliyorsun?"

Başını salladı. Sydney'de kaldığım süre boyunca kitabının başarısı ve bunun onun için ne anlama geldiği hakkında kısaca konuştuk. Dürüst ve açık bir şekilde, kokain bağımlılığı yüzünden uğruna çok çalıştığı her şeyi nasıl kaybettiğini anlattı. Bir yayınevi tarafından imzalanmak ona yeniden ayağa kalkmak için ihtiyaç duyduğu mali desteği sağladı. Benim gözümde kirada oturmak tek bir anlama geliyor, o da kalıcı olmadığı ve mesleği gereği her an çekip gidebileceği.

"Neden burada kalmıyorsun?" Sesimdeki çaresizliği gizlemeye dikkat ederek teklif ediyorum.

"Adriana, ben-"

"Yani kanepede mi? Özür dilerim, burada neler olduğunu bilmiyorum." Beklenmedik bir şey, boğazımda bir gıcırta oluşuyor, gözlerimden yaşlar süzülürken kelimelerim boğuluyor.

"Size ve kocanıza ait olan evde durduğum için üzgünsünüz ve kendinizi suçlu hissediyorsunuz."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözleri tekrar benimkilere dönmüş. Ona dokunmak istiyorum. Ona dokunmaya ihtiyacım var. Beni kucaklaması için ona gözlerimle yalvarıyorum ama o bunu yapmıyor ve belki de en iyisi bu.

"Nereden biliyorsun?" Fısıltıyı zar zor geçerek soruyorum. "Beden dili, artı Hazel ile saatler süren terapi."

"Aman Tanrım, Hazel. Döndüğümünden beri onu arama fırsatım olmadı. Onunla ne zaman konuştun?" Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak konudan saptım.

"Bu sabah. Onu görmek ve Blaze'le biraz vakit geçirmek için doğruca oraya gittim. Tanrım, onu çok özledim." Gülümsemesi geri dönüyor ve bunu benim yapmamış olmama üzülüyorum.

"Neden önce beni görmeye gelmedin?"

"Neden? Çünkü üstesinden gelebileceğimden emin değildim." "Neyin üstesinden gelebileceğinden?"

"Tüm sorunlarımın başladığı Los Angeles'a geri dönmek. Seni görmek ve normal ortamımızda nasıl tepki vereceğini bilmemek."

"Ve Hazel yardım etti."

Hazel'i kendi annem gibi seviyorum ve şimdi daha iyi anladığım kadarıyla, neden önce rehberlik istemiş olabileceği daha mantıklı geliyor. Bu bizim ilişkimizden çok daha karmaşık bir durum. Bir yerde olmanın, hayatınızda karanlığın hüküm sürdüğü bir dönemin tüm yersiz anılarını nasıl tetikleyebileceğini ilk elden biliyorum.

Nefes al, Adriana. Her şeyi kendine bağlama.

"Yanında durmanın, sana dokunamamanın zor olacağını biliyordum. Ama bu kadar zor olacağını hiç beklemiyordum" diye itiraf ediyor.

"Lütfen kal," diye yalvarıyorum. "Bu çok zor, Adriana."

"*Lütfen*" mi? Kanepemde. Hazır olmadığımı biliyorum ama burada olduğunu bilmek, bunu gerçekten istiyorum." Sessizliğini koruyor ve ben gerçeği söylemeye devam ediyorum. "Sana burada *ihtiyacım var*."

Teklifimi düşünüyor, sonra tek kelime etmeden başını sallıyor.

Ben minderleri düzenlerken ve çamaşır dolabından bir battaniye alırken sessizce birlikte çalışıyoruz. Birkaç dakika içinde ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp kanepeye uzanıyor. Yorgun yüzünü ovuştururken ağzından bir esneme kaçıyor.

"Andy'nin gelmeyeceğinden emin misin?"

"Hayır, gelmeyecek. Bugün Cumartesi ve ayrıca bensiz aşağıya

inmiyor," diyorum ona. "Öcü canavarların küçük çocukları avlamasından korkuyor.

Çocuklar. Rocky'yi ve onun *Hayalet Avcıları* takıntısını suçla."

Onun delici bakışları ve benimle fiziksel temas kurma arzusu bir an için dikkatimi dağıtıyor ama kendi evimde rahatlayamadığım için kendimi tutuyorum. İyi geceler öpücüğü vermeden iyi geceler diyorum ve yukarı çıkıyorum.

Odamın hapsinde, yine tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve ardından akıyor. Neden onun burada olması beni bu kadar suçlu hissettiriyor? Elijah hayatıma devam etmemi, beni sevecek birini bulmamı söyledi. Julian beni seviyor mu?

Aşk, Elijah dışında kimseye söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim korkunç bir kelime. Öfke birikmeye başlıyor. Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? Neden nereye dönsem bir savaşla karşılaşıyorum?

Yatağa girmeden önce atletimi ve yatak şortumu giyiyorum. Yatağım Elijah'ın ölümünden sonraki haftalardan daha boş geliyor. Yan yatmış, uyanık bir şekilde tavana bakıyor, cesaretsiz olduğum ve korkularım hakkında açıkça konuşamadığım için kendimi azarlıyor, onu uzaklaştırdığımdan korkuyor ve ona bir mesaj gönderiyorum.

Seni incittiğim için özür dilerim.

On beş dakika bekledim. Aşağı inmeyi düşünüyorum ama ekranım aydınlanıyor ve cevabını okumadan önce derin bir nefes alıyorum.

Acıttıyor. Ama seni zorlamanın ne anlamı var? Uyu, yarın konuşuruz.

Cevap bende daha fazla soru sorma isteği uyandırıyor ama uzun bir gün oldu ve yorgunluk, en iyi arkadaşı olan suçluluk duygusuyla birlikte çirkin yüzünü gösteriyor.

Sert bir şekilde vuruyor ve Elijah zihnimi istila ederek hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmaya karar veriyor.

Başımı onun kucağına yaslamış, boyanın kurummasını izliyordum. Dairemizin duvarlarını leylak rengine yeni boyamıştık ve yavaş yavaş evimiz haline gelen küçük bir cennet parçası yaratmıştık. "Gerçekten birlikte olacağımızı mı düşündün? Yani, biliyorsun Herkes lise aşklarının uzun sürmediğini söyler," diye sordum.

"Bebeğim, biz başkaları gibi değiliz. Aramızda her zaman pek çok insanın sahip olamadığı bir bağ vardı, ama sen ve ben, bu bağı fena

halde yakaladık," dedi Elijah kendinden emin bir şekilde.

Xbox'ının kumandasını yere bıraktı ve saçlarımı hafifçe okşadı. Parmak uçları kafa derimde gezinirken vücudum gevşedi ve tenimin zevkle titremesine neden oldu.

"Charlie ve Lex de öyle. Bunu hissediyorum. Sadece onları ayırmanın bir parçası olmamalıydım." Yüksek sesle iç çektim.

"Adriana, bunun için kendini suçlu hissetme. İkisinin de kendilerini bulmaya ihtiyaçları vardı. Ve katılıyorum, aralarında güçlü bir bağ var. Keşke inatçı kafaları bunu fark edebilseydi."

"Julian için üzülüyorum. Charlie'nin onu sevdiğini ve onun da Charlie'yi sevdiğini biliyorum, ama onun Lex ile birlikte olmasına izin vermesi gerekiyor. Tanrım, o herkesi tavlayacak kadar ateşli. Onu bırak ve başka bir güzellik bul."

"Bazen gitmesine izin vermek o kadar kolay olmuyor. O harika bir adam ve zeki. Karışma, tamam mı? Buna aşk üçgeni denir. Üçgenin üç kenarı vardır, dört değil," diye belirtti.

Ben işgüzar değildim. Tamam, belki öyleydin ama sadece iyi niyetli olduğum için.

"Sen de öylesin! Lex ve Charlie konuşabilsin diye restoranda Julian'ın dikkatini dağıttın ama yemin ederim tuvalette seviştiler çünkü Lex'in alnı terli görünüyordu." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. O senin kardeşin Adriana! Pek çok açıdan yanlış.

"Julian harika bir adam. Yakında anlayacaktır. Sana gelince, son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim, müstakbel Bayan Evans?

Küçük bir kıkırdama çıkardım. "Evet, dün gece o yeni yağlarla uzun sevişme seansı sırasında."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Vücudumu hareket ettirdim, böylece yüzüm onunkiyle buluştu. Parmağımı yanağında gezdirirken çarpık gülümsemesi beni bekliyordu. Hızlı ısırtığı beni korkuttu ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Siz ve ben, bayım, ömür boyu. Biz kırılamayız."

Gülümsedim. "İmkansız." O da bana gülümsedi.

Ve kırılmıştık.

Bu sözden bir yıl kırk altı gün sonra. Tam olarak.

CHAPTER 11

"Anne, anne! Lex Amca geldi," diye koridor boyunca bağırarak Andy'nin ayak sesleri sert bir şekilde döşeme tahtalarına çarpıyor.

Gürültü üzerine inleyip yastığı başımın üzerine atıyorum. Lex cumartesi günü burada mı? Bu da ne... *Oh, kahretsin!* Yataktan öyle hızlı fırlıyorum ki, az önce burnumun kanadığından eminim, ayak parmağımı komodinin üzerine vuruyorum, acı bacağımdan yukarı sekiyor. Odadan hızla çıkarken duracak zamanım yoktu.

Siktir, siktir, işte bu... Hayatım bitti!

"Selam kardeşim," diye selamlıyor Lex beni.

Üzerinde spor şortu ve Nike atleti var. Neden fark ettim bilmiyorum ama saçları darmadağın.

Yatak odamın kapısında durdum.

"Burada ne yapıyorsun?" En rahat sesimle soruyorum, o kadar tiz ki beni fark edeceğinden eminim.

"Andy'ye söz verdiğim bisiklet gezisi için onu almaya geldim."

Saçmalık. Bunu ilk defa duyuyorum.

"Ne zamandan beri? Hiçbir fikrim yoktu..."

"Neden? Bir sorun mu var?" Kapımı gözetlediğini biliyorum, meraklı pislik herif! Julian gitmiş olmalı, Tanrı'ya şükür, ama şimdi beni alt edebileceğini düşündüğü için Lex'in canını sıkacağım.

Merdiven boşluğuna doğru yürüyorum, elimi korkuluklara dayıyorum.

"Sorun değil. Bilseydim Andy'yi hazırlardım, hepsi bu. Hey, Andy!" diye seslendim. Beklentiyle bana doğru koşuyor. "Odama gidip koşucularını alabilir misin? Dün gece orada bırakmışsın."

Koşarak odama giriyor ve içeriden bağırıyor. "Anne, ayakkabı yok!"

Ona yön vererek cevap veriyorum ve bir süre sonra onları taşıyarak ortaya çıkıyor.

Lex hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve içten içe sevinçten zıplayıp ona bir sopa sokuyorum. Meraklı piç.

"Hazır mısın, Andy?" diye sorar.

Andy başını sallıyor ve evden çıkmaya hazır bir şekilde merdivenlerden iniyorlar, ama Lex beni kenara çekmeden önce değil.

"Adriana?" Gözleri, benim dışımdaki tüm kadınlarda işe yarayan o sinir bozucu hipnotize edici şeyi yapıyor. Ben onun küçük kız kardeşiyim. Sonuçsuz bir egzersiz olduğunu çok iyi bilerek bu numarayı birkaç kez yaptı.

"Evet, kardeşim?" Kırpiklerimi kırıştırıyorum.

Çok kızgın ve ben onu kızdırmaya bayılıyorum. Lex dünyanın kendi etrafında döndüğüne inanıyor ve kontrolcü doğası hesaba katılması gereken bir güç. Gözdağı vermek onu hayatta çok ileriye götürebilir ama kız kardeşiyle uğraşmak çıkmaz sokaktır.

"Unut gitsin," diye cevap verir, tedirgin bir şekilde.

Ön kapıyı arkasından kapatarak oturma odasına koştum. Julian çoktan gitmişti, burada olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Hayal mi ettim? Elbette, burada olmalıydı. Etrafta dolaşıp bir şey aradım, herhangi bir şey, ama hiçbir şey. Ona ödünç verdiğim battaniye ve yastık çarşaf dolabının içindeydi.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ve ciddi ciddi planımı kaybettiğimi düşünerek, kendime çok ihtiyacım olan kahveyi yapmak için mutfağa gidiyorum. Makinemin yanında alışveriş listemi fark ettim. Tuhaf, bunu burada tutmuyorum. Buzdolabına geri koymaya gidiyorum ama *yapılacaklar listesi* bölümündeki el yazısını fark ediyorum.

Öğlen, Beach Resort Hotel, oda 349.

Zihnimin tıklaması bir an alıyor. Kahretsin! Bu onun oda numarası.

Vücudum önce heyecanla tepki veriyor, sonra annemi arayıp Andy'ye bakıp bakamayacağını sormamı istiyor. Saat yediye kadar boş. Dilenciler seçici olamaz, değil mi? Sonra Lex'e mesaj atıp Andy'yi anneme bırakmasını istedim. Birden duşta her yerimi tıraş ediyordum. Ağda için zaman yok,

İki gün sonra pireli bir köpek gibi kaşınırken kadın bahçemi tıraş ettiğim için pişman olacağımı bilerek.

Dolabıma yöneliyorum ve çiçekli kısa bir yazlık elbise bulup sandaletlerimle kombinliyorum. Saçıma yaptım ve saatime baktım - on buçuk. Erken gelmişim kimin umurunda. Şehrin diğer ucuna gitmek için sabırsızlanıyorum ve geç kalmak istemiyorum.

Otelin lobisine girdiğimde insanlar bana *Pretty Woman*'daki Julia Roberts'mışım gibi bakıyor. Görevlinin yönlendirmesiyle onuncu kata çıkıyorum ve odayı buluyorum. Tam kapıyı çalmak üzereyken kapının altından bir kartın çıktığını fark ediyorum. Kartı alıp kaydırırken ellerim titriyor. Kapı açılıyor ve kendimi odanın içinde buluyorum, kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum.

Oda karanlık, tüm perdeler kapalı ama duşun sesi duyuluyor. Çantamı komodinin üzerine koyuyorum ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, hafif aralık kapıyı açıp dumanı tüten banyoya giriyorum. Görüşüm bulanık ama kaslı sırtının silüetini görebiliyorum. Yan tarafa döndüğünde neredeyse çenem düşüyor ve onu kendini okşarken, boşta kalan eliyle duvara yaslanırken gözleri kapalı bir şekilde yakalıyorum.

Yanmaya hazırım.

Bu gördüğüm en erotik şeydi ve hiç düşünmeden ayakkabılarımı çıkarıp tamamen giyinik bir şekilde duşa girdim. Su beni kucaklarken, elimi göğsüne doluyor ve başımı sırtına yaslıyorum.

"Geleceğini düşünmüştüm," diye fısıldıyor. "Henüz değil yakışıklı," diye takılıyorum.

Yavaşça arkasını dönüyor ve hayatımda gördüğüm en büyük ereksiyonla çırılçıplak duruyor. Korkuyla yutkunuyorum ama kontrolsüzce dizlerimin üzerine çöküp elimi aletin üzerine koyuyorum. Yavaş vuruşlarla ve göz temasını koruyarak, nefesinin altında inliyor ve hepsini içime almamı istiyor. Ama ben sert oynuyorum, nazik vuruşlarla onu kızdırıyorum, vücudunun arzusuyla gerilmesini izliyorum. Aşağıya bakarken gözleri kocaman açılıyor ve dikkatle beni izliyor, şimdi hepsini içime almam için yalvarıyor ama ben yine direniyorum, zevki artırıyorum. Ağzım sikinin ucuna yaklaşıyor ve tam emmek üzere olduğumu düşündüğü anda, onu tekrar kızdırmak için geri çekiliyorum, vuruşumun hızını artırıyorum.

"Adriana, şimdi içine al," diye inliyor.

Kontrolü elimde tutuyorum ve biliyorum ki ben de bundan zevk alıyorum, tamamen giyinik vücuduma akan suya rağmen pratik olarak şişmiş ve damlayan ıslak. Beni yaklaşıırken görüyor ve ben yine kendimi tutmayı planlarken, o hızlı davranıp sikini emmemi istiyor ve hepsini doğrudan ağzıma sokuyor.

Kafa vermek yapılacak en eğlenceli on şey arasında değil, ama onda bir şey var, bunu çok seksi ve çekici gösterme şekli, onu olabildiğince içeri almamı sağlıyor. Boğazımın arkasındaki gıdıklanma hafifçe öğürmememe neden oluyor ve gidebildiği yere kadar gittiği konusunda beni uyarıyor. Onu daha da içeri itme yeteneğim karşısında gözleri parlıyor, bu heyecan beni sınırlarımı aşmaya ve ağzımı daha geniş açmaya teşvik ediyor. Etrafımda eriyişini izlerken ağzımı emiş ritmimle hareket ettiriyorum. Kendisini tatmin etmemi istiyor, ben de ona elimden geleni yapıyorum ve tıpkı Julian'ın centilmenliği gibi, her şeyin sona ermek üzere olduğunu sert bir tehditle beni uyarıyor.

Ağzımda patlayana kadar devam ediyorum, içime boşalırken düşün duvarına çarpıyor ve kendini aşırı yüksek bir seviyeden aşağı inerken buluyor. Sikinin ucunu yalıyorum ve tekrar ona doğru ilerliyorum. Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, samimi bir hareketle yüzümü okşuyor.

Onu ne kadar özlediğimi söylemek üzereydim ama elbisemi, ardından da sütyenimi ve külotumu çıkarınca dikkatim dağıldı. Karşısında çıtırçıtlak dururken zevkle dudaklarını yalıyor. Bedenimi duvara yaslayarak ellerimi başımın üzerine kaldırmamı istiyor, ben de itaat ediyorum.

"Çok güzel," diye inliyor.

Ne yapacağımdan biraz emin değilim, daha önce hiç duvara yapışmamıştım ama bir sonraki hamlesini anlamam uzun sürmedi, dili ağzımdan çıkıp boynumda gezinirken göğüslerimin arasında durdu. Meme uçlarım dikleşmiş, dudakları onları çevrelerken beklenti içinde bekliyor, gözlerim kapanıyor ve duyularımın kontrolü ele almasına izin veriyorum. Yaklaşan orgazmı engellemeye çalışıyorum, ama lanet olsun, lanet olsun, her şey çok zorlaşıyor, bacağıma sıkıca bastıran lezzetli horozu da dahil, tekrar fark edilmek için yalvarıyorum.

Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor, ben daha fazlası için yalvarırken onları çekiştiriyor. Kelimeler ve duygular beynimin onayı olmadan ağzımdan çıkıyor. Kendimi kirli hissediyorum ve buna bayılıyorum.

Dili artık göbek deliğimi geçerken, bana bahşedeceği zevki kucaklıyorum ve göbek deliğimi öperken sabırsızlıkla bekliyorum.

Kalçalarımın iç kısımları. Neşeli eski zamanını alıyor ve bu tatmin olayı yoluna girdi.

Belki de hayal kırıklığımı hissediyor ve gülümsüyor. "Biraz sabırsızız, değil mi?"

Tekrar kıpırdandım ve "Beni öldürüyorsun" diye bağırdım.

Yüzündeki sırıtma genişliyor ama bir santim bile kıpırdamıyor. "Şaka yapmıyorum ve bu hiç adil değil!"

Hala bir santim bile kımıldamıyor. Ciddiyim, patlamaya hazır bir bombayım, tek bir düğme, tek istediğim bu. Hiçbir değişiklik yok ve bu bomba, meseleleri kendi ellerime alma zamanının geldiği konusunda beni uyarıyor.

Kollarımı aşağı çekip başını sıkıca kavriyorum, ağzını bacaklarımın arasına zorluyorum ve dudakları hassas noktama değdiği anda en yüksek iniltiyi çıkarıyorum, vücudum hemen pes etmekle tehdit ederken saçlarını tutuyorum.

Biraz daha, dikkatini dağıt. Çabuk, etrafına bak!

Şampuan.

Sabun.

Gökkuşakları.

Gökkuşağı

duşları.

Çiş.

Aman

Tanrım,

Eric!

İğrenç.

Eric'in düşüncesi soğuk bir su sıçraması gibi olduğu için büyük bir rahatlama yaşadım. Julian'ın beni yiyip bitirmesinden, dilinin klitorisimin ucunda gezinmesini izlemekten zevk alıyorum. Onu benim emrimde izlemek delicesine ateşli ve bir parmağın içimde kaydığını hissedene kadar dikkat çekiyorum ve sıfır kontrolüm olduğunu biliyorum.

Oyun bitti.

Su artık boğucu derecede sıcak. Göğsüm yükselip alçalırken vücudum geriliyor ve havai fişekleri görmeden sadece birkaç saniye önce onu uyarıyorum. Kasıldığımı hissediyorum ve zevk tüm benliğimi sarıyor, kuruyan ağzım coşkuyla çığlık atarken bir yığın suyu yutuyorum. Vücudunu yukarı kaldırıyor, kendinden memnun ve dışarı atlamamızı öneriyor. Kıyafetlerim banyonun zemininde ıslak bir yığın halinde duruyor ama umurumda değil. Burada onunla birlikteyim.

Yatakta huzur içinde uzanırken birbirimize sarılmış durumdayız. Kalp

atışlarını dinlemeye çalışırken başımı göğsüne yaslıyorum. Güçlü atıyor ve ona benim için atıp atmadığını sormak istiyorum.

"Çok sessizsin," diyor kulağımın memesini öperek.

"Düşünüyorum."

"Durun. Basını durdurun. Adriana sessizce mi düşünüyor?" Göğsüne yumruk attım.

"Biraz daha aşağı," diye talimat verdi. Karnına yumruk atıyorum. "Daha aşağı," diye homurdanıyor.

Ellerim aşağıya doğru iniyor, yanlışlıkla onun aletini sıyrıyor. Artık utangaç değilim. Vücuduna karşı son derece rahatım. Sıkı bir tutuşla konuşmaya başladım. "Bir sorum var."

Gözlerini deviriyor ve hareket ederek üstüme çıkıyor. "Seni daha sikmedim. O yüzden soru ve cevap kısmı ben senin içine girene kadar askıda, anladın mı?"

Ben de ona gülümsüyorum ve o da ön sevişmeyle uğraşmıyor, ben altına gömülürken içime giriyor. Her hamlesinde, her itişinde bana ne kadar ihtiyacı olduğunu fısıldıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Ham tutkuyla tükenirken, ona durmaması, içimde olmaktan asla vazgeçmemesi için yalvarıyorum.

Tüm zaman duygusunu kaybediyoruz, birbirimize yapışıyoruz, ikimizin de arzuladığı samimi bağlantı için çaresiziz. Vücutlarımız mükemmel bir uyum içindeyken, içime girmesi için ona yalvarıyorum, etrafımda patlamasını talep ediyorum ve bunu yaptığında, kısa bir süre sonra onu takip ediyorum, nefesim daralırken altına çöküyorum.

Beni tekrar kendine çekiyor ve terli bedenlerimizi görmezden gelerek kollarını sıkıca sarıyorum.

"Böyle kalabilir miyiz?" Mırıldanıyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Dün gecedен sonra fikrini mi değiştirdin?"

Ona daha da sokuluyorum, beni korumasını ve bırakmamasını istiyorum. "Ben bir kaltaktım. Kendimi çok suçlu hissettim, biliyor musun? Burası bizim evimizdi. Ya beni izliyorsa?"

"Seni izlediğini mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece doğru gelmedi ve seni incitmektense duygularım konusunda daha dürüst olmalıydım."

"Katılıyorum Adriana. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Rahatsız olduğunda bana haber vermelisin."

Kollarında gülümsüyorum. "Peki, soruma gelirsek," diye tekrar soruyorum. "Ve gözlerini devirdiğini duydum."

Beni daha derine çekiyor ve elini cinsel olmayan bir hareketle göğsüme koyuyor.

"Charlie ve Lex'e açılma konusunda ne hissediyorsun?"

Julian sessiz kalır.

Ona bir dakika veriyorum.

"Tamam, sessizliği sevmiyorum," diye yakınıyorum. "Adriana, buna düşünce süreci denir."

"Saçmalık, düşüncelerini uyduruyorsun. İlk düşündüğün şey neydi?"

"İlk iş mi? Hazır değilim. Kustuktan sonra ilk kez spagetti yemek gibi."

"Ne?" Yüksek sesle gülüyorum.

"Beş yaşındayken yatağımın her yerine spagetti kusmuştum. On altı yaşıma kadar bu şeye dokunamadım ve o zaman bile korku ve dehşet içindeydim."

Vücudum bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, anlattıklarına kontrolsüzce gülüyorum. "Bu bana çilekli dondurmaya oldu. Yirmi yıl sonrasına kadar o lanet şeye dokunamadım."

"Yani, biliyorsun," diye onaylıyor.

Bildiğim bir şey var. Kollarımızı açarak karşılanmayacağız. İşin özü bu. Tıpkı Eric'in dediği gibi, gerçekler nasıl ortaya çıkarsa çıksın bir bok fırtınası destanı.

"Tamam, konuyu değiştirelim. Temelli mi buradasın ve planın nedir?"

"Önümüzdeki bir ay boyunca buradayım, sonra yapmam gereken bir iş için Fas'a gideceğim. Hazel'ın evinden çok da uzak olmayan bir yer buldum, Blaze ile vakit geçirebileceğim için harika bir yer."

"Seni ne zaman göreceğim? Nasıl olacak bu iş? Sadece senin evinde mi buluşacağız?"

"Adriana," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Sakin ol, tamam mı? Her seferinde bir gün yaşayalım."

"Ama... ama... ihtiyacım var-" Bana karşı zonkladığını hissediyorum. Öldür beni. Vay canına! Tamam, ne diyecektim ki? "Evet, her neyse-"

"Çeneni kapatman için seni tekrar becermem mi gerekiyor?" "Başka sorularım da var," diye takılıyorum.

Sormuyor ve arkadan kayarak içeri giriyor. "Sormanı istediğim tek bir soru var, Adriana."

"O da ne?"

"Seni nasıl boşaltacağımı sor."

Vücudum titriyor. "Beni nasıl boşaltacaksın Julian?"

Beni dört ayak üzerine itiyor ve arkamda pozisyon alıyor. Ellerini sıkıca kalçalarımaya koyarak yavaş bir tempoyla beni itiyor. "Parmağımı kıcına sokacağım ve sikimin her yerine boşalana kadar seni sertçe becereceğim. Bununla başa çıkabilir misin?"

Vay anasını. Başımı sallıyorum.

"Yüksek sesle söyle," diye homurdanıyor.

"Kıçımı parmaklamanı ve beni sertçe becermeni istiyorum."

Göt deliğime tükürdüğünü hissediyorum, içeri kaymadan önce hafifçe daire çiziyor. Hızı artıyor ve karnımın çukurunda o tanıdık ağrının oluştuğunu hissederek çözülüyorum.

Her parçamı keşfetmesini istiyorum. Kalp,
zihin, beden ve ruh.

Ben onunum.

O benim.

Ve benim sözde sorumlu *hayatıma* geri dönme vaktim gelene kadar, sonraki beş saat boyunca yaptığı şey buydu.

CHAPTER 12

Eric, Tristan ve Charlie ile erken bir akşam yemeği için buluşmaya giderken Andy'yi alıyorum.

Lex büyük bir karışıklık yüzünden Manhattan'a uçu. Doğruyu söylemek gerekirse, dinlemiyorum. Charlie kocası hakkında saçmalayınca böyle oluyor.

Restoranın aile dostu bir lokanta olması Eric'in canını sıkıyor. Garson siparişimizi almak için masamızın yanında dururken Amelia ve Andy çocuk köşesinde mutlu bir şekilde oynuyorlar.

"Başlangıç olarak jambonlu bezelye çorbası ve yanında sarımsaklı ekmek, ara sıcak olarak da biftek ve karışık salata alacağım. Bekle, buna patates ve ekşi krema ekleyebilir misin?" Garson başını sallıyor ve hızlıca not defterine bir şeyler yazıyor. "Harika, tatlı olarak da şefin sürprizini alacağım ama yanında iki top vanilyalı dondurma olsun... oh, ne olacak, üç olsun." Menüümü yere bıraktığımda ağız açık kalanlarla karşılaştım.

"Adriana, Afrika'yı besliyor musun?" Charlie soruyor. "Hayır, sadece açlıktan ölüyorum."

Neredeyse yüksek sesle şarkı söylüyorum.

"Bu çok büyük bir yemek. Yoğun bir gün geçirmişsiniz gibi görünüyor." Eric kıs kıs güler.

Ona sinirli bir bakış attım. Aklından ne geçiyor bu herifin? En azından Tristan çenesini kapalı tutma nezaketine sahip.

"Oh, Tanrı aşkına. Amelia biraz su döktü." Endişeli Charlie kızıyla ilgilenmek için izin ister.

Eric, "Tamam, itiraf etsen iyi olur küçük hanım, çünkü her deliğinden yeni sikilmiş gibi görünüyorsun," diyor.

"Eric, gerçekten. Bu çok kaba," diye azarlıyor Tristan onu.

Yanaklarım kızarmaya başladı, Eric'in gözlemleri yüzünden gözle görülür bir şekilde kızarmıştım. "Evet, pekâlâ. O koca ağzını kapalı tut yoksa hiçbir şey yapmam."

"Tanrım, bana bu kadar kötü davranma," diye yakınıyor Eric. "Kendine bir bak, o parıltı var sende. Bilirsin işte, yüzünün her tarafına sperm sıçramış gibi."

Yorumuna kıkırdarken omuzlarım bir yükselip bir alçalıyor. Tristan bile Eric'in mizahına karşı bağışık değil.

"Tristan, belki de bunun için kulaklarını tıkaman gerekiyordur," diye uyarıyorum. "Lütfen, ben Eric'le yaşıyorum. Müstehcen konuşmalarla başa çıkabilirim."

"Tamam, Julian o kadar inanılmaz ki yürüyemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla, sanırım vajinam kırıldı," diye geveliyorum.

"Olamaz, beni uyarabilirdin Adriana," diye yakınıyor Tristan.

"Uyardım!"

Rahatsız bir şekilde masadan kalkması gerektiğinden bahsediyor ve Andy ile Amelia'yı bahane ederek oraya gidiyor.

"Tatlım, senin adına çok mutluyum!" Eric ellerini çırpıyor ve bana sarılmak için ayağa kalkıyor.

"Neler oluyor?" Charlie geri dönüyor, bize dikkatle bakıyor.

"Sonunda bir tasarımı bitirdim, hepsi bu," diye yalan söylüyorum. "Aylardır yaratıcılığımı engelleyen bir şey vardı ve şimdi hepsi bir araya geliyor."

"Doğru, sonunda bana kiminle yattığını söyleyeceğini sanıyordum çünkü yemin ederim Adriana, yüzünün her yerinde yazıyor." Cevabımı beklerken içkisini yudumluyor.

Kahretsin!

Ona tüm gerçeği söyleyemem, çünkü bu evliliğini etkileyecek. Bunun yerine, en önemli kısmı -Julian'ı- dışarıda bırakarak ona birkaç bilgi vermeye karar verdim.

"Tamam. Bak Charlie, ciddi bir şey değil. Tek gecelik bir kaçamaktı, hatta kaçamak bile değil, sadece bir öpüşme seansıydı ve lütfen Lex'e söyleme. Yani en iyi arkadaşına serçe parmağınla yemin et, İncil ve ilk çocuğun üzerine kardeşlik yemini et."

"Aww, Adriana, bana bunları yaptırma." Kaşlarını çatıyor, nefesini

bırakıyor. "Ya bana sorarsa?"

"Ona soruya cevap verebileceğinizi söyleyin, ancak kız kardeşinin beynine sızabilecek ve bir galon beyin çamaşır suyu gerektirebilecek cinsel görüntülerinden sorumlu tutulamazsınız."

"Harika bir yanıt." Ellerini keyifle birbirine sürüyor. "Tamam, o zaman tüm dedikoduları bana ver."

Andy bize doğru ilerliyor ve oturmak istiyor. "Belki başka bir zaman."

"Tamam, tahmin edin ne planladım?" Eric zar zor kendini tutarak Heyecan.

İkimiz de omuz silkiyoruz. Tristan onaylamaz bir şekilde başını sallamaya başladı bile - bu iyi bir şey olamaz. Eric'in vahşi ve maceracı olduğu bilinir, ama olumlu bir not olarak, hayat onun etrafında asla sıkıcı değildir.

"Cuma akşamı bizim evde küçük bir toplantı düzenliyorum. Çok özel bir konuk katılacak."

"Eric, bunu en son söylediğinde transeksüel bir striptizci ortaya çıktı." Charlie yüzünü buruşturdu.

Charlie'yle birlikte ben de şikayet ettim, "Evet. Açıkçası Eric, sürpriz misafirlerinden hoşlanmıyorum."

Eric bir drama kraliçesi gibi ellerini havaya kaldırır. "Oh, bırak artık, olur mu? Yeesh! Bir kere. Hayır, daha iyi bir şey."

"Tamam, bu bir kız olayı mı?" Charlie soruyor. "Çocuklar hariç herkes için."

Charlie ve ben aynı anda bebek bakıcılarından ve uyku programlarından şikayet ederek homurdanıyoruz. Değişiklikten zerre kadar hoşlanmayan Eric, her şeye degeceğine ve aslında hepimiz için bir bağ kurma seansı olacağına söz veriyor.

Gitmeyi kabul ediyoruz, ancak Charlie'nin tüm zamanların en büyük şikayetçisi olan Lex'i ikna etmesi gerekiyor.

Çalışma saatleri içinde bulduğum her fırsatta Julian'ın oteline koşuyorum, onu hayal gücümün sadece hayal etmeye cesaret ettiği şekillerde beceriyorum, ancak işe dönmeden önce sadece bir saatliğine. Üç gün üst üste ve daha fazlası için çaresizim.

Cuma günü, dışarı çıkmak için can atıyorum ama önemli bir teslim tarihim var. Julian'a bunun mümkün olmadığını söylüyorum, çünkü Cuma günü asistanım öğle yemeği için butikten ayrılıyor ve öğleden sonra üçe kadar çalışıyor. Kendimi meşgul ediyorum

Bir alıcı için numune hazırlarken kapının çaldığını duyuyorum ve karşımda Julian'ı görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşırarak soruyorum, endişeyle arkasına bakıyorum.

"Sen bana gelemedin, ben de sana geldim."

Karşımda duruyor, sırtıyor, tepeden tırnağa koyu gri bir takım elbise ve açık pembe bir gömlek giymiş. Armani. Tamam, lanet olsun, odaklan ve çeneni yerden kaldır.

"Ama biri seni burada görebilir." Panikledim.

"Adriana, seni nerede becereceğimi bulmak için tam bir dakikan var."

Şaka mı yapıyor? Şaka yapmıyor.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi? Ve neden bir yer düşünüyorum?"

"Şaka yapmıyorum. Tezgahın karşısından ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. On... dokuz... sekiz..."

Hızla kapıya doğru bakıyorum ve kimseyi göremiyorum. Kolundan tutup arka depoma doğru çekiyorum, o da hiç beklemeden eteğimi kaldırıyor ve gözden kaybolur kaybolmaz beni rafa doğru itiyor.

Kendime not: Her zaman *elbise giy*.

Çoktan sertleşti ve uyarıda bulunmadan içime girdi ve ben geri itiyorum, herkes içeri girebilecekken beni becermeye devam ederken adrenalini içimden geçiyor. Yakalanmanın heyecanı uyarılmamı artırıyor ve vücudum onunla birlikte hareket ediyor, onun içine daha derine itiyor.

"Seni becermeden bir gün bile geçiremiyorum. Bu çok zor. Sana ihtiyacım var, Adriana."

"Benim de sana ihtiyacım var," diye yüksek sesle inliyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor, neredeyse canımı acıtıyor ve hareketi hızlanıyor. Dudaklarını kulağıma değdiriyor ve içime boşalmayı talep ediyor. Başımı sallıyorum ama kelimeleri söylememi istiyor.

Söylemiyorum, yalvarıyorum.

Altımdaki acı her tarafıma yayılıyor ve zevkten kasılıyorum, adını haykırmamak için elini ısırıyorum. Senkronize olmamızı istiyor, bu her zaman zorlandığım bir şey, ama sihirli parmakları şişmiş klitorisimin üzerinde kayarken, *kutsal lanet* diyebileceğinizden daha hızlı bitirdim.

Eteğimi düzeltiyor ve ben nefesimi kontrol ederken omzumu öpüyor. Zil çaldığında duvardaki aynada saçlarımı düzeltiyor ve elbisemi düzeltiyorum. Sessiz olmasını ve olduğum yerde kalmasını işaret ediyorum. Geri yürürken

Mağazaya girdiğimde, kasanın arkasında duran kardeşimi gördüğümde kalbim göğsümden fırlayıp yere düşüyor.

"Lex," diye neredeyse bağıracaktım. "Neden buradasın?"

"Neden adımı bağırıyorsun? Sağır değilim," diye cevap verir.

"Kusura bakma, arkadaki klima gürültülü. Burada ne yapıyorsun?" *Sakin davranın. Herhangi bir paranoya belirtisi göstermeyin.*

"Seninle bu gece hakkında konuşmak istiyordum. Dükkanı hep başıboş mu bırakırsın?"

"Hayır, sık kafalı. Cassie'nin bir yerde olması gerekiyordu ve benim de arkada bir şey saymam gerekiyordu, ayrıca kapı zilim var."

"Pekâlâ. Bu geceye gelelim. Bu yine bir drag queen partisi değil, değil mi?" "Travestiler, drag queenler değil. Eric öyle olmayacağına söz verdi."

Önümdeki birkaç giysiyi katlayarak dikkatimi dağıtıyorum ama Julian'ın dölleri kalçamdan aşağı sızarken bu anlamsız görünüyor. Kendimi neyin içine soktum ben? Neden bir vajina Venüs sinek kapanı gibi olamıyor, bir kez yakalandığında kapanıyor. Bu çok rahatsız edici ve kardeşim önümde duruyor. Gözlerim benimkine doğru kayıyor.

Kollar kızarmaya başlarken.

"Yani, ben kaçıyorum. Charlotte fırtınayı atlatabilir."

"Her neyse. Merakına yenik düşüp karımı özledim saçmalığını yapmadan önce bir saat dayanırsın."

Bu konuşmayı bitirmem gerekiyor ama Lex elini bankın üzerine koyarak rahatlıyor ve bir şeyler yazmak için telefonunu çıkarıyor. Endişe beni etkilemeye başlamıştı ve birden odadaki sıcaklık boğucu bir hal aldı.

"New York'a uçmam ve Nikki'ye bekleyen davada yardım etmesi nedeniyle bu hafta onu pek göremedim. Karımla kaliteli zaman geçirmek istemek çok mu fazla?"

"Uh, hayır..." Julian'ın tüm bunları duyduğunun farkındayım ve şu anda ne düşüneceğinden çok emin değilim. Sinirlenecek mi? Kızacak mı? İsteyeceğim son şey, aramızdaki ilişkinin harika gittiği bir dönemde yeni bir tartışmaya girmek.

Lex'in yüzünün aydınlandığını ve dudaklarının gülümseyerek genişlediğini görüyorum. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum.

Yazmaya devam ediyor. "Oh, hiçbir şey."

"Her neyse. Göster bana!" Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. Beni nasıl zorlayacağını biliyor ve benden bir şeyler sakladığında bundan nefret ederdim. Klasik örnek, on dört yaşındayken, kaçakçılık yaptığını düşünmüştüm.

Lex ve ben ev işlerimizin bir parçası olarak yanlışlıkla cüzdanını yıkadıktan sonra babam bir ay boyunca tüm şekerlemeleri yasakladığında Wonka çubukları kahverengi bir kağıt torba içinde eve girdi. Gizlice şeker soktuğuna yemin eder ve benimle paylaşması için ona yalvarırdım. Her zaman reddetti ve bir gün okuldan sonra eve koştum ve sadece en son *Penthouse* dergilerini bulmak için odasına baskın yaptım.

Yine de bir şekilde ne o zaman ne de şimdi dersimi almadım ve ondan bana cep telefonunu göstermesini istedim.

"En iyi arkadaşını duşta çıplak görmek ister misin?"

"Aman Tanrım, Lex! TMI! Defol git buradan, seni ucube."

"Memnuniyetle. İlgiye ihtiyacı olan bir karım var. Akşama görüşürüz, kardeşim." Göz kırıyor.

O kapıdan çıkıp gidiyor ve ben uzun bir iç çekiyorum. Arka tarafa gitmeden önce birkaç dakika bekledim. Julian orada duvara yaslanmış duruyor. Yüzü bomboş olduğu için her şeyi duyduğunu biliyorum. Gülümseme ya da seni özledim sırtışı yok.

"Özür dilerim, bu çok garipti ve bunun sizin için zor olduğunu biliyorum."

"Adriana," diye
homurdanıyor. "Öyle
mi?"

Mırıldanıyorum.

"Sadece seni istediğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor? Bu konudaki tek rahatsız edici şey, bize engel olduğu için ağabeyinden nefret ediyor olmam. Eve, sana gitmek ve ne zaman istersem kirli şeyler yapmak istiyorum."

"Ama Charlie ve çıplak..." Saçmalıyorum amına koyayım. *Neden Charlie'nin çıplak olmasından bahsediyorum ki!*

"Yapma. Lütfen."

"Ama sen-"

"Sana daha kaç kere bittiğini söylemem gerekiyor? Onu bu şekilde düşünmüyorum," diye sesini yükselten Julian, hayal kırıklığıyla kollarını havaya kaldırıyor. "Buna bir son vermelisin, beni anlıyor musun?"

"Argh, ben de nefret ediyorum. Tamam!" Kendimi güvende hissetmek için çaresizce kollarına atılıyorum.

Yavaşça kollarını bana doluyor ve başımı göğsüne gömmeme izin veriyor. Dudakları başımın üstünü öpüyor. "Gitmem gerekiyor."

Beni bırakmasına izin vermiyorum, şu anda bizi kimin gördüğünü umursamıyorum. "Gitme," diye yalvarıyorum.

"Bir toplantım var. Seni sonra ararım,

tamam mı?" "Bu gece gelir misin?"
"Eric'in yerinde şu şey var," diye hatırlatıyor bana.

"Oh, doğru."

"Yarın, tamam mı? Bir şeyler yaparız. Söz veriyorum." Dükkândan çıkıp beni yalnız bırakmadan önce dudaklarıma son bir öpücük konduruyor.

Kendimi tabureye bırakıyorum, hormonlu ve kıskanç bir kadın olduğum için zihinsel olarak kendimi azarlarken kambur duruyorum. Bazen kim olduğum hakkında hiçbir fikrim olmuyor. Sanki birden fazla kişiliğim var ve içlerinde en kötüsü kıskanç Adriana. Beni en çok korkutan şey, köşede ne olduğunu asla bilememem. İlişkimiz bir iniş çıkış treni ve ben kendimi suçluyorum. Julian sadece beni istediğine dair güvence vermekten başka bir şey yapmıyor ama bu yeterli değil. Başka ne istiyorum ki? İçimdeki o dırdırcı ses ona daha fazla soru sormak istiyor. Bir şeyler sakladığını hissediyorum, ama ne?

Hiçbir fikrim yok ve kıskanç Adriana ancak beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini bulursam ortadan kaybolacak.

CHAPTER 13

Önümde duran elmalı turtayı bir top çikolatalı dondurmayla servis ediyor ve gökkuşığı serpintileriyle kaplıyorum. Bu benim en sevdiğim tatlı ve ne zaman kendimi kötü hissetsem başvurduğum rahatlatıcı yiyecek.

Gökkuşığı serpintileri kolayca dünya barışına çözüm olabilir. Her şeyin üzerine serpin ve dünya daha aydınlık bir yer olsun. En azından ben çocukken böyle düşünüyordum.

Andy parmak uçlarında duruyor, tezgahın üzerinden bakıyor. Sabırsızca bir aşağı bir yukarı zıplıyor, terbiyesini unutarak beni disiplin kartını çıkarmaya zorluyor. Uyarımı dinliyor. Ne de olsa söz konusu olan iki top dondurma.

Kaseyi eline tutuşturan annem onu oturma odasına götürüp yerleştiriyor ve birkaç dakika sonra geri dönüyor.

"Tatlım, bana neler olduğunu anlatsana." Annem turta tabağını kapatıp öne doğru eğilerek yan tarafa taşıyor. Dirseklerini mermer tezgâha dayıyor ve cevabımı bekliyor.

Bir ağız dolusu turtayı ağızıma atıyorum, gözlerimi kapatıp tatmin olmuş bir inilti çıkarıyorum. Gülümsüyor ve bitirmemi bekliyor, yedek bir kaşık kullanarak kasemden az miktarda dondurma alıyor.

"Fazla değil. Kırmızı halı etkinliği için birkaç ünlüye stilistik yapıyorum," diyorum ağızımda bir lokma yemek varken. "Oh, bir de Andy bu gece için tuvalete işedi.

ilk kez."

"Ne? Bebeğim büyük tuvalete mi işedi?" Beni konuşmanın ortasında bırakıp aceleyle çıktı.

Zamanı akıllıca kullanıyorum, bu turtayı dünyadaki son yemeğimmiş gibi mideye indiriyorum. Annem gelmiş geçmiş en iyi aşçıdır. Önyargılı olmak istemem ama Amerika'daki tüm kadınlar turta yarışması yapsa, annem anında kazanırdı. Bunu aklımda tutarak ve Lex'in her an gelebileceğini bilerek turta tabağını kendime yaklaşıtıyorum ve kendime bir dilim daha servis ediyorum. Bencil pislik görürse bütün tabağı yer.

Annem gururlu bir gülümsemeyle mutfaka geri dönüyor. Daha önce olduğu gibi pozisyon alarak Andy'nin başarısıyla övünüyor. "Oh, benim küçük bebeğim kocaman bir çocuk oluyor."

"Anne, fazla heyecanlanma. Sadece *bir kez* oldu. Ondan sonraki on seferde oturma odasındaki halıya işedi."

"Adriana, bu kardeşine de oldu. Kendine güvenini kazanması haftalarını aldı. Tuvalet dışında bulduğu her yere işiyordu."

"İğrenç. Peki ya ben?"

"Meleğim mi?" Gülüyor. "İki yaşında kendi kendine tuvalet eğitimi aldın, baban ve ben müdahale etmedik."

Tam da bunu düşünürken Lex ve Charlie arka kapıdan içeri girdiler. Charlie kollarını belime doluyor, beni sıkıca kucaklıyor, sonra anneme doğru yürüyor ve onu öpüyor. Charlie'nin üvey annesi Debbie kasabaya gelmiş ve çocuklarına bakmayı teklif ederek onları bu gece için çocuksuz bırakmış.

Andy'nin burada olduğunu bilen Charlie onu aramaya gidiyor ve bizi mutfakta bırakıyor.

Lex yanıma bir tabure çekti, neredeyse beni deviriyordu. Aç bir kurt gibi turtayı görünce selam bile vermeden kirli ellerini uzatıyor. Çocukça davrandığı için onu azarlıyorum ama turtayı ağzına atmakla o kadar meşgul ki umursamıyor bile.

Charlie içeri girer ve Lex'in yanına oturur. "Eric'in ne planladığını merak ediyor musun?"

Kendisine bir dilim daha servis ederken annem Lex'in eline vurmakta gecikmiyor. Eve götürecek hiçbir şeyim kalmadığından yakınıyorum ve annem bana göz kırpana kadar Lex'le tartışıyorum. Bu göz kırpmanın tek bir anlamı var: Bir turta daha yapmış. Gözlerim hızla fırına kayıyor ve orada, en alttaki tepside bir tabak daha duruyor. *Lanet olası sayı!*

"Buna sadece Eric'e güvenmediğim için gidiyorum. Senin bekârlığa veda partindeki gibi erkek striptizci numarası yapmaya çalışacak," diye yakınıyor Lex.

"Bunu Nikki planladı. Eric değil." Charlie hemen onu düzeltiyor. "Aklıma gelmişken, Cumartesi gecesi ne oluyor? Var mıyız?"

Bu hafta başında, bir reklamcından kırmızı halı etkinliği için birkaç elbise isteyen bir telefon aldım. Tabii ki çok sevindim. Bu, tanınmak ve popüler bir moda dergisinde yer almak anlamına geliyordu. Bunun karşılığında bana afterparty için VIP biletler de teklif edildi. En seksi ünlüler orada olacak ve Eric bunu öğrendiğinde hemoroidden daha hızlı bir şekilde kıcıma yapıştı. Onun sözleri, benim değil.

Charlie aşırı heyecanlı, bu günlerde kızlar dışında hiçbir şeyi umursamadığı için beni şaşırttı. Bu heyecanın Bay Timberlake'in etkinliğe katılmasından kaynaklandığını anlamam uzun sürmedi. Bu da Lex'in de katılmasına yol açtı. Yemin ederim çok büyük bir kıskançlığı var, düpedüz saplantılı. Bu konuda Charlie'nin kıcına yapıştı, bunda şaşılacak bir şey yok, fazladan bilet istememe neden oldu.

"Evet, açık. Şoför saat sekizde senin evinde olacak. Altı gibi gelirim ve orada hazır olurum?"

Charlie başını sallar ve giymeyi planladığı elbiseden bahsederek Lex'in elbisenin çok dekolte olduğundan ya da buna benzer bir saçmalaktan şikayet etmesine neden olur.

"Charlie'nin harika göğüsleri var. Aş artık bunu, ezik," diyorum ona sahte bir gülümseme atarak.

Gitme vakti geldi ve şehrin öbür ucuna gideceğimiz için Lex birlikte gitmemizi önerdi. Los Angeles trafiğinden nefret ettiğim için sorun etmiyorum ve yolcu olmak ellerimin serbest olması anlamına geliyor, böylece Julian'a mesaj atabiliyorum. Andy'ye veda edip dışarı çıktığımda parlak kırmızı bir spor araba ile karşılaşıyorum.

"Bu da ne böyle?" Onlara sordum.

"Bir araba." Lex kıs kıs gülüyor.

"Evet, anlıyorum. Yani kimin?" "Çok güzel, değil mi?" Charlie ciyaklıyor. İkisine de gözlerimi deviriyorum.

Charlie ve Lex'in arabalara karşı çılgın bir takıntıları var. Garajlarında dörtten fazla araba olduğuna eminim, Charlie'nin bisikletini saymıyorum bile. Lex istatistiklerden bahsetmeye başladı, beni çok sıktı. Araba seksi görünüyor, araba bilgim bu kadar.

Lex kapıyı açıyor, ben de arkaya tırmanıyorum. Son derece yumuşak ve yeni kesilmiş deri, ben yerleşirken garip sesler çıkarıyor.

Arabayla yola çıkıyoruz ve birkaç dakika içinde Julian'a mesaj atmak için cep telefonumu çıkarıyorum. Lex ve Charlie'nin dün gece *The Bachelor*'da neler olduğunu tartışmalarını dinlemekten çok daha iyi.

En sevdiğim adam ne yapıyor? Eric'e gidiyorum. Bana şans dile.

Ekranda baloncuğun belirdiğini görüyorum ve heyecan içinde yanıtını bekliyorum.

Julian: *En sevdiğin erkek mi? Benden kaç erkek saklıyorsun? Eminim hoşuna gidecektir. Kendim söylersem kulağa ilginç geliyor.*

Siktir git bu şehirden! Eric'in ne planladığını biliyor. Mümkün olduğunca hızlı yazıyorum. Dünyadaki en sabırsız insanım.

Her gece kapımın önünde bekleyen erkekleri mi kıskanıyorsun? Lütfen bana Eric'in ne planladığını söyler misin? Üstünde çıplak bir kiraz ile güzel lütfen?

Kabarcık tekrar beliriyor. Lex işlemem gerekip gerekmediğini sorana kadar sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. Sanırım ebeveyn olunca böyle oluyor. Ona sinirli bir şekilde cevap veriyorum ve o da konuşmasına devam ediyor.

Bir dahaki sefere seni yalnız bıraktığımda bu şakanın bedelini ödeyeceksin. Çıplak kiraz mı? Lütfen başlama. Seni en son ne zaman çıplak gördüğümü bile hatırlamıyorum. Bekle, çok geç. Sayende şu an kocaman bir ereksiyonum var. Eric'e gelince, iyi şanslar güzelim.

Aman Tanrım. Hemen cevap yazdım.

Ben: *Daha düündü, o yüzden o dudaklarını gösterme. Mmm, tamam belki de dudaklarını ve kocaman ereksiyonunu düşünmeyi bırakmalıyım. Senin ereksiyonuna eşdeğer bir ereksiyonum olduğunu söylesem, bu seni bu gece ne olacağını söylemeye ikna eder miydi?*

Balon... balon... oh, acele et!

Julian: *Ne kadar ıslak?*

Lanet olsun! Sıcaktan bunaldım ve kardeşimin arabasının arkasında bu şekilde hissetmek son derece uygunsuz. Tıpkı o lezzetli elmalı turta gibi, dayanamadım ve bir ısırık daha almak zorunda kaldım.

Ben: *Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, kendin göreceksin.
Şimdi, seksi ve ateşli olmayı bırak ve Eric'in ne planladığını söyle!*

Ekranımda bir resim belirene kadar çok az bir gecikme oluyor. Hemen gülümsüyorum, kot pantolonunun altından şişkin bir şekilde çıkan ereksiyonunun fotoğrafı, yazısıyla birlikte.

Senin hatan. Bu gece iyi eğlenceler.

Sinirle telefonumu çantama atıyorum ama hemen çıkarıp resme bakıyorum. *Lanet olsun!* Kalçalarımın arasında ılık bir nem oluşurken rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyorum. Tamam, başka bir şey düşünmenin zamanı geldi çünkü bu gece uzun bir gece olacak ve ben oracıkta yanmadan önce aşağıdaki bu hissin durması gerekiyor.

Lex ve Charlie'nin konuşmayı bıraktığından habersiz, pencereden dışarı bakıp manzarayı seyreliyorum.

"Neden bu kadar sessizsin?" Lex soruyor.

Yüzümü ona döndüm. "Seni ilgilendirmez."

Tamam, beni deli gibi rahatsız ediyor ve Julian'ı özlememe de yardımcı olmuyor. Şu anda onunla olmamamın tek sebebi bu arabayı kullanan kişi. Sakin ol yoksa oyunu ele vereceksin. Öte yandan Charlie, sözde kaçamağımı konuşmak için beni birkaç kez aramaya çalıştı. Ya aramasını engelliyorum ya da Andy ile bir şeyler yapmakla meşgul olduğumu, onu arayacağımı söylüyorum. Tekrar yoklaması an meselesi ama en azından Lex'in yanında bundan bahsetmeyecek kadar akıllı.

"Lanet olsun Adriana, son zamanlarda neyin var senin?" diye bağılıyor. "Dediğim gibi Lex, seni ilgilendirmez."

Konuşmaya başladı ve Charlie ikimize de bağırana kadar zihinsel olarak sustum.

"Tanrım, siz ikiniz, susun artık!" Hoparlörlerden Bon Jovi'nin 'It's My Life' şarkısı çalana kadar teybin sesini açıyor ve adamın bitmek bilmeyen gevezeliğini bastırıyor.

Yolculuğun geri kalanında Eric'in evine varana kadar sessiz kalıyoruz.

Eric kapıyı altın süslemeli mor bir kaftan giymiş olarak açar. Aynı zamanda uyumlu bir pantolon giymiş ve yalınayak. Şık, kabul etmeliyim, ama Eric'in tarzı değil.

"Ne oluyor Eric?" Kıyafetlerime bakıyorum. Kot pantolonum ve bol kesim atletim son derece uygunsuz görünüyor. Notu kaçırdım mı?

"Hoş geldiniz." Ellerini birleştiriyor ve beni eğilerek selamlıyor. Resmen aklını kaçırmış. Tristan onun yanında ve yanağımı öpmek için eğiliyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve kısa bir süre için onu kenara çekiyorum.

"Eric aklını mı kaçırdı?"

"Sanırım öyle. Gerçi bu ilk kez olmuyor." Tristan gülüyor. "Bu gece ne haltlar dönüyor?"

Tristan kenara çekiliyor ve oturma odasının etrafına dağılmış çay mumlarını görüyorum. Işıklar kapalı, sadece alevlerin parıltısı odayı aydınlatıyor. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor ve sehpanın etrafına büyük minderler yerleştirilmiş. Tanrım, seksenli yılların porno filmlerinden bir sahne gibi.

Aman Tanrım, porno mu çekiyor?

"Bu gece burada toplandığınız için teşekkür ederim dostlarım."

Eric kasvetli ve ben kabaca yüksek sesle kıkırdıyorum. Lex suratını asmamaya çalışıyor ama çok başarısız oluyor. Muhtemelen striptizci olmadığına seviniyordur. Kate geldi ve Charlie'nin yanına oturdu. Bu hafta burada olduğunu biliyorum ve gülümseyerek varlığını kabul ediyorum. Başını bana doğru sallayıp "Eric kafayı yedi" diyor.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, hemen şaşkınlıkla omuzlarımı silkiyorum. Sessizce beklerken Tristan yanıma oturuyor. Onunla özel olarak konuşmak istiyorum ve tam o sırada Kate Lex'le konuşmaya başlayarak dikkatini dağıtıyor.

"Julian bunu biliyor mu?" Tristan'ın kulağına fısıldadım.

Başını sallıyor, sonra gözlerini dört açarak eğiliyor. "Dün gece buradaydı. Eric ona söylemiş."

"Ne dedi?"

"Dürüstçe mi? Belki de ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu umuyor." "Anlamıyorum, Tristan..."

Tristan başka bir şey söylemeden dizimi okşuyor.

Zil çalar ve Eric kapıya koşar. Altmışlı yaşlarının sonlarında olduğu tahmin edilen bir bayan elinde küçük bir seyahat çantasıyla odaya girer. Eric'i selamlar ve nereye yerleşmesi gerektiğini sorar. Son derece uzun gri saçları beline kadar dökülmekte ve kulaklarının arkasına toplanmaktadır. Uzun kadife bir bordo elbise giymiş ve gözlerim hemen orta parmağındaki turkuaz yüzüğe takılıyor. Renk ve taş hipnotize edici ve kendimi başka tarafa bakmakta zorlanırken buluyorum.

Yere oturuyor ve çantasını yanına koyuyor. İçimizden birini öne çıkması için cesaretlendirirken hepimiz sessiz kalıyoruz. Kate bir anda onun önünde oturuyor. Kadın gözlerini kapatıyor ve kendi kendine mırıldanıyor, ellerini önünde daire çiziyor.

Oh, hayır.

O bir kahin.

Eric'in beyni hangi cehennemde?

Bu saçmalığa inanmıyorum.

Bir medyuma gittiğim ilk ve tek zamanı hatırlıyorum da, bana Elijah ve benim üç çocuğumuz olacağını, hepsinin de kız olacağını ve Elijah'ın Seattle'da bir iş bulacağını söylemişti.

Ve bakın nasıl bitti.

Ayağa kalkıp odadan çıkmak istiyorum. Ölülerle konuşuyor mu?

Julian'ın istediği bu mu?

Öfke beni tüketirken nabzım hızlanmaya başlıyor. Yanlışlıkla dizimle masaya vuruyorum ve odadaki herkesi ürkütüyorum. Eğer öne çıkmamı isterse, ona siktirip gitmesini söyleyeceğim. Para kazanan birinin bana geleceğimin ne olacağını söylemesini duymak istemiyorum, özellikle de Julian'ı içermiyorsa.

Kate heyecanla geleceğinin açıklanmasını bekliyor ve tıpkı benim gibi Lex de Eric'e zamanımızı boşa harcadığı için kızgın.

Lex'e doğru eğildim ve kulağına fısıldadım. "İyi şanslar, Charlie'nin tüm bu saçmalıklarla nasıl başa çıktığını biliyorsun."

"Biliyorum. Endişelendiğim şey de bu," diyor, fısıltıyı zorlukla aşarak.

Adı Clarice olan kadın Kate'le konuşmaya başlar. "Geleceğinde çok fazla seyahat görüyorum."

"Oh," dedi Kate.

Lex, "İş için seyahat ediyorsun," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

Kate onu hemen susturur.

"Hayır. Gördüğüm bu yerler egzotik. İlk başta rahatsız oluyorsunuz ama bu yerlere çekiliyorsunuz."

Kate'in ağzı genişleyerek bir gülümsemeye dönüşür ve buna Eric'in aşırı mutlu alkışları eşlik eder.

Clarice kaşlarını çatır ve Kate'in gülümsemesi dağılır. "Bir adam görüyorum. Uzun boylu, esmer ve çok çekingen."

"Amerikalı mı?" Kate soruyor.

"Güçlü bir etnik geçmiş görüyorum. Ona dikkat edin. Sizi terk edecek ve hayatınız boyunca size yük olacaktır."

"Ne oluyor lan?" Yüksek sesle söyledim.

"Vay canına," der Kate karanlık bir eğlenceyle.

Charlie'nin gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

"Senin kara meleğin." "Onun nesi?"

Eric sessiz olmam için beni uyarıyor. Ona "özür dilerim" diyorum ama o çoktan dikkatini Clarice'e vermişti.

Clarice Kate'in ailesi hakkında konuşmaya devam eder ve Kate'i heyecanlandıran birkaç şeyden bahseder. On dakika sonra Kate'in konuşması biter ve Charlie onun yerine ayağa kalkar.

Lex onu, "Bu işi halledeceğini sanma," diye tehdit eder. "Her neyse.

Bana daha sonra teşekkür edeceksin." Charlie, Lex'in yüzünü avuçlar ve Clarice'in önüne oturur.

Geçmiş bilgilerime dayanarak, Charlie'nin annesinin tüm bu durugörü ve zihin okuma şeylerine inandığını biliyorum. Yine de, bence, faydadan çok zararı oldu. Charlie'nin annesi sürekli Lex'in onun için iyi olmadığını söylüyordu. Charlie her ne kadar güçlü bir iradeye sahip olsa da, bu durum Lex'in onu terk etmesini affetme yeteneğini etkiledi.

"Sana tapan bir adam görüyorum-" Clarice'in sözü Lex tarafından kesilir. "Yok artık."

Clarice Lex'e sinirli bir bakış fırlatır. "Başkalarına yardım etme konusunda çok tutkulusun. İşinizin bu yönde ilerlediğini görüyorum."

Charlie Eric'e bakıyor. Anlaşmış gibi görünüyorlar ama bu yeni bir şey değil, gerçekten. Yani genelleme yapmak kolay ve bunu istediğiniz gibi yorumlayabilirsiniz.

"Sorunlu bir geçmişiniz var. Senin için çok şey ifade eden bir adam görüyorum. Sana birçok şekilde yardım etti."

Oh, kahretsin. Lex'in sehpanın üzerinde duran avuç içi bir top gibi sıkılıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Ona bakmak istemiyorum ama dişlerini gıcırdatması çok kızgın olduğunu göstermeye yetiyor.

Clarice, Julian'dan bahsediyor olmalı. Tamam, az önce kendine genelleme hakkında söylediğin şey neydi?

"Bu adam. Geri dönüyor ama sana zarar vermek için değil. Bunu anlamalısın." Geri dönüyordu, döndü.

Yani, bu bir tesadüf, değil mi?

Neden bu boku dinliyorum ki!

Charlie Lex'e bakmayı reddederek tamamen Clarice'e odaklanır. Oda ölüm sessizliğine bürünür, Clarice gözlerini kapatır ve dudaklarını büzer, ardından bir kahkaha tufanı kopar.

"Sürekli yorgunsunuz ama bunun bir nedeni var. Enerjinizi başkalarına yönlendiriyorsunuz. Belki de çocuklara. Bunun genişlediğini görüyorum. Bu beklenmedik bir durum ve evliliğinizde sorunlara yol açıyor."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Lex nefes verir.

"Oh, kesinlikle hayır." Charlie başını sallar.

Lex, Clarice ona sessiz olmasını söyleyene kadar nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Bir kez daha sessizlik içinde oturuyoruz ama bu sefer uzun bir süre. Clarice gözlerini açıyor ve doğrudan Charlie'ye bakıyor. Dakikalarca birbirlerinin bakışlarını tutuyorlar. "Bir varlığın geldiğini hissediyorum."

Oda aniden kararıyor, belki de bu benim paranoyamdır ve tüm gözler Clarice'e sabitleniyor.

"Bu kişi size yakındı ama sadece kısa bir süre için. En çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizi sık sık kontrol ediyor." Clarice iç huzurumuzdan ve bize yük olmaya devam eden geçmiş kararlarımızı affetmekten bahsediyor.

Charlie duygularını kontrol altına almak için elinden geleni yapıyor. Hareket edip yanına oturuyorum ve kolumu ona doluyorum. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama ne hıçkırıyor ne de eliyle siliyor. Charlie'nin, içinden gelen kişi olduğunu tahmin ettiğim büyükannesi, Clarice aracılığıyla konuşuyor ve Charlie'nin gerçek olduğunu kabul ettiği şeyler söylüyor.

Onun sırası biter ve Lex yumuşayarak perişan haldeki Charlie'yi kollarına alır.

Cidden, bu kadın kim olduğunu sanıyor? O başını eğerken ben kanepedeki Tristan'a doğru ilerliyorum. Yüksek sesle konuşmaya başladı ve bana doğru olduğunu fark etmedim.

"Başka biri daha geliyor... Varlığı çok güçlü." Oturmamı işaret ediyor ve neden oturduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bedenim kendiliğinden hareket ediyor. Bakışları o kadar derin ve nüfuz edici ki gözümü korkutuyor.

Çok korkuyorum.

'Onun' varlığı geliyor derken neyi kastediyor? Elijah mı?

"Bir elma resmi görüyorum. Elmalar parlak kırmızı ve resmin geri kalanı siyah beyaz."

Derin bir nefes alıyorum, mide bulantısı bastırıyor. Evlenme teklif ettiğinde bana verdiği tablo gibi. Tamam, cidden, bu bir tesadüf olabilir... ama elmalar. *Elma toplama*. Julian benimle elma toplamaya gelmişti. Bunu görmüş müydü?

"Mavi gözler ve bir çocuk görüyorum. Bu çocukla konuşuyor. Çocuk onu anlıyor."

Gözlerim panik içinde Lex'e kaydı. Andy Elijah'ın sesini duydu mu? Neden benimle konuşmuyor? Ben neden onun sesini duymuyorum? Charlie Lex'ten uzaklaşıp yanıma oturmasını işaret ediyor. Oturdu ve elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirdi. Gözyaşlarımın eşiğinde ona baktım.

"Seninle konuşmaya çalışıyor ama sen dinlemiyorsun," diye devam ediyor Clarice. "Çelişkiler içindesin. Acı hissediyorsun ama aynı zamanda sevgi de hissediyorsun."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, yaşadığım çifte hayatın ortaya çıkacağı ve Elijah'ın davranışlarımdan dolayı incineceği ve hayal kırıklığına uğrayacağı konusunda panikliyorum. Terli avuçlarım Lex'inkilerin içine oturuyor, ama o umursamıyor gibi görünüyor, onları daha sıkı sıkıyor ve bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyor.

"Kafanız karışmış durumda ve bu yoğunluk daha önce hiç yaşamadığınız bir şey."

Lex bana bakıyor, kafası karışmış.

"O bir alev ve siz ona doğru çekiliyorsunuz."

Tristan gözlerini kocaman açmış Lex'in yüz ifadesini izliyordu. Eric'in ağzı açık kaldı. Charlie gözyaşları dindiği için merakla beni izliyor. Kalbim dakikada milyonlarca kilometre hızla atıyor, panik atak kapıda.

"Bu ne anlama geliyor?" Çaresizlik içinde soruyorum.

"Bu, fırtınadan önce her zaman bir sakinlik olduğu anlamına gelir. Şu anda o sakinliği yaşıyorsun." Fırtınanın tam da bu odada, yanı başımda olduğunu hissediyor olmalı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, nefeslerim az ve sık olduğu için göğsüm ağır bir şekilde yükselip alçalıyor. Oturduğunu biliyorum

Yanımda, ama yine de o yakıcı soruyu soruyorum. "Sonu iyi bitecek mi?"

"Bırak kalbin karar versin. Yeniden sevmek için yer var. Bu adam sana bunu anlatmaya çalışıyor."

Arka planda sesler var ama ben hiçbir şey duymuyorum. Bir duygu kasırgasının içinde kaybolmuşken, gücümün devre dışı kaldığını ve zayıflığımın baskın geldiğini fark ediyorum. Bu his tanıdık ve hepsi hala peşimi bırakmayan yas tutma sürecinin bir parçası. Tek şey Julian'la birlikte olmak dikkatimi dağıtıyor. Neredeyse beni koruyor gibi, ama işte Elijah geliyor, bir medyum aracılığıyla benimle konuşuyor, onu dinlemem için yalvarıyor.

Ve bir yanımda dinlemediğimi biliyor çünkü bana Julian'ın büyük bir hata olduğunu söylemesinden korkuyorum.

Onun yerine geçmeye nasıl cüret ederim?

Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve ne olduğunu anlamadan Clarice evden çıktı ve ben Eric'in sırasını kaçırdım. Hikâyeyi milyonlarca kez tekrar anlatacağından eminim, bu yüzden yorgun olduğuma dair bir bahane uyduruyorum ki gidebilelim.

Arabada hepimiz sessiz kalırız.

Gece çöktü ve karanlık üzerimize çöktü.

Charlie dönüp bana baktı. "İyi misin Adriana?" "Evet," diye mırıldandım.

Charlie Lex'e baktı, sonra bana döndü. "Biliyorsun, eğer görüştüğün biri varsa... bize söylemekten çekinmemelisin."

Nefes veriyorum. "Elbette."

Yüzü bana incindiğini söylüyor ve eğer biri beni böyle fırçalasaydı ben de incinirdim. Uzun zamandır çok iyi arkadaşız ve bunu ondan saklamaktan nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok.

"Her neyse, şimdi eczaneye uğrayıp bir sürü prezervatif almak ister misin?" Charlie Lex'e sorar.

"Bu saçmalığa inanmıyorsun, değil mi?" Lex başını sallayarak aynı fikirde olmadığından yakınıyor. "Hiçbir yaşlı kadın benim seks hayatımı tahmin edemez ve yönetemez."

"Şu anda başka bir bebek sahibi olmak istiyor musun?"

"Hayır. Yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde. "Hadi ama Charlotte, o boku giyemem."

Bunu cidden duyuyor muyum? Müdahale etmekten başka çarem yokmuş gibi hissediyorum. "Aman Tanrım, lütfen kapa çenenini! Lex, aş artık bunu. Bu sadece lanet bir prezervatif."

Yüksek sesli bir inilti çıkarıyor. "İğrenç hissettiriyor, tamam mı? Hiçbir erkek karısını sikerken aletinin plastikle kaplanmasını istemez."

Charlie alaycı bir tonda, "Çok romantik," diye karşılık verir.

"Yeni biriyle görüşürken sorun olmaz değil mi?" Bunu kafamın içinde değil de yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde gözlerim irileşerek soruyorum.

"Bu soru niye? Bakire falan değilsin Adriana. Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldanıyor Lex.

"Hayır, ama ben de şehir bisikleti değilim."

Charlie, Lex'i çok kızdıracak şekilde kahkahalara boğuluyor. Kendini toparlaması biraz zaman alıyor ve yüzünü asmamak için mücadele ettiğini görebiliyorum. Saçlarını avucunun içine alıyor, evirip çeviriyor ve topuz yapıyor. Arabanın içi oldukça sıcak ve sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi temiz hava almak için camı açıyor.

Neden kardeşimin fikrini sormuştum? Her şeyden önce beynimde bir ampul yandı ve Julian ile benim bunları kullanmadığımızı fark ettim. Doğurganlık konusunda kutsanmadım, bu yüzden hamile kalmaktan endişe etmiyorum. Tüm bu eski sevgililer saçmalığı.

"Bazılarımız öyle davranmasa da burada hepimiz yetişkiniz," diyor Charlie, Lex'e bakarak. "Neden endişeleniyorsun Adriana? Oyuna geri dönmek ve norm nedir?"

"Örneğin seni ele alalım, hepimiz yetişkiniz ve bu konuyu sakın bir şekilde konuşabiliriz." Bombanın patlamasını bekliyorum ama o koltuğunda oturmaya devam ediyor, elleri direksiyonu sıkıca kavıyor. "Sürpriz yok, Lex ilk değil ve arada başkaları da oldu. Yeni biriyle yattığında hep bunları mı kullanırdın?"

"Şaka yapıyor olmalısın Adriana. Charlotte'un bir geçmişi yok. Lanet olası hikâyenin sonu,"

diye hırlıyor. Arabanın savrulduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

"Kendine gel, olur mu? Ne olmuş yani?"

Charlie Lex'ten düşündüğüm kadar rahatsız olmadı. "Geçmişlerini bilmiyorsan ve hamile kalmak istemiyorsan bir tane kullanmanın sağduyulu bir davranış olduğunu düşünüyorum."

"Evet, bunu biliyorum, ama her zaman bir tane mi kullandınız?"

Sinirli bir şekilde boynunu ovuşturuyor. "Hatırlayamıyorum."

"Hatırlayamıyorum da ne demek?" Lex bağırır.

"Hey, bana bağırma, erkek fahişesi. Bütün sürtüklerini saymak için bir günde yeterli zaman yok," diye karşılık veriyor Charlie.

"Yani, bana başka erkeklerin prezervatif olmadan içine girdiğini mi söylüyorsun?"

Tencereyi biraz karıştırmış olabilirim. Hafifçe derken, elimde insanlığın bildiği en büyük kepçe var ve bir siklondan daha hızlı karıştırıyorum.

"Değiştirilemeyecek şeyler için kendini kızdırıyorsun," diye onu uyarıyor.

"Soruma cevap vermiyorsun," diye homurdanıyor.

"Oh iyi, sadece bir kişi. İşte söyledim. şimdi devam et çünkü cidden, sakın bana sataşma yoksa geçmişinden bahsederim ve yemin ederim Alexander Matthew Edwards, Hugh Hefner'ı iffetli biri gibi gösteriyorsun."

Koltuğa gömüldüm. *Sadece bir kişi*. Kim olduğuna şaşırmadım, aklıma eski nişanlım geldi. Aptal mıyım neyim? Julian'a birlikte olduğu diğer kadınları sormadım bile ve gülünç derecede yakışıklı olduğu gerçeği, muhtemelen erkek avcısı Lex ile aynı seviyede olmasa bile çok da uzak olmadığı anlamına geliyor. Gerçekten dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiya ım var. Bu gece beni ters köşeye yatırdı ve zihinsel ıstırap çok fazla.

"Lex ne tür kötü şeyler yaptı? Merak etmeyin, ben büyük bir kızım ve kardeşimin kirli geçmişiyle başa çıkabilirim."

Sessiz ve ikimize de çok kızgın. Tanrım, ne g t ama. Charlie ona nasıl katlanıyor bilmiyorum.

"Bakalım, bariz   cl  seksler dışında, dünyanın dört bir yanında rastgele yabancılarla seks yapmak. Bir dakika, bir de 2007'deki meşhur toplu tecavüz-" "Aman Tanrım, *Lex*! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sersemlemiş bir halde ağzım genişledi.

şok.

"Ne? Bunu nereden duydun?" Suçlu gibi, sesinin tonu yumuşuyor.

Charlie, "Güvenilir bir kaynak, sakın inkâr etmeye kalkma,"

diye homurdanıyor. Ağzı sıkıdır. *Yakalandık!*

"Hadi ama, kaç kişi vardı?" Onu baskı altına alarak soruyorum.

"Bu konuşmanın son kullanma tarihi geçti," diyor kesin bir ifadeyle, arabayı ailemin sokağına doğru sürerken keskin bir dönüş yapıyor. "Ve Rocky  l  bir et parçası."

"Gördün mü, biliyordum," diye b b rleniyor Charlie. "Adriana, ben buradaki erkek fahişeyle konuşmadan önce gitmek isteyebilirsin."

Vedalaşıyorum ve hızla arabadan  ıkıyorum.

Lex'in işi bitti.

CHAPTER 14

Lex'in arabası hızla uzaklaşıyor ve beni ailemin evinin önünde yalnız bırakıyor.

Charlie ve onun geçmişı hakkında neden bu kadar öfkелendiğini gerçekten bilmiyorum. O bir erkek fahişesi. Toplu tecavüzlere katılan bir erkek fahişesi. Büyük bir porno hayranı olmadığım için toplu tecavüzün ne olduğundan tam olarak emin değilim ama daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa Eric seksle ilgili her şey için yürüyen ansiklopedinizdir. İğrenç ama aynı zamanda komik.

Ben içeri girdiğimde annem elinde bir fincan çayla kanepede oturuyordu. Ailemin oturma odası rahat ve sıcak. Büyüdüğümüz ev değil ama yine de ev gibi hissettiriyorlar. Tüm tonlar nötr ve minderlerin üzerinde bir renk sıçraması var. Şömine rafında çocukluğumuzdan ve torunlarımızın yeni eklemelerinden kalan tüm çerçeveler yer alıyor. Annem lambalara takıntılıdır - babamın kesinlikle hor gördüğü deniz kabuklarından yapılmış olan da dahil olmak üzere bu evin neredeyse her odasında bir tane var.

Kanepeye vuruyor ve ben de yanına oturup başımı omzuna yaslıyorum. Kendimi kaybolmuş ve kendimden emin değilmişim gibi hissediyorum. Bu geceki olaylar, onun beni izlediği düşüncesi beni rahatsız ediyor. Andy ile konuşuyor olması ve en önemlisi benimle konuşmaya çalışıyor olması. Dinlememle ilgili ne demek istediğini anlamıyorum. Herhangi bir ses duymuyorum ve olağandışı bir işaret görmüyorum.

"Anne, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette tatlım." Çayını dikkatlice sehpanın üzerine koyuyor. "Başka biriyle görüşmeye başlamak için ne zaman çok erken?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Sadece bir soru," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Bebeğim, seni herkesten daha iyi tanıyorum. Mutlu olduğunu görebiliyorum Adriana. Biri seni gülümsetiyor ve bunu söylediğim için benden ne kadar nefret etsen de, biraz kilo da almışsın. Sağlıklı görünüyorsun ve güzel bir ışıltıya sahipsin."

"Göğüslerime mi?" Umutla soruyorum.

"Evet, daha dolgun görünüyorlar." Gülüyor.

Onunla birlikte gülüyorum, sonra bir iç çekiyorum ve yanına sokuluyorum. "Tatlım, lütfen benimle konuşmaktan korkma."

"Değilim anne, sadece biraz karışık."

"Her zaman öyledir. Seni böyle gülümseten her kimse, lütfen benden teşekkür dile."

"Bunu yapacağım." Gülümsüyorum. "Anne, bana bir söz verebilir misin?" "Ne, tatlım?"

"Başka birinden bu konuda bir şey duyarsan önce beni dinleyeceğine söz ver."

Beni kendine çekiyor ve sıkıca kucaklıyor. "Buradaki sorunun kardeşin olduğunu varsayıyorum."

"Evet."

"Adriana, Lex her zaman senin üzerinde koruyucu olacak. O ve Elijah arasında özel bir bağ vardı. Ona da bir mola vermeyi unutma."

"Anne, Lex anlamaz." "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bir gün bu konuşmayı tekrar yapacağız ve sen de nedenini öğreneceksin. Artık geç oldu." Ayağa kalktım ve Andy'yi arabaya taşımak için kollarımı açtım.

"Seni seviyorum tatlım, hayatta neyi seçersen seç."

"Biliyorum anne, ben de seni seviyorum."

Andy'yi annemlerin yatağında uyurken buldum. Avustralya'dan aldığım koala ayısına sarılmış, top gibi kıvrılmıştı. Birkaç dakika onu izliyorum, gözleri sık sık dalgalanıyor, minik nefesleri küçük sesler çıkarıyor. Beyaz tüyler ve melekler hakkında çok yumuşak bir şeyler mırıldanıyor. *Aman Tanrım, bu bir işaret mi?* Onu kollarıma almak için öne doğru eğildim ve onu kavradığım anda sustu. Yüzümü ona doğru yaklaştırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum - *bebeğimin*.

Bu hayatı asla hayal edemezdim, hatta istemezdim ama Andy her saniyeyi yaşamaya değer kılıyor. Hayatımı onsuz hayal edemiyorum, o gerçekten yukarıdan bir lütuf ve beni doğru zaman olmadığına ikna etmeye çalıştığında Elijah'ı tüp bebek yapmaya ikna ettiğim için hiç pişman değilim.

Annemle vedalaşıyorum ve arka koltukta kendi kendine konuşan uykulu bir Andy ile eve gidiyorum.

Çok geç oldu ve uyuyamıyorum. Bu gece bunaltıcıydı ve her ne kadar falcılık saçmalıklarına inanmadığımı söylesem de, beni düşündüğümünden daha fazla etkiledi. Cep telefonumu aldım ve Julian'a mesaj atmaya karar verdim. Yanıt alıp almayacağımdan emin değilim ama on dakika sonra alıyorum.

Julian: *Neden uyanıksın? Ben de tam duşa girmek üzereydim.*

Merak beni daha iyi yapıyor. Geç oldu, dışarı çıktı mı? Daha önce konuştuğumuzda bana hiçbir şey söylemedi. Ben sormadıkça bana ne yaptığını nadiren söylediğini fark ettim. Ayrı hayatlar yaşıyoruz ve birlikte yaptığımız tek şey seks. Belki de bu benim hatam, arzunun benim için yeni olan bir şekilde beni ele geçirmesi. O da aynı derecede talepkâr, ne zaman birbirimize kollarımızı uzatacak kadar yakın olsak bana dokunmaktan kendini alamıyor.

Onun için sadece seks olabilir mi?

İyileşirken zamanını geçireceği bir oyuncak mıyım?

Ona hızlı bir mesaj gönderdim.

Neden duşa girmek üzeresin? Saat sabahın üçü.

Baloncuk yok ve sabırsızlıkla bekliyorum. Mümkünse, öncekinden daha da tetikteyim. Zihnim, Julian'ın yalnız olmadığı gerçeği de dahil olmak üzere tüm bu olasılıkları çağırıştırıyor.

Malibu'da bir arkadaşımın kitap tanıtımından yeni döndüm. Harika bir partiydi.

Düşmanlık artmaya başlıyor, kelimelerim ben daha onları yeniden okumadan ekrana dökülüyor.

Ben: *Parti mi? Kızlar gibi mi?*

Kendimi sakinleştirmek için telefonumu bir anlığına kenara fırlatıyorum. Kollarımı kavuşturup düşmanımı gibi duvara bakıyorum. Vereceği cevabın merakı beni daha iyi etkiliyor.

Julian: *Evet, orada kızlar vardı. Her yerde kızlar var, Adriana.*

Cevap vermiyorum ve hiç şüphesiz kızların kendilerini ona atacağı bir partiye gittiği için kızgınım. Cep telefonumun titreşimi beni ürkütüyor ve ekranımda FaceTime kelimeleriyle birlikte onun adını görüyorum. Harika, onu gerçekten görmek zorundayım, yani ne kadar sinirli olduğumu gösteremem.

"Merhaba." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Bana bu konuda yol göster Adriana, çünkü neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum..."

İç çekiyorum. Ona gerçeği söyleyeyim mi? "Başka kızlarla birlikte olmaktan hoşlanmıyorum."

Ağzını kapatıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Etrafında her zaman başka kadınlar olacak, tıpkı senin etrafında her zaman başka erkekler olacağı gibi."

"Evet, ama ben senin gibi süper seksi değilim."

"Öyle düşünmüyor musun?" Gülüyor. "Kitap tanıtımında yanıma geldiğinde Barry ile sohbet ettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Evet..."

"Üç erkek barmen sana aval aval bakıyordu. Aslında onlarla biraz konuştum."

"Ne? Bekle... bunu sen mi yaptın?" "Evet."

"Şey, şık giyinmiştim. Her zaman böyle görünmem," diye küçümsemeye çalışıyorum. "Bondi Plajı'nda sörf dersleri aldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Eğitmen müsait olursanız diye numaranızı istedi." "Oh, şey, bikiniliydim. Anlaşıldı."

"Hayır, Adriana, çok güzelsin. Gittiğimiz her yerde erkekler sana bakmak için başlarını çeviriyorlardı. Sen farkında olmayabilirsin ama ben farkındayım."

"Özür dilerim."

"Üzülme." Başını hafifçe sallayarak sırtıyor. "Göz kamaştırıcısın. Kime ait olduğunu bildikleri sürece erkeklerin sana bakmasını engelleyemem."

"Peki, toplum içinde birlikte görünmezsek nereden bilecekler?" "Tekrar söylüyorum Adriana, bu konuda kararları sen veriyorsun ve ben sana birçok kez, eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

Bir çift olarak ortaya çıkma kararı çok bunaltıcı. Neden bilmiyorum ama işlerin kendiliğinden çözüleceğini umuyorum. Eric'in heteroseksüel olma ihtimali bunun olmasından daha yüksek.

"Gerçekten duşa mı giriyordun?"

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Evet. Bana inanmıyor musun?" "Hayır, kanıtla."

Hücresi hareket ediyor ve ekran ağır çekim bir video gibi gövdesinden aşağı iniyor ve ben onun yontulmuş karın kaslarına sabitleniyorum. Ne alay ama. Ekran bana kasık kemiğinin üst kısmını gösterirken dudaklarımı yalayarak ana özelliği bekliyorum.

Çabucak yüzüne götürüyor. "Şimdi bana inanıyor musun?"

"Hayır, sadece tişörtünü çıkarmıştın. Ne var bunda?" diye fırçaladım ve bana geri kalanını göstermesi için onu zorladım.

"O zaman yanıldığını kanıtlasam iyi olur."

Bu sefer elimi kalçama dayayarak izliyorum. Hiç vakit kaybetmeden, sertleşmiş, adeta zonklayan ve bana seslenen güzel aletini mükemmel bir şekilde görebileceğim şekilde cep telefonunu hareket ettiriyor.

Neredeyse şoktan telefonumu düşürecektim. "Dilini kedi mi yuttu?" Gülüyor.

"Daha çok dilimi horoz kaptı gibi. Bu haksızlık. Etrafta böyle caka satıyorsun ve ben orada değilim." Surat astım.

"O zaman bunu kendim halletmem gerekebilir."

"Çok kötüsün! Peki, tamam, belki benim de kendime bakmam gerekebilir," diyorum, onun oyununa uyarak.

Yatağa doğru yürür ve hücresinin önüne yerleştirir. Çıplak vücudu yatağın üzerine yayılmış ve bacakları tamamen açık. Bacaklarımın arasındaki nem, çok uzun süre kendi kendime yardım etmek zorunda kalmayacağım konusunda beni uyarıyor,

Kalçalarımın arasında oluşmaya başlayan ağrı, vücudumun her yerine yayılıyor ve dallanıp budaklanıyordu.

Gözleri kapalıyken kendini yavaşça okşuyor, hızı arttıkça yumuşak inlemeler çıkarıyor.

Kahretsin, bu inanılmaz erotik.

Ve bunu söyledikten sonra, hücremi aynen onunki gibi konumlandırıdım ve ona bu oyunda iki kişinin de oynayabileceğini gösterdim.

Julian'da ne var bilmiyorum. Onun çiğ cinsel iştahı beni cinsel imkanlarımın ötesine itiyor. Şu anki durum benim konfor alanımın dışında, yine de onunla birlikte vücudum ilgi için çılgılık atıyor ve beceriksiz ve ürkek Adriana resmen kümeden uçu.

CHAPTER 15

Hazel'in evine giden yol sakinleştiriciydi.

Andy, araba yolumuzun köşesini döner dönmez uyuyakaldı. Zihnim yalnızlık için yanıp tutuşuyordu. İki yaşında enerjik bir çocukla bekar bir anne olmak zor ve bunun da ötesinde, FaceTime üzerinden gece yarısı zevk seanslarıyla sonuçlanan gizli bir ilişkinin içindeyim.

Dün geceki olaylardan sonra bile kendimi bir karar vermeye daha yakın hissetmiyorum. Birkaç kez kendimi Elijah'ı dinlerken yakaladım, tıpkı kâhinin söylediği gibi benimle konuşmasını bekliyordum. Sanırım bu o kadar basit değil, ama ne yazık ki suçluluk tohumu büyüyor ve beni de beraberinde götürüyor.

Andy ve Julian'ın birlikte olması beni geriyor. Bu ilk karşılaşmaları değil ve Andy birkaç kez Julian'ın Blaze'in babası olduğundan bahsetmişti. Tabii ki Ash'i de yanımızda getiriyorum, Andy'yle birlikte arka koltukta mutlu bir şekilde yatıyor, başı patilerinin üzerinde, gözleri kapalı.

Arabayı evin önüne çekiyoruz ve birkaç derin nefes alıyorum. Arabadan inmeden önce kendime biraz zaman tanıyorum ve Ash'in serbestçe koşmasına izin veriyorum. Annesini gördüğü için mutlu bir şekilde kuyruğunu sallıyor. Andy'yi hafifçe dürtüyorum ve adını fısıldıyorum. Hafifçe kıpırdıyor, sonra gözlerini açıyor. Sersemlemiş ve kafası karışık ama yavaş yavaş Hazel'in evinde olduğumuzu anlıyor. Onu kucağıma alıp taşıyorum ve

evin arkasına giden çakıllı patıkaya giriyorum. Köşeyi döndüğümde, tüm eski yüzlerin tanıdıklığı beni rahatlatıyor ve korkularım azalıyor.

Beni ilk karşılayan Hazel oluyor ve Andy'yi hemen kollarına alıyor. Alnındaki saçları siliyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. En sevdiği şarkıyı söyleyerek onu ileri geri sallıyor, o da başparmağını ağzına sokup rahatlamak için emiyor.

"Tatlım, şu haline bak. Lanet olsun!"

Tepedeki platformların tıkırtıları bize doğru ilerliyor ve Penny kollarımı uzatmış, başını sallayarak onaylarcasına kıyafetimi inceliyor. "Kızım, seninki gibi bir vücudum olsaydı, erkeğime dikkat etmesini söyledim." Julian'a kaşını kaldırıyor ve sonra dostça bir hareketle elini ona doğru sallıyor.

Duvara yaslanmış, kollarının ortasına kadar katlanmış, görkemli ön kollarını gösteren kot düğmeli bir gömlek giymiş halde dururken gözlerim ona takılıyor. Açık ten rengi elbise şortu gömleğini tamamlıyor ve son olarak gözlerim ayakkabılarına kayıyor, *Chucks*. Yüce Tanrım, yürüyen bir podyum modeli gibi. Gözlerimi hızla tekrar yüzüne çeviriyorum, mükemmel sırtışı ve dans eden gözleri beni eğlenerek izliyor. Yoksun bedenim yüzünden olabilir ama yemin ederim beni kızdırmak için dudaklarını yalıyor, ben suskunlaşmaya devam ederken alt dudağını ısırtıyor.

Dikkatimi çektiğini biliyor - dizlerim onun bakışları altında bükülmekle tehdit ediyor.

"Kız arkadaşının ne kadar ateşli ve seksi olduğunun çok farkında ve erkeklerin ona bakmak için döndüğünün farkında değil."

Utangaç bir gülümseme kaçıyor benden, yanaklarım bu duygu karşısında kızarıyor. *Az önce kız arkadaş mı dedi?*

Penny her zamanki gösterişli haliyle kendini yelpazeliyor. "Mmm... kahretsin!"

Neden bir erkek benim hakkımda bunu söyleyemiyor?"

Hazel, Andy'yi süt içmesi için içeri götürmeyi teklif ediyor, böylece biraz özel zaman geçirebiliyoruz. Onlar eve girer girmez vücudum Julian'a doğru hareket ediyor. Ellerini elmacık kemiklerimin üzerine koyuyor ve beni derinden öpüyor. Penny izlerken bile kendimi onun içinde erirken buluyorum, ellerim uslu durmak için gülünç derecede çaba sarf ediyor.

"Seni özledim," diyor dudakları dudaklarıma değerken.

"Yani kız arkadaşını mı özlüyorsun?"

Avucunu yanağıma bastırarak geri çekiliyor. "Bu kelimedenden nefret ediyorum ama sosyal olarak evet öylesin."

"OMG gibi," diye böbürleniyorum. "Kendime bir erkek arkadaş buldum."

Penny peruğunun kaydığını fark edene kadar gülüyor ve kör bir panikle peruğunu yerine oturtmakla meşgul oluyor. Sadece bu görüntü bile kahkahalara boğulmamıza neden oluyor. Kendimi toparlamak ve ona tekrar dokunmak için elimi Julian'ın göğsüne koyuyorum.

Arkadaşlarımıza karşı açık olmak rahatlatıcı. Penny bir süredir görüştüğümüzü biliyor. Yargılayacak biri değil ve geçmişimizi bildiği için ilişkimizi kollarını açarak kucaklıyor. Julian ve Penny çok iyi arkadaşlar ve diğerlerinin aksine Penny onu anlıyor ve benim gibi gerçek Julian'ı t a n ı y o r . Penny'ye asla hak ettiğinden daha azını vermiyor. Eric'in de

katılımıyla bingo gecelerine devam ettiler ve Julian her zaman arkadaşlıklarından övgüyle bahseder. Birkaç kez, son derece tutkulu olduğu bir konu olan LGBTQ web sitesi için birkaç yazı yazmaktan bahsetti. Hazel da bizi bir arada görmekten mutlu oluyor ve birkaç kez ikimize de çok ihtiyaç duyduğumuz t a v s i y e l e r d e bulunuyor. Kocasını kaybetmiş biri olarak, Julian'la birlikte olmanın verdiği suçluluk duygusunun üstesinden gelmemde bana yardımcı olması için onun bilgeliğine güveniyorum.

Önyargılı olduğunu kabul etmek zorundayım - Julian onun için bir oğul gibi. Julian'ın yanında olmasının ona huzur verdiğini itiraf ediyor; Julian'ın oğlu gibi pek çok özelliği var ve bu nedenle onu kendi oğlu gibi sevmeye başlamış. Onu nasıl sevmezsiniz? O bir

Mükemmel.

"Andy'ye karşı bu kadar açık olamayacağımızı anlıyorsun, değil mi?" Ona çabucak hatırlatıyorum.

"Tabii ki. Bunu konuşmuştuk. Her seferinde bir adım. Ellerimi senden uzak tutabilirim."

"Bekle, bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" Şok olmuş bir halde gülümsememi e s i r g i y o r ve poker suratımı takınıyorum.

"Beni yakaladın." Kolunu belime dolayarak vücudumu kendisiyle aynı hizaya çekiyor. "İki dakika, şu çalının yanında, tek ihtiyacım olan bu."

Koluna vurdum. "Şimdi de iki dakika mı? Gittikçe kısalıyor." "Sanki konuşabiliyorsun da. Bir dakika on beş saniye," diye dalga geçiyor.

"Beni zamanlıyor musun?"

Dudaklarının kenarı kalkıp güzel dişlerini gösterirken eğleniyor gibi görünüyor.

"Oh, bu bir şey değil, tatlım. Bir keresinde sadece bir adamın penisine bakmıştım ve hemen oracıkta boşalmıştım," diye itiraf ediyor Penny.

"Vay canına!" Haykırıyorum. "Ne kadar büyüktü?"

"Tamam, hanımlar. Andy'yi almak için içeri giriyorum. Bu konuşma tamamen size ait." Julian bizi terk etti, uzaklaşmaktan ve Penny'nin vahşi bakışlarından kaçmaktan mutluydu.

Hikayeler. Eric'i amatör gibi gösteriyorlar.

Penny ve ben hasır sandalyelere oturmuş vadiye bakıyoruz. Güzel bir gün, gökyüzünde sadece birkaç dağınık bulut var. Hazel'in evi şehirden oldukça uzakta, puslu dumanın kaybolduğu ve sadece güzel doğanın sizi çevrelediği kadar.

"Bu yerde beni sakinleştiren bir şey var, biliyor musun? Ne olduğunu bilmiyorum ama tam da hayatımın yaşamaya değmediğini düşündüğüm anda, burası bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor," diyor Penny hüznle.

Hülyalı bir şekilde iç çekiyorum. "Belki de mesele yer değil, insanlardır." Başını salladı. "Tatlım, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Penny ile konuşmak kolaydır, yargılayıcı değildir ve bilgedir. Zorlu bir yaşam sürmüş, onu akla hayale gelmeyecek şekillerde hırpalamış ama onu tanırsanız çelikten yapıldığını anlarsınız.

"Bazen çifte hayat yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Aslında üçlü bir hayat. Bekar bir anne olmak çok zor. Bana çok yardımcı olan ailem ve arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım."

"Bize ne zaman ihtiyacın olursa, buradayız."

"Biliyorum." Penny'nin kolunu okşadım. "Bir de Lex ve Charlie var. Kardeşimi seviyorum. Her zaman arkamı kolladı, benim için çok şey feda etti. Ve ben ona borcumu böyle mi ödüyorum?"

"Kimi sevdiğinizi her zaman kontrol edemezsiniz. Tanrı biliyor ki ben edemem."

"Kendimi sürekli suçlu hissediyorum ve bunun azaldığı tek zaman Julian'la yakınlaştığım ve bedenimin ele geçirildiği zaman oluyor."

"Bunu ona söyledin mi?"

Başımı salladım. "Her şey yanlış anlaşılacak. Onunlayken düzgün düşünemiyorum. Bana daha önce hiç yaşamadığım şeyler yapıyor Penny ve bu beni korkutuyor."

"Ama iyi anlamda mı?" diye soruyor. "Harika bir şekilde."

"O yüzden karşı koyma. Onsuz yapamayacağın kadar ayak parmaklarını kıvırtan bir adama sahipsin. Tanrı biliyor ya, sen onun gibi birini hak ediyorsun."

"Ama kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki... ah, boş ver." Penny bir yana, kendime karşı bile dürüst olamıyorum.

Andy, Julian'ı da yanına alarak hızla evden çıktı. Kolumu çekiştirerek dikkatimi çekmek için yalvarıyor. "Anne! Blaze'in babası göleti ziyaret etmek istiyor. Lütfen, gidebilir miyiz?"

"Julian seni götürebilir, ben de aşağıda buluşuruz."

Julian mutlulukla kabul ediyor ve Andy'yi takip ediyor. Onların uzaklaşmasını izliyorum, Julian Andy'nin elini tutmuş tepeden aşağı küçük gölete doğru ilerliyorlar. Blaze ve Ash birbirlerinin yanında olmaktan heyecan duyuyor, sonsuz daireler çizerek kuyruklarını kovalıyorlar.

Penny bir soru sorar. "Ne istiyorsun, kızım? Andy için bir baba mı istiyorsun?"

"Bir tane var, Penny. Sadece burada değil. *Julian'ı istiyorum.*" "Öyleyse al onu. Sana tapıyor. Bunu görmelisin."

"Ama ona bir bak. İsteddiği kadına sahip olabiliyor, neden ben?"

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Güzel bir adam üzerinde yürüdüğü zemine tapıyor, seni unutana kadar beceriyor ve sen nedenini sorgulamak zorunda kalıyorsun. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?"

"Sevdiğin tek adam senden vazgeçtiğinde kendini güvende hissetmek zor," diye mırıldanıyorum.

Sessiz kalıyoruz, Penny halka küpeleriyle oynarken ikimiz de göletin aşağısında onları izliyoruz.

"Sana çok değer veriyor. Yani, ne zaman senden bahsetse-" "Julian benden mi bahsediyor?"

"Her zaman," diye teyit ediyor. "O ne diyor?"

"Sadece şu ve bu."

"Hey, peki ya kız kuralları? Hadi, anlat bana." Onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Söylemeyeceğime söz verdim ama diyelim ki onu tamamladın." Gülümsüyor.

"Onu ben mi tamamladım?"

Başını sallıyor. Gölete bakıyorum, Julian'ın Andy'nin yanında oturup ördeklere ekmek atmasını izliyorum. Penny'den izin alıp onlarla biraz vakit geçirmek için aşağı iniyorum. Ayak seslerim belli belirsiz geliyor ve çok geride durup konuşmalarını dinliyorum.

"Şu büyük ördeğin adı Fatty ve şuradaki de babası." Julian kıkırdar ve Andy'nin konuşmaya devam etmesine izin verir.

"Babamın cennette çalıştığını biliyor musun?"

"Şunu biliyorum. Cennet çok özel bir yer. Benim de orada çalışan bir arkadaşım var."

"Sence arkadaşın babamı görmüş müdür?"

"Olabilir. Burası çok büyük bir yer."

Andy başını çevirip Julian'a bakar. "Babamı gördün mü?"

"Çok uzun zaman önce. Tıpkı sana benziyor, evlat." Julian Andy'nin saçını karıştırır.

"Babam gidince annem ağlıyor. Annemin ağlamasını sevmiyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Andy beni birkaç kez ağlarken görmüştü. Genç olduğu için anlamayacağını düşünerek duygularımın onu nasıl etkilediğini hiç fark etmemiştim.

"Annenin ağlaması sorun değil. Sadece ekstra özel sarılmalara ihtiyacı var." "Sarılmayı seviyorum. Lex Amca annem ağladığında ona hep sarılır."

Küçük bir ses çıkarıp ikisinin de arkasını dönmesine neden oluyorum. Ben Andy'nin diğer tarafına otururken Julian güven verici bir şekilde gülümsüyor. Andy ördekler hakkında konuşmaya başlıyor ve bize ailenin hikâyesini anlatıyor. Tanrım, çocuğum saatlerce konuşabiliyor. Julian yine de aldırıyor, Andy'nin cevaplamaya bayıldığı sorular soruyor.

"Anne, Hazel'dan biraz çikolatalı kurabiye isteyebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve veda etmeden tepeye doğru koşmaya başlıyor. Tekrar Hazel'ın kollarına güvenle girene kadar onu izliyorum.

"Konuşmayı seviyor," diyor

Julian. "Benim gibi mi?"

"Anne gibi, oğul gibi."

Ördek yavruları annelerinin arkasında yüzüyor ve suyun üzerinde yüzen ekmek artıklarını kemirmelerini neşe içinde izliyorum. "Burası çok güzel."

"Burada çok güzelsin," diyor.

Başımı omzuna yaslıyorum. Bacaklarımızın altından parmaklarını benimkilere doluyor.

"Andy ile gerçekten harikasin."

"Onu yetiştirerek harika bir iş çıkardın Adriana."

"Bu çok zor. Yılın Annesi ödülüne aday olamayacağım. Sadece elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Kolay olması gerekmiyor. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli," diyor.

"Sana ihtiyacım var."

Ellerimi sıkıldığını hissediyorum. "Eğer istediğin buysa bunu saklamaya devam edemeyiz."

Karmaşık bir durum ve sorusu bir cevap gerektiriyor. "Bunu biliyorum. Sadece... Lex'i benim anladığım gibi anlamıyorsun. O benim kardeşim."

Anlık bir şey ve elini çekip beni soğukta bırakırken beni geri götürüyor.

"Sana ultimatom vermiyorum. Ben öyle bir adam *değilim*. Ama ne istediğini düşünmelisin çünkü bunu sonsuza kadar saklayamayız. Ya Andy bunu anlarsa, ha?" Sesindeki kutup tonu beni hayrete düşürüyor çünkü arkasında çok fazla gerçek var. Andy Lex'e her şeyi anlatır.

"Biliyorum. Bana baskı yapmayı bırak, tamam mı?" Ayağa kalktım ve ellerimi eteğime sildim. "Bunun Lex'in hoşuna gitmesine imkân yok. Kendimi hazırlamak için zamana ihtiyacım var. Andy'yi de düşünmek zorundayım. Lex'e tapıyor. Kararlarımın onu olumsuz etkilemesini istemiyorum."

Hareketlerimi takip ediyor, hışımla ayağa kalkıyor. Yüzü öfkeyle buruşuyor. "Kardeşin senin mutlu olduğunu görse ve bir kez olsun bencil bir pislik gibi davranmayı bırakıp hayatını yaşamana izin verse nasıl olur?"

Yorumu beni şaşırttı. Lex'i benim anladığım gibi anlamıyor. Ne de olsa Lex benim kanımdan ve canımdan.

"Bu bizi hiçbir yere götürmüyor,"
diye somurtuyorum. "Haklısın, bir
yere varmıyor."

Bana uzanmıyor ve birlikte ayrı durarak tartışmanın soğumasını bekliyoruz. Sonunda beni tekrar yanına çekti ve bana sarıldı. Aramızda süregelen bu duvar yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak ağlamaya başlıyorum.

Julian'ın beni bırakmasını hiç istemiyorum ve Andy bize doğru koştuğunda bile bırakmıyor.

"Anne, Jay ağladığın için mi sana sarılıyor?"

Andy'nin Julian'ın adını telaffuz edememesine küçük bir kakhaha attım. "Onun adı Julian, Andy."

"Hayır anne, adının Jay olduğunu söyledi."

Julian'a doğru bakıyorum ve bunu neden söylediğini anlıyorum. Andy'nin kimsenin önünde Julian ismini kullanmasını istemiyor. Bizim ortaya çıkmamıza hazır olsa da, o da benim kadar korkuyor mu?

Andy'yi kaldırıyorum, böylece aramızda kalıyor. "Ağlama anne. Jay seni mutlu edebilir."

Küçük ellerini öpüyorum ve yüksek sesle söylüyorum. "Jay beni mutlu ediyor. Çok mutlu ediyor."

Andy kucığımdan kıvranarak çıktı. "Tamam anne. Jay, Hazel Blaze ve Ash'i yürüyüşe çıkarabileceğimizi söylüyor. Lütfen?"

"Elbette, dostum. Hazel'a sorun olmadığını söylediğimi söyle."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve koşarak uzaklaşmadan önce minik kollarını Julian'ın bacaklarına doluyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Sen

iyi bir babası. Blaze

seni seviyor."

Julian gülümsüyor ve karşılığında Andy'ye sıkıca sarılıyor. "Teşekkür ederim, küçük adam."

Andy Hazel'ı bulmak için tekrar kaçtı. Yavaşça eve geri dönüyoruz ve Penny'yi mutfakta çılgınca acı sos ararken buluyoruz.

"Tanrım, Pens, aşeriyor musun yoksa?"

"İçimden çıkan tek şey dün gecedan kalan Taco Bell."

Yüzümü buruşturuyorum. Penny hayal kırıklığı içinde kollarını kaldırarak mağazaya gideceğini söylüyor. Masadan anahtarlarını alıp kulağıma eğiliyor ve dışarıda kaybolmadan önce "Bana sonra teşekkür edersin" diyor.

Julian beni kanepeye doğru çekiyor ve oturmamı sağlıyor. Aramızdaki boşluğu kapatmak için elini omzuma koyuyor ve ardından derin ve sevgi dolu bir öpücük konduruyor. Ellerimin göğsüne doğru gittiğini ve gömleğine yapıştığını fark ediyorum. Ben ağzının içinde inlerken dili benimkinin üzerinde geziniyor. Öpüşleri yavaştan çılgınlığa doğru değişiyor, ikimiz de daha fazlası için çaresiziz ama yapamayacağımızı biliyoruz.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor.

"Merhaba, beni öldürüyorsun." Elini tuttum ve hızla eteğimin altına sokarak külotumun içine soktum. Sırılsıklam oldum. Gözleri parlıyor ve vücudunun zevkle gerildiğini görüyorum.

"Bu gece sana ihtiyacım var."

"Gelemem. Gitmem gereken bir etkinlik var," diye özür diliyorum.

Cevabımla savaşıyor, bakışları sert ve baskın. Julian sabırlı biri ama bazen benden çok şey talep ediyor ve bu sabırlı yanını kıskançlık ve açgözlülük yeniyor.

"Burada sabırlı olmaya çalışıyorum. Her gün içinde olmam gerekiyor, anlıyorsun değil mi? Bu yeterince uzun sürdü." Gözlerindeki karanlık ve sesinin tonu niyetinin ne olduğu konusunda beni uyarıyor. Lanet olsun, her gün mü? Andy'nin sesi verandaya ulaştığında hayatımızın gerçekliği bir anda yüzüme çarpıyor.

"Anne! Hazel patlamış mısır yapıyor ve wah... wah hun... benekli köpekler hakkında bir şeyler izleyeceğiz, onlardan bir sürü var ve onları çalmaya çalışan kötü bir kadın var. Bu gece burada kalabilir miyim anne? Penny de kalıyor!"

Mutfağa girdiğimde Hazel'ın mırıldandığını duyuyorum. "Kalabileceğinden emin misin? Yani, evet dediğini biliyorum ama sana yük olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Annem onu seve seve kabul eder."

"Tatlım, çekmecesinde pijamaları var."

Andy şimdiden birkaç kez bizde kaldı. Kendisine ait olduğunu söylediği odayı sahiplendi ve artık bir çekmecesine de var. "Normalde gitmezdim ama bu etkinlik büyük bir olay."

"Şimdi beni dinle. Sen harika bir annesin. Andy'ye tapan ve tıpkı benim gibi onu sonsuza dek yanlarında tutmak isteyen ailen ve arkadaşların var." Göz kırıyor. "Yarın onu hayvanat bahçesine götürmeyi düşünüyordum, ayrıca Miles'in torunu da gelmek istiyor."

"Henry burada olacak mı? Beni kandırmayın."

Oturma odasına geri dönüp Andy'nin yanına oturuyorum. Julian'a telefonundan Dalmaçyalı'nın ne olduğunu göstermeye çalışıyor ve tıpkı annesinin onu yetiştirdiği gibi binlerce soru peşi sıra geliyor.

Andy'ye tekrar yatıya kalmak istediğinden emin olup olmadığını soruyorum, ama Henry kapıdan hızla girince dikkati dağılıyor ve ben önemsizleşiyorum. Ona hoşça kal öpücüğü veriyorum ve bana meşgul olduğunu ve Henry'ye bir şey göstermesi gerektiğini söylerken yüzümün kenara itilmesiyle karşılaşıyorum. Hazel bana her şeyin yolunda gideceğine dair güvence veriyor ve Andy hâlâ orada olduğumu fark etmiyor bile, Henry'nin getirdiği yeni oyuncak araba setine kendini kaptırmış durumda. Miles ve Hazel'a el sallayarak veda ediyorum ama Penny tarafından durdurulmadan önce değil.

"Sen git erkeğinle eğlen. Eğlenmene bak Stella!" Gülüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Kapıdan çıkar çıkmaz Julian beni tekrar kollarının arasına alıyor ve bu sefer çığlık atmama neden oluyor.

"Otel. Şimdi," diye talep ediyor.

"Gelemem. Hazırlanmak için iki saat içinde Charlie'lerde olmam gerekiyor."

"Önümde çırılçıplak uzanman söz konusu olduğunda hayır benim sözlüğümde yok."

Kollarımı boynuna doladım. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Bu gece seni kaç kez sikeceğimle mi ilgili?" Çok ciddi.

"Ah, hayır... ama kaç tane?"

"Hemen arabaya bin. Bu gece çok çalışacaksın, bayan."

Gölüyorum sonra duraklıyorum. Bekle, kıcım anal olarak mı çalışacak? Oh, lanet olsun! Bu düşünceyle paniğe kapıldım. Orada bir parmak olması bir şey ama bütün bir penis? Tamam, cidden, bununla başa çıkabilirim, o kadar da kötü olamaz. Belki zevkli bile olabilir. Kimi kandırıyorum, büyük bir tavsiyeye ihtiyacım var ve en iyi arkadaşım tamamen yasak. Eric'i arayabilirim ama onu tanıyorum, bu konuda çok heyecanlanacaktır.

Ön koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanırken Julian korkumu hissediyor. Dikkatimi dağıtmak için elimi sıkıca çıkıntısının üzerine koyuyor. *Kaya gibi sert.*

"Nefes al, Adriana. Bundan zevk alacaksın."

CHAPTER 16

Balkon kapısı ardına kadar açık; önümde okyanus manzarası uzanıyor. Dalgalar kıyıya sertçe çarparken su berrak görünüyor. Oda onuncu katta, sokağın gürültüsünden ve altımızdaki tahta kaldırımındaki kaostan oldukça yukarıda yer alıyor. Tipik bir yönetici süiti, modern ve işlevsel, yersiz tek bir şey bile yok.

Kapının önünde durup ellerimi dışarı bakan koltuğa dayadığımda ılık esinti beni sarıyor. Julian'ın varlığı arkamda kalıyor ve yavaş bir tempoyla kıcımlı okşuyor. Perdeleri kapatmasını bekliyorum ve bu gerçekleşmeyince, bunu yapmasını öneriyorum.

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap verir.

"Hayır, perdeleri kapatmayacak mısın?" Ben soruyorum.

Elleri kalçalarımın etrafında kıvrılıyor, kasıklarını bana doğru iterken onları kendisine doğru yönlendiriyor.

"Dünyanın bizi öğrenmesine izin vermeyeceksin, o zaman bunu bana ver Adriana." Ne istediği konusunda hâlâ kafam karışık. Balkonun kapısında duruyoruz ve aptalca bir şekilde içeride sevişeceğimizi varsayıyorum perdeleri kapalı odada.

"Herhangi bir karışıklığı önlemek için senin için güzel ve açık hale getirmeme izin ver," diye devam ediyor, kulağıma yaklaşıyor. "Seni burada, güpegündüz becermek istiyorum. Herkesin senin bana ait olduğunu görmesini istiyorum."

Bunu anlamam biraz zaman alıyor ve vücudum onun komutlarını algıladığı anda, o tanıdık telaş aşağıya iniyor ve bana zevkle işkence ediyor.

"İnsanlar bizi görebilir." Sinirlerim beni fısıldamaya itiyor. "Planımız bu."

Gözlerim kaldırıma kayıyor ve oldukça yüksekte olmamıza rağmen caddede yürüyen insan dizisini seçebiliyorum. Elleri kot pantolonumun önünde gezinip fermuarını indirmeye dikkat edince duyarlılığım bir kenara itiliyor. Hızlı bir hareketle ayak bileklerime dolanıyor ve kenara itiliyor.

Arkamda olmasına rağmen, şortunun kot pantolonumun üstünde durduğunu ve üzerinde sadece boxer'ının olduğunu hemen fark ediyorum. Hala sadece atletim ve külotumla, parmaklarının dokunuşu önüme geliyor ve ona doğru bükülmeme neden oluyor. Beni yakalıyor, ağzımdan yüksek sesle bir inilti çıkarken baskı uyguluyor. Bana her dokunduğunda olduğu gibi, bedenim kontrolü ele aldı, damarlarımdaki kan sertçe pompalanarak zevkin adrenalininin beni tamamen tüketmesine izin verdi.

Ancak, bu kez çıtayı yükseltiyor.

Elleri tekrar yüzüme doğru ilerliyor, işaret parmağını kabaca ağzıma sokuyor ve beni emmeye zorluyor. Bunu yapıyorum, dudaklarım parmağının etrafını sararak kolaylıkla emerken tükürüğümü biriktiriyorum.

Sol eliyle, avuç içi arka tarafımda kayıyor ve hızlı bir yumrukla külotumu yakalayıp ayak bileklerime kadar indiriyor. Onları kurtarmak için ayak sürüyorum, heyecanlı ve bir sonraki hamlesi için sabırsızlanıyorum.

"Bana buraya ilk giren kişi olduğumu söyle." Girişe baskı uygularken boğazından alçak bir gümbürtü çıkıyor.

Başımı sallıyorum ama tatmin olmuyor, talepleri tekrarlanıyor. "Bana yüksek sesle söyle."

Zevk ve acının hepsi bir arada, beni cesaretle yanıt vermeye teşvik ediyor, "Evet Julian, beni kıcımdan beceren ilk kişi sensin."

Sertleşiyor ama bu kısa sürüyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, neredeyse küçük bedenimi acıtıyor. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve keşke porno ya da başka bir şey çalışarak hazırlanmak için biraz zamanım olsaydı. Bana düşünmek için daha fazla zaman bırakmadan kontrolü ele alıyor. Derin bir nefes alarak girişin etrafında dönmeye devam ediyor ve bacaklarımın arasındaki nemle boğuyor. Uyarılmasının ucu heyecanla girişimi oyuncak ediyor, vücudum sinirler içinde geriliyor ve gerginliğimi hisseder hissetmez sırtımın küçük kısmını ovuyor ve rahatlamam için fısıldıyor.

Henüz tam olarak girmiyor, şişmiş klitorisime odaklanıyor, hızlı ve sabit bir şekilde ovuyor. Derimin her santimi tüylerim diken diken olmuş, yaklaşan orgazmı engelliyor. Ona bir işaret veriyorum, hazır olduğumu belirtmek için hafifçe geri itiyorum. Eli kalçamda sıkıca dururken, yavaşça içime doğru ilerliyor. Acı sekiyor ve ağzımdan küçük bir çığlık kaçıyor. Dehşet içinde, ona durmasını söylemenin eşiğindeyim, devasa aletin kıcıma sığması için hiçbir şansın olmadığından endişeleniyorum. Bu imkansız, değil mi? Beni parçalara ayıracak! Ve daha da kötüsü, ya ihtiyacım olursa... *Aman Tanrım, kapa çeneni! Kapa çeneni!*

"İlk başta acıtacak ama sana söz veriyorum iyi hissettirecek." Biraz daha itiyor, bedenim gerilmeye devam ediyor. Derin nefesler alıyorum, rahatlamayı başaramıyorum. Bileğini kavıyorum, durması için bir işaret.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye inliyorum.

"O zaman hepinize sahip olmama izin ver Adriana."

Bana zaten vermek istediğim şeyi yalvarıyor ve bununla birlikte kontrolü ele alıyorum, derin, zonklayan acıyı görmezden gelerek kendimi ona geri bırakıyorum ve tüm horozunun kıcımın içine oturmasına izin veriyorum. Onu tamamen içime aldığım anda bir inilti çıkıyor ve ardından yavaş hareketler başlıyor. Bana bu deneyimden, her itişten, her duyumdan bahsediyor ve ben de kendimi onun sözlerine kaptırarak, yaşayacağımı vaat ettiği işkenceli zevki arttırmak için kullanıyorum. İçime giren sikiğin baskısı beni tamamen tüketiyor, klitorisimin acısı dokunulmak için yalvarıyor.

Bedenimi kendi bedeniymiş gibi okuyor, ellerini ön tarafıma yönlendiriyor ve tek bir fırçayla kendimi bitiş çizgisine hazırlıyorum.

Onun her şeyini istiyorum ve bunu ona söylemekten korkmuyorum.

"Seni içimde, her yerimde istiyorum."

Düzensiz nefesleri ve sert tutuşu ona nerede olduğunu söylememi istiyor. "Seni ağzımın içinde istiyorum."

İnliyor.

"Seni amımın içinde istiyorum." Homurdanıyor.

"Seni kıcımın içinde istiyorum."

Kendini daha derine zorlayarak hırlıyor, bedenini benimkine dayıyor. Birbirimiz için eşit derecede çaresiziz, aşağıdaki insanların duyduğu yüksek yankılardan habersiziz. Onunla gelmem için bana yalvarıyor ve ben çok yaklaştığımı biliyorum, karnımdaki ağrı hızla yükseliyor, ne zaman bırakmaya hazır

Kıçıma vuran avucunun acısı ivmeyi hızlandırıyor ve acıdan ne kadar zevk aldığımı görünce şok olarak yüksek sesle haykırıyorum.

Daha fazlası için ona yalvarıyorum. Kıçımı ellerinin arasına alıyor, sıkıca sıkıyor ve serbest bırakıyor, beni tekrar sertçe tokatlıyor.

Acıdan tekrar bağıyorum, tekrar yalvarıyorum.

Bu kez, elinin tokadı benimde yankılanıyor ve tek gözüm açıkken, aşağıdaki insanların duyduğundan ve kargaşanın nereden geldiğini öğrenmek için durduklarından eminim. Kendimi hiç aynı anda hem doygun hem de özgür hissetmemiştim, tüm endişelerimi bir kenara bırakıp kendimi tamamen ona kaptırmıştım.

Öne doğru eğilerek omzumu ısırdı ve bana artık dayanamadığını söyledi.

Duymam gereken tek şey bu, duvarlarım kasılırken orgazmı yaşıyorum ve o da bana bunu sikine karşı hissedebildiğini söylüyor ve hemen arkamdan geliyor. Son hamlesi sert ve şiddetli oluyor ve ben uzun bir inilti çıkarıyorum, ikimiz de tüm bunların yoğunluğundan aşağı inerken onun kollarına yığılıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, düzensiz nefes alıyorum.

Ellerini sıkıca kalçalarımın koyarak beni çekeceği konusunda uyarıyor. Sancıdan irkiliyorum ve kendini tamamen dışarı çekerken yorgunluktan çökmekle tehdit ediyorum.

Yatağın başucunda bir mendil kutusu duruyor. Birkaç tane aldı ve bizi temizledi. Soru sormuyorum ama utandığımı ve mahcup olduğumu biliyor. Tam bir centilmen olarak, kötü bir şey olmadığına dair bana güvence veriyor ve bizi yatağa götürüyor, ikimiz de buruşuk bir yığının içine düşüyoruz. Bu çok yoğundu ve tıpkı söz verdiği gibi beni hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde tahrir etti.

Yanına sokulup yüzümü tenine gömüyorum. Dilimi göğüs uçlarında gezdirip terinin tadına bakıyorum.

"Bir dakika, Adriana. İyi olmalıyım."

Koluna vurdum. Ukala piç kurusu olduğunu biliyor. "Sen de peşimden geldiğine göre, *gerçekten* iyi olmalıyım."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyor ve üzerime uzanıyor. Yüzünü doğrudan benimkinin üzerine yerleştiriyor, delici bakışları endişelerimi, kaygılarımı ve suçluluk duygularımı eritiyor.

"Söylediklerimde ciddiyim. Her gün içinde olmak istiyorum Adriana," diyor bana.

"Biliyorum."

Benimle sadece sözleriyle değil, gözleriyle de konuşuyor. Bana görmem gereken şeyi, onun sakladığı bir parçasını gösteriyorlar. "Hiç kimse için böyle hissetmemiştim."

"Ne gibi?" Ben

soruyorum.

"Tamamlanmış."

İşte yine o tek kelime, çok fazla anlam taşıyan tek kelime. "Ama Charlie için neden farklı olsun ki?"

Oh, işte yine yapıyorum. Siktir git, beyin!

Yüz ifadesi kasvetli ve duraksıyor. "Bilmiyorum. Sadece öyle, tamam mı?" "Bu bir cevap değil."

"Burada kendimi çok savunmasız hissediyorum. Seni daha yeni becerdim, burada çıplak yatıyorum ve sen eski kız arkadaşım hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Nişanlım," diye hatırlatıyorum ona.

Kendini üzerimden çekerek çarşafı vücudunu örtecek şekilde sürüklüyor. "Seni anlamıyorum. Artık ne önemi var ki? Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Bilmiyorum. Sadece neden farklı olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum." Ardından sinsi bir kahkaha gelir. "Bana güvenmiyorsun, hepsi bu mu?"

"Elbette sana güveniyorum," diye bağıriyorum hayal kırıklığı içinde. "Dükkânın her yerindeyim Julian. Dün gece ne olduğunu sana anlatmadım."

Devam etmemi beklerken oda sessizleşti. "Medyum temelde bunun gerçek olduğunu söyledi... biz gerçeğiz."

"Tabii ki, bu gerçek. Ne sandın, *kaçamak mı?*" Alınmış gibi görünüyor.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum!" Ona bağıriyorum. "Seni düşünmeden edemiyorum... *her zaman*. Bensiz dışarı çıktığında seni kıskanıyorum. Kızların kendilerini sana atmalarından nefret ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar dışında hayatının nasıl olduğunu bilmemekten, nereye gittiğini bana hiç söylememenden ve yine başka kadınlarla birlikte olmandan nefret ediyorum. Hayatındaki her şeyin geçici olmasından nefret ediyorum... ev, araba ve burada kalıp kalmayacağını bilmiyorum." Bir nefes verdim ve tam ağzını açacakken devam ettim. "Kendimi suçlu hissetmekten nefret ediyorum çünkü seninle seks yapmak şimdiye kadar yaptığım en iyi şey! Bu beni bir fahişe ve kirli yapar."

Sırt üstü yatmış, gözlerini tavana dikmiş.

"Bu ilişkiyi saklamandan ve seninle birlikte olduğumda bunu Charlie'ye yakın olmak için yaptığımı düşünmenden nefret ediyorum," diye itiraf ediyor, hâlâ mesafesini koruyarak. "Sana nerede olduğumu söylemememin

tek nedeni

seni boğmaktan. Bağımsız hissetmek ve bağılı olmamak bana kontrol hissi veriyor çünkü dürüst olmak gerekirse Adriana, *biz*, geleceğimiz senin ellerinde."

Tam ağzımı açacaktım ki sözümü kesti.

"Ve en önemlisi..." Son bir nefes veriyor, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış ve onu serbest bırakmak üzereymiş gibi. "Sana aşık olduğumu görememenden nefret ediyorum."

Kalbim rekor hızda atıyor.

Bana aşık mı oldu?

Üzerine tırmanıyorum, onu benimle bağlantı kurmaya zorluyorum, bedenimi ve ruhumu ortaya çıkarıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve üzüntü, suçluluk ve öfkenin tek bir bakışta toplandığını görüyorum. Yine de geri dönemiyorum, manyetik bir güç gibi çekiliyorum, aşkın gücü aynı anda hem umut hem de acı veriyor.

"Beni korkutuyorsun, Julian. Bu kadar çabuk birini bulmamam gerekiyordu. Bana yaptığın şeyleri anlamıyorsun."

"Anlıyorum. Sen de bana aynısını yapıyorsun. Bu kadar çabuk birini bulmamam gerekiyordu, hele ki bu sen olmalıydın. Onca insan arasından... *sen.*"

Vücudumu öne doğru eğip parmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

Ben de ona aşık oldum. Artık bunu inkar edemem.

"Bunun ne kadar berbat olduğunu biliyor musun?" diyor kesinlikle tuhaf bir tonda. "Jerry Springer kadar berbat."

"O kadar da berbat değil." Gülüyor.

Eğiliyorum ve burnumu onunkine sürterek dudaklarına doğru ilerliyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor, nazik ve tutkulu bir şekilde, bana tüm bunların ne kadar gerçek olduğunu göstermeye yetiyor. Elleri sırtımda geziniyor, odanın içinde esen rüzgârla birleşiyor. Kontrolsüzce titriyorum, bu da onun bedenimi kollarıyla sarmasına neden oluyor.

Başımı göğsüne yasladığımda sonunda kararımı verdim. "Onlara yarın söyleyeceğim. Haklısın. Yeterince uzun sürdü ve eğer ikimiz de bu işi yürütmek istiyorsak, herkese karşı dürüst olmalıyız."

Julian hiçbir şey söylemiyor, saçlarımla oynamaya devam ediyor. Başımı hafifçe kaldırıyorum. "Endişeleniyor musun?"

"Kardeşinin yüzüme tekrar yumruk atacağını mı?"

"Bunu o mu yaptı?"

Julian başını sallar. "Bak Adriana, Lex'le başa çıkabilirim."

"Lex... şey... Lex. Charlie'yi korumak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Sadece sizi uyarmak istiyorum, geçmişî kurcalayabilir."

Bunun muhtemelen böyle sonuçlanacağı gerçeğinden nefret ediyorum. Lex acımasız, aşırı korumacı ve her zaman istediğini elde ediyor.

"Hepimiz hata yaparız, o da tam olarak bir aziz değil," diye acı bir şekilde cevap veriyor.

"Ne demek istiyorsun? O ne yaptı?"

"Her şey geçmişte kaldı Adriana, kalması gereken yerde."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, bariz olanı ağzımdan kaçırdım. "Sen olmasaydın Charlie ve Ava'nın çoktan gitmiş olacağını fark etmediği için bencil bir piç kurusu."

"Bu iki ucu keskin bir kılıç. Bu durumun iyi taraflarını görmem çok uzun zamanımı aldı. Sen beni en kötü halimle gördün."

Buraya kadar geldiği için onunla gurur duyuyorum. Tıpkı benim gibi o da çok şey yaşadı ve sevdiğiniz birinin ölümünün üstesinden gelmek bir insanın başarabileceği en büyük engeldir. Charlie bunu tecrübe etti ve içten içe biliyorum ki bunu atlatacak.

Saate doğru bakarak ona kısa süre içinde gitmem gerektiğini söyledim.

"Bu yirmi dakika eder," diyor. "Bu gece ateşli Hollywood aktörlerinin etrafında olacaksan, bana ait olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"İçinde hiç kıskançlık yok."

Gülümsemesi genişler ama anında kaybolur.

"Bebeğim, kıskanç bir yapım var, tamam mı? Sen görmeyebilirsin ama güven bana, orada." Elleri köprücük kemiğimi takip ederek boynumun kıvrımına ulaşıyor ve beni sıkıca kavrayarak uyarıyor. "Şimdi kirli oynayacağım. Acıyacak, her hareket ettiğinde dokunuşumu üzerinde hissedeceksin. Soru sorma, Adriana. İstedikimi yapacağım, tam burada, hemen şimdi."

Tek bir soru bile sormuyorum ve sonraki bir saat boyunca beni o kadar sert sikiyor ki vücudum acı içinde kıvranıyor, acı ve zevk beni hayal edilemeyecek yerlere götürüyor, taleplerine boyun eğiyorum.

Partiye geç kaldığımı ve kırmızı izlerle kaplı olduğumu biliyorum ama umurumda değil. Beni kızdıracağına söz verdi.

Her yerimde olacağına söz verdi. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum.

Ve daha fazla memnun olamam.

CHAPTER 17

"Özür dilerim, geç kaldım!" Kapıdan hızla geçerken nefes nefese kalıyorum ve yere yığılmanın eşiğinde ellerimi dizlerime koyuyorum. Cidden, Julian'ın dayanıklılığına ayak uydurmak için spor salonuna gitmem gerekiyor.

Charlie aynanın önünde duruyor, siyah ipek bir bornoz giymiş, saçları ve makyajı yapılmış. Tanrı'ya şükür henüz giyinmemiş.

"Adriana, ne *zamandan* beri geç kalıyorsun? Seni on kere aradım."

Benim bahanem ne? Bütün yol boyunca bir şeyler düşünmek için zamanım vardı, ama hayır, kafam erkek arkadaşım tarafından yeni becerilmiş aşk hastası bir aptal gibi hayal kuruyordu. Kulağıma çok hoş geliyordu.

"Sadece yakalandım, tamam mı?" Elbisemi giysi torbasından çıkarıyorum. Yeni tasarımlarımdan biri ve aylardır üzerinde çalıştığım bir elbise. Elbise dar ve uyluğumun ortasından vücudumu sarıyor. En sevdiğim kısmı, köprücük kemiğimden kollarıma kadar uzanan üst katmanın karmaşık bağcıkları. Rengi elektrik kırmızısı, tıpkı iyi bir tokattan sonra kıcımın yanakları gibi ve çok seksi.

Elbisenin bana hissettirdiği özgüvene bayılıyorum, ya da belki de elbise değil, bu dünyada yürüyebilecek en muhteşem erkeğin size onu *tamamladığınızı* söylemesi.

"Elbiseye bayıldım. Bu renk tonu muhteşem." Charlie parmaklarını kolumda gezdiriyor, dantellere hayranlıkla bakıyor. "Peki, neredeydin?"

"Duş almam lazım," diyorum ona.

"Duş için zaman yok." Beni makyaj masasının taburesine oturtuyor ve saçımınla uğraşmaya başlıyor.

Rahatsız bir şekilde kıvranıyorum. Kalçalarım, kollarım ve her yerim gibi kığım da ağrıyor.

"Seks gibi kokuyorsun," diyor Charlie açıkça.

"Ne?" Yüksek sesle bağıyorum. "Sen de öyle."

"Büyük ihtimalle. Kocam bana iyi bir dayak attı, hem de çok ihtiyacım olan bir dayak."

Hoşnutsuzluk içinde yüzümü buruşturuyorum. "Bu tür bilgilere ihtiyacım olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Seks gibi koktuğumu söylemiştin. Ben sadece şüphelerini doğruluyorum. Şimdi sana dönelim. Hadi Adriana, neden bana kim olduğunu söylemiyorsun?"

Saçımı şekillendirirken sessiz kalıyorum. Ona henüz bir yanıt vermeyerek, işi bitene kadar bekliyorum. Ona başımla onay işareti vererek makyaj masasına yaklaşıyorum ve makyajımı yapmaya başlıyorum.

"En azından güvende misin?" diye soruyor bana.

Bu konuyu açmayı unuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Sadece, o anın içinde kayboluyorum ve herhangi bir rasyonel karar, geri gelme umudu olmadan pencereden uçup gidiyor.

"Her şey kontrolüm altında," diye yalan söylüyorum.

"Adriana, kiminle birlikte olduğunu biliyor musun? Yani, bugünlerde erkekler ellerine geçirdikleri herkesle yatıyorlar."

Seninle birlikteydi, Charlie, diye ağzımdan kaçırarak istiyorum ama her nasılsa filtrelerim çalışıyor ve bariz olanı söylemiyor.

"Güven verdiğiniz için teşekkürler."

"Neden bana söylemiyorsun?" Orada duruyor, elleri kalçalarında.

"Söyleyeceğim, ama şimdi değil. Bana zaman ver, tamam mı?"

"Ama Eric'e söyledin?"

"Eric'e söylemedim, o da tesadüfen oradaydı. Bakın, bu gerçekten uzun bir hikaye ve ben sadece tükendim."

Tek kelime etmiyor, başını onaylamaz bir şekilde sallıyor. Uzun, siyah saten elbisesi askıda asılı duruyor. Elbiseyi çıkarıp çabucak giyiyor, sonra da topuklu ayakkabılarını giyiyor. Makyaj masasına doğru yürüyüp takıyor ve istediğini bulduğunda takıyor. Tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

Lex bana limuzinin geldiğini bağıyor. Aynada kendime bakıyorum, hiç de fena değil ve cep telefonumu alıp bir selfie çekiyorum, hemen gönder tuşuna basıyorum.

Limuzin yolculuğu sessizdir. Charlie pencereden dışarı bakarken Lex e-postalara cevap vermekle meşgul. Ben de dikkat çekmek istemiyorum, bu yüzden çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve ekranda bir mesaj buluyorum.

Çok güzelsin Adriana. Ve benim de.

Sözlerine gülümseyerek hızlıca cevap veriyorum.

Her tarafımdasın. Duş almaya fırsatım olmadı ve bilgin olsun, zar zor yürüyebiliyorum.

Baloncuk geri geldi. Başımı hafifçe kaldırdığımda Charlie'nin beni şaşkınlıkla izlediğini görüyorum. Fark etmemiş gibi yapıp dikkatimi tekrar Julian'a veriyorum.

Julian: *En geç saat 2'de burada olmanı istiyorum. Bu bana yürüyemeyeceğinden emin olmak için bolca zaman verir.*

Yanlışlıkla yüksek sesle gülüyorum ve bunu yaptığımı fark ettiğim anda ağzımı kapatıyorum. Nutkum tutulduğu için ona bir gülen surat gönderiyorum.

"Tamam, ısıtırım. İkinizin nesi var?" Lex yazmaya devam ederken bize bakma zahmetine bile girmeden soruyor. Siyah Armani takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle aramızda oturuyor. Kravat takmıyor, gömleğinin düğmeleri hafifçe açık. Kadınlar her yerde kendilerini Lex'e atıyor. Hayatı boyunca böyle olmuş, iyi genlerle kutsanmış ve ne yazık ki buna eşlik eden inatçı bir tavır.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz ve neyse ki limuzin kısa bir süre sonra etkinliğe varıyor.

Bir ışık gösterisi gibi yanıp sönen kameralarla karşılaşmak için dışarı atlıyoruz. Her paparazzi ve kamerası umutsuzca çekim yapıyor, para kazanmayı ve şansımız varsa olası bir gardırop arızasını umuyor.

Eric ve Tristan girişte duruyorlar, ikisi de şık görünüyor ve neredeyse eşleşiyorlar. İtiraf etmeliyim ki, Tristan çok yakışıklı bir adam. Eric'e göre, büyük bir gardırop makyajına ve birkaç seansa ihtiyacı var.

Spor salonunda. Onunla Eric ona dişlerini geçirdikten sonra tanıştım, bu yüzden yorum yapamam. Daha önce hiç dikkatimi çekmeyen bir şey varsa o da Julian ile aralarındaki benzerlikti. Tabii ki akraba olduklarını biliyorum ama yemin ederim güzel bir takım elbise giydiklerinde gerçekten aile olduklarını anlayabiliyorsunuz.

Onlara selam veriyoruz, Tristan Charlie ile aramızdaki husumeti hissederek beni kenara çekiyor.

"Charlie ile aranızda neler oluyor?"

"Biriyle görüştüğümü biliyor ve ona kim olduğunu söylememenden rahatsız oluyor." "Yeterince adil. Bunu sonsuza kadar saklayamazsın Adriana ve Julian'ı tanıyorum.

Şey... buna daha fazla izin vermeyecektir." "Biliyorum."

Etkinliğin içinde, DJ taze ritimleri karıştırırken ünlüler gruplar halinde toplanıyor. Oda, siyahlar ve kırmızılardan oluşan modern bir temayla dekore edilmiştir ve bu da ona şehvetli bir his vermektedir. Mekan loş bir şekilde aydınlatılmış, sadece bar odayı aydınlatıyor çünkü çok ihtiyaç duyulan alkol de dahil olmak üzere tüm önemli şeyler burada tutuluyor.

Eric yerinde duramıyor, Tristan'ı kendisini oyunculara tanıtmaları için sürüklüyor. Birkaç kişi Tristan'la sohbet etmek için yanına gelir çünkü birkaç oyunculuk işi yapmıştır ve Hollywood'da dedikodular yayılmaktadır.

Lex ve Charlie tanımadığım bazı insanlarla sohbet etmekle meşguller. Üçüncü teker ya da beşinci teker olmaktan nefret ediyorum, bu durumda üzüntülerimi bastırmak için bara doğru ilerliyorum. Üç martini sonra, parti canlandı. Tristan'la dans etmek için dans pistine doğru ilerliyorum. Ancak bu çok uzun sürmedi, Eric onu sahiplendi ve dans pistinin ortasında öpüşme çılgınlığına girdi. Arkamı dönüyorum ve tanıdık bir erkek önümde duruyor. Onu kablolu televizyondaki suç programlarından birinden hatırlıyorum. Benden çok uzun değil, kirli sarı saçları ve koyu yeşil gözleri var. Bana dans etmek isteyip istemediğimi soruyor. Elbette, neden olmasın?

Eğleniyoruz ama belki biraz fazla alıngan davranıyor ve tam da ona biraz geri çekilmesini söylemem gerekirken cep telefonum titriyor. Kendimi affettiriyorum, onun sinirini bozacak şekilde, ve mesajı açıyorum.

Tam ekranımda Julian'ın ben otelden ayrılmadan hemen önce yatakta uzanırken çektiği fotoğraf var. Vücuduna sarılmışım, yüzüm ona dönük, ikimiz de kameraya gülümsüyoruz. *O* anda, *onsuz* ne burada ne de başka bir yerde olmak istemediğimi biliyordum.

Lex ve Charlie'nin durduğu masaya doğru ilerliyorum. Her ikisinin de önünde içkiler var, gülerken sırayla içiyorlar. Lex elindeki

Charlie'nin koluna girip onu kendine çekiyor ve tutkuyla öpüşüyorlar. Adam Charlie'nin kulağına eğilip bir şeyler fısıldıyor ve Charlie gülüyor. Onları izlerken Julian'ın hayatımın bir parçası olmasının kimin umurunda olduğunu fark ediyorum. Birbirlerine sahipler, mutlular.

Lex bir shot uzatıyor, ben de içmekte tereddüt etmiyorum. Barmene bize bir içki daha getirmesini işaret ediyor. Kardeşimin gevşediğini görmek çok nadirdir ve Charlie'nin üzerindeki haline bakılırsa epeyce içmiş.

Bu partinin süresi doldu ve bana doğru gelen ekstra çekimlere rağmen Hollywood kalabalığı artık beni eğlendirmiyor. Fotoğrafı tekrar görmek için cep telefonumu çıkarıyorum ama Lex telefonumu elimden alıyor.

"Eğer bana kiminle görüştüğünü söylemezsen, kendim öğreneceğim. " Fazla aramasına gerek kalmıyor ve ağır çekim bir film gibi, yüzünün bir anda öfkeye dönüşmesini izliyorum. Dudakları büzüşüyor, alnındaki damar neredeyse bana doğru sıcıyor ve yüzüme bir tokat atıyor. Gözlerimin içine saf bir öfke bakıyor ve homurdanıyor: "*Hemen dışarı!*"

Kolumdan zorla tutup beni kalabalığa doğru sürükleyene kadar onun aptalca isteğine boyun eğmeyerek ayakta durmaya devam ediyorum. Durması için yalvarıyorum, sıkı tutuşu bir Çin yanığına benziyor. İnsanlardan kibarca çekilmelerini isteme nezaketini bile göstermiyor, çıkış tabelasına varana kadar beni kabaca itiyor. Yan girişin dışına çıktığımız anda bırakıyor ve yere düşmeden hemen önce kendimi yakalıyorum.

"Bu da ne böyle?"

Cildimdeki kırmızı izleri fark ederek kolumu ovuyorum. "Artık biliyorsun." Göz göze geldik ve geri çekilmeyi reddediyorum. Charlie kapıdan içeri daldı, aldığı bol miktarda içneden sonra zar zor yürüyebiliyordu.

"Ne haltlar dönüyor?"

Lex geri adım atmadı, bakışları çok sertti ve normalde zümrüt yeşili olan gözleri oniks siyahına dönmüştü. Ölümün bakışı. Kollarımı kavuşturuyorum, hayatımı kontrol edebileceğini düşünmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Neden bana söylemedin lan?" diye bağılıyor Charlie'ye.

Omuzlarını silkerek bana doğru bakıyor. "Neyi anlatayım?"

"Sanki bilmiyormuşsun gibi." Kötü bir kahkaha attı.

"Ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yok-" Lex hücreyi Charlie'nin yüzüne doğru iter ve Charlie'nin bunu fark etmesi bir an alır. Gözlerini kocaman açarak

Benimkiyle tanış. Şimdi anlıyor mu? Şok olmuş ve kafası karışmış bir halde cümle kurmaya çalışırken kekeliyor.

"Adriana," diye fısıldıyor.

"Fikrim yok saçmalığını kes, Charlie!"

Kahretsin, ona sadece kırmızı gördüğünde Charlie diyor. Ne cüretle hıncını ondan çıkarır bu sik kafalı. Akraba olduğumuza inanamıyorum, cidden.

"Julian olduğunu bilseydim sana bir şey söylemez miydin sanıyorsun?" diye kızgın bir şekilde cevap veriyor.

"Neden yapasın ki? Muhtemelen onun geri dönmesine seviniyorsundur.

Onu hep sevdin, değil mi?"

Charlie çok öfkeli. "Benim hakkımda bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" Lex'in sarhoş olduğunu biliyorum, bu da duruma yardımcı olmuyor.

"Dur tahmin edeyim Adriana, seni buldu ve ayaklarını yerden kesti öyle mi? Elijah'a saygı göstereceğine söz verdi, Charlie'yi aştığını söyledi." Öfke ve nefret onu tüketiyor, çirkinleştiriyor. Ona cevap vermeye tenezzül bile etmiyorum.

Artık dayanmak zorundayım. "Bak ne diyeceğim Lex, bunun benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve açıkçası ne düşündüğün umurumda bile değil."

Ardından nefret dolu bir kahkaha daha atıyor. "O yüzden onu becer ve bu işi bitir. Charlie'ye hamle yapmaya başladığında hazır ve nazır olacağım, ki eminim Charlie bunu memnuniyetle karşılayacaktır."

Bir avuç içi sesi duyuyorum.

Charlie Lex'in yüzüne vurdu.

Lanet olsun!

Lex kızın kolunu sıkıca kavırıyor ama kız şikâyet etmiyor.

"Bırak beni." Havlaması onu geri çekilmesi için uyarır.

Bırakıyor ve ardından tuğla duvarı yumruklayarak acı ve hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor. Charlie bana doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı.

"Hadi senin evine dönelim," dedi bana.

Lex hızla arkasını döner, şeytani kahkahası ara sokakta yankılanırken elinden kan akmaktadır. "Ve böylece başlıyor. Julian'ı çağıracak mısın, böylece hepiniz kucaklaşabilirsiniz?"

Charlie beni bırakıyor ve ona doğru yürüyor. İncelemek için elini kaldırıyor, sadece birkaç küçük sıyrık var, ciddi bir şey yok ve hemen bırakıyor.

"Bu gece Adriana'yla kalacağım. Beni takip etmeyin. Beni arama," diyor

ürkütücü derecede sakın bir sesle. "Seni görmek ya da konuşmak istemiyorum.

sakinleş, seni embesil."

"Charlotte, orada kalamazsın. Sen benim karımsın," diye neredeyse tükürüyor.

Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar bitkinim, Charlie de en az benim kadar yenilmiş görünüyor. Kolunu benimkine bağlıyor ve yürümeye başlıyoruz, birkaç dakika sonra durup Lex'le bir kez daha yüzleşmek için arkasını dönüyor.

"Hayatımda hiç şu anda hissettiğim kadar saygısızlığa uğramış hissetmemiştim. Bana resmen fahişe dedin Lex ve en kötüsü de ne biliyor musun? Seni hâlâ seviyor olmam."

Arkasını döndü ve sözleri beni şaşkına çevirdi. *Ben ne yaptım böyle?* Bu tamamen benim hatam. Hangi noktada her şeyin kendi kendine düzeleceğini düşündüm? En iyi arkadaşımın karanlık sokakta el ele yürürken keder ve utanç bana eşlik ediyor. Julian'ı uyarmam gerektiğini biliyorum, Lex'in ona ulaşmasından korkuyorum ve Tanrı bilir kardeşim ne kadar psikopat olabilir. Boştaki elimle cep telefonumu çıkarıyorum. Charlie ne yaptığımı anlıyor ve kolumu bırakıyor. Basit ama doğrudan konuya giriyor.

Ben: *Kedi çantadan çıktı.*

Julian'ın adı ekranda yanıp sönerken telefonum hemen titriyor. Yenilmiş ve yorgun bir şekilde telefonu elime aldım.

"Seni almaya geliyorum."

"Ben iyiyim. Sadece uzun bir gece oldu."

"Şu anda yalnız kalamazsın," diyor bana.

Charlie'ye bakıyorum, gülümsemesi beni rahatlatıyor. "Ben değilim. Charlie bu gece benimle kalıyor. Yarın görüşürüz, tamam mı? En iyi arkadaşımın gerçekten biraz zamana ihtiyacım var."

Gülümsediğini biliyorum. Sesindeki yumuşaklıktan bunu anlayabiliyorum. "Anlıyorum. Seni yarın ararım."

Telefonu kapatıyor ve ben de birkaç dakika önce gerçekleşen hesaplaşmaya rağmen yüzümde kocaman bir sırıtışla telefonu çantama geri koyuyorum.

"İşte sana Julian. Akli başında, anlayışlı bir adam." Charlie usulca güler.

Başımı sallıyorum ve tam köşeyi döndüğümüzde, duvarda kırılan bir bardağın gürültülü yankısı bizi korkutuyor.

Hiç şüphe yok ki, akliselimin tam tersi olan kardeşimin bununla bir ilgisi var.

CHAPTER 18

Charlie kanepemde oturuyor ve bu geceki olayların ağırlığı nihayet ona çarptığında minderlere gömülüyor.

Omuzları çökmüş bir halde cep telefonunu sehpanın üzerine fırlatıyor. Tahtaya doğru kayıyor ve bir dergiye çarparak duruyor. Cep telefonu masanın üzerinde dans edene kadar anlık sessizlik hoş karşılanıyor, Lex'in adının tekrar görüldüğünü gördüğümde ekran yanıp sönüyor.

Bu gece kardeşim hakkında yeni bir şey öğrendim. Sahiplenici bir pislik olmasının yanı sıra, daha önce hiç görmediğim çirkin bir yönünü gördüm - en çok sevdiklerini incitme yeteneğini. Öfkesi beklentilerimi aştı ve saldıracağını düşündüğüm son kişi kendi karısıydı.

Kahve fincanını Charlie'nin ulaşabileceği şekilde hücrenin yanına koyuyorum. İkimiz de ayılmaya çalışırken ağzından bir "teşekkür ederim" çıkıyor. Bir süredir bu konuşmayı bekliyordum ama artık gerçekleşeceğine göre ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne söyleyebilirim ki? Charlie'nin bir zamanlar hayatının geri kalanını birlikte geçireceğini düşündüğü adam bu.

"Kardeşin bir pislik," diyor öfkeyle.

"Kocan bir pislik," diye yineliyorum.

Uzun bir iç çekip yüzünü bana dönüyor, bacaklarını göğsüne doğru çekip dumanı tüten fincanı kucaklıyor. "Tanrım, Adriana, neden bana

Ben mi?"

"Orada ne olduğunu görmedin mi? Seni korumaya çalışıyordum. Kocandan bir sır saklamayı sağlayarak evliliğini mahvetmeyeceğim."

"Ama Adriana, bu çok büyük bir şey. Yani... *argh*... o kadar çok soru var ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum" diye mırıldanıyor, sonra da düşünceli düşünceli sehpaye bakmaya geri dönüyor.

Çok fazla soru var; bazılarının cevaplanması gerekiyor, bazılarının ise gerekmiyor.

"Charlie... bu çok garip," diyorum ona, aramızdaki sessizliği bozarak. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Siz evlenecektiniz."

"Evet, öyleydik," diyor hafifçe mırıldanarak, evlilik parmağındaki bantla oynayarak.

"Bekle! Hala ona aşık mısın?" Boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum. Siktir, bu da nereden çıktı şimdi? Ne aptalca bir soru sordun. Bu Charlie, senin deli kardeşinle evli.

Zihnim tam bir karmaşa içinde ve her şeyden çok Julian'ın burada olmasını ve varlığıyla düşüncelerimi yatıştırmasını isterdim.

"Adriana, neyin var senin? Dürüst olmak gerekirse, içki içmene izin verilmemeli." Başını onaylamaz bir şekilde sallıyor. "Aptal ağabeyini seviyorum. *Hiçbir şey, ama hiçbir şey* bunu değiştiremez. Julian'a gelince, onu bir insan olarak seviyorum. Geçmişini silemem, ayrıca o kurtardı... Düşünmeye bile başlayamıyorum..." Gözleri parlıyor ve onu sakinleştirmek için hızla dizini ovuyorum.

"Bunu düşünme, Charlie. O seni kurtardı. Julian..." Cümlemi tamamlayamıyorum, tüm vücuduma yayılan sıcak bir his tarafından tüketildim, yüzüme yayılana kadar sürünerek geniş, sevimsiz bir sırtışı dönüşüyor.

Charlie hemen fark etti. "Nasıl? Ne zaman? En baştan başla."

Kendini destekliyor ve ben de ona destek toplantısına ilk katıldığım zamanı anlatmaya başlıyorum. Kendime zarar verdiğim kısmı atlamayı düşünüyorum ama Charlie Julian'la nasıl yakınlaştığımızı gerçekten anlamak istiyorsa hikayenin tamamını bilmesi gerekiyor.

"Adriana," diye boğuluyor, ses tonu itirazımla sarsılmış. "Neden bize gelmedin?"

"Utanmıştım." Başımı tiksintiyle öne eğdim, en dibe vurduğum zamanı anımsadım. Bunun Andy'ye vereceği zararı düşünmek

yürek parçalayıcı. "Julian oradaydı, ne kadar karanlık bir çukurda olduğumu gördü. O da benimle birlikte o çukurdaydı ve beni anladı, anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum. Julian her zaman şefkatli olmuştur ve besleyici bir yanı vardır."

Başımı salladım. "Her şeyden önce arkadaşlık ve korkularıyla yüzleşmem için beni cesaretlendirdi. Tanrı biliyor ki bende onlardan çok vardı."

"Bana onlardan bahsedecek misin?"

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum, sıvının midemin çukuruna yerleşene kadar boğazımda yüzmesine izin veriyorum.

"Elijah'ı çok özledim ama bizi terk ettiği için ona çok kızgındım." Hayal kırıklığı ve öfkemi kusarken, Charlie sabırla beklerken devam etmekte zorlanıyorum. Cesaretimi zor topluyorum ama sonunda şeytanlarımdan kurtulma zamanımın geldiğini biliyorum. "O destek grubuna katılmak, herhangi bir inanç ya da düzeltmeye çalışan biri olmadan içimi dökebilmemi sağladı. Julian her şeyi gördü ama en önemlisi, Elijah hakkında olumlu bir şekilde konuşmam için beni cesaretlendirdi. Bunu ne kadar çok yaparsam, o kadar çok yoluma devam etmemi sağladı."

"Mantıklı. Sana daha fazla yardım etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Deneseydin bile bana yardım edemezdin." Avucumu elinin üzerine koyuyorum. "Julian acımı biliyordu, kendisi de yaşıyordu."

Hücre bir kez daha masanın üzerinde dans etmeye başlıyor. Charlie hemen görmezden geliyor ve sohbetimize devam ediyoruz. "Adriana, Sydney'e bu yüzden mi gittin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Tamam... ne kadar ciddi?"

"Ben... uh..." Sessizce bardağın kenarıyla oynuyorum, işaret parmağımla daireler çiziyorum. "Cidden, Charlie... *Sanırım ben...* boş ver."

"Onu seviyor musun?" Kadın afallıyor, onay için diken üstünde bekliyor.

"Bilmiyorum. Beni o kadar canlı hissettiriyor ki bu beni korkutuyor. Buna alışık değilim. Elijah farklıydı. Bazen hayatıma devam ettiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum ama Julian'dan ayrılmayı düşündüğümde yapamıyorum."

"Adriana, on yedi yaşından beri Elijah ile birliktesin. İster Julian olsun ister başka biri, ne olursa olsun kendini suçlu hissedecektin. Son birkaç haftadır seni bu kadar mutlu görmek benim için büyük bir keyifti. Güzel yüzüne yeniden bir gülümseme ve gözlerine yeniden bir ışık koyabilen herkese şapka çıkarıyorum. Erkek olduğumu biliyordum, ama bir milyon yıl

düşünsem aklıma gelmezdi.

Julian olurdu. Kusura bakmayın ama bu inanılmaz!"

Hafifçe gülüyorum, biraz komik bir rahatlama arıyorum. "Tanrım, bu tam da *Days of our Lives* gibi, değil mi?"

"Hayır." Sırıttıyor, neredeyse kahvesini tükürüyor. "Daha çok *The Bold and the Beautiful* gibi."

İkimiz de *The Bold and the Beautiful*'daki Ridge ve Brooke'u anımsayıp kıkırdıyoruz, Brooke'un kaç kocası olduğunu ve Ridge'le kaç kez evlendiğini sayıyoruz. Tanrım, işte o bir pembe diziydi.

"Sen ve Lex hakkında konuştuk, nasıl ortaya çıkacağımızı. Hiçbir zaman doğru zaman ya da yer olmadı. Tanrım, Lex tam bir kabus olacak, değil mi?"

Telefonu sanki bir işaretmiş gibi titriyor.

Bu sefer Charlie hüsrarla kapıyor. "Dengesiz bir deli gibi konuşmak bana sökmez."

Bir sessizlik oluyor, ardından Lex diğer uçtan bolca küfrediyor. Guttermouth! Ağzını sabunla yıkasan iyi edersin anlarından biri. Kendisi için daha derin bir çukur kazıyor, bu kesin.

"Devam etmeyi bıraktın mı? Bu gece Adriana'larda kalacağım. Yarın ben eve gelmeden önce ayılman lazım." Cevap vermesini beklemiyor, adam bir kelime daha etmeden telefonu kapatıyor.

Telefonu kapatarak bana doğru döndü. "Pardon, nerede kalmıştık?"

"Lex'in bir kabus olması hakkında," diye hatırlatıyorum.

"Evet, onu tanıyorsun. Bir süre kıskançlık krizine girecek, o yüzden yakın zamanda çifte randevu beklemeyin."

Bu Lex'i özetliyor, tamam. En iyi arkadaş olmalarını beklemiyorum, ancak ikisi de aynı odada olduklarında yeterince medeni olabilirler.

Beynim hangi gezegende? Domuzların uçma şansı daha yüksek.

"Charlie, bu senin için garip mi?"

Bana yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Dürüst olmak gerekirse, biraz, ama seni suçlamıyorum Adriana. Julian... yani, Julian."

"Zeki, seksi, sevecen, komik..." Kelimeleri yüksek sesle söylediğimin farkındayım.

"Adriana, vurulmuşsun."

"Aşık olacağım çok şey var." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Oh, sorabilir miyim?"

"Ne sormak istiyorsun, Charlie?" Ona muzipçe sırıtıyorum. "Boş ver. Çok memnun görünen bir kadının sırıtışına sahipsin." "Tanrım. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Charlie hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama Julian'la ilişkimizin cinsel yönünün onunla paylaşılmaması gerektiğini bilecek kadar da zeki. "Sorun değil. Sanırım bu, ilişkinizin tüm ilginç ayrıntılarını Eric'le paylaşabileceğin tek kısmı."

Ona sempatik bir bakış attım. Konuyu değiştirip bana Sydney'i soruyor. Ona Julian'ın beni götürdüğü tüm harika yerleri ve biraz da kitap tanıtım partisini anlatıyorum. Tam o geceki çöküşümden bahsedecektim ki büyük bir gürültü bizi irkiltti. Saniyeler içinde, çok dağınık bir Lex oturma odamda dikiliyordu. Onu son gördüğümünden bu yana geçen iki saat içinde, yolda ölmüş gibi görünüyordu. Elinde bir şişe viski, kan çanağına dönmüş gözleri bana içmeyi bırakmadığını söylüyor.

"Umarım buraya arabayla gelecek kadar aptal değilsindir," diyorum yüksek sesle. "Ben senin kadar aptal değilim Adriana. Sağduyu sahibiyim."

Onun tacizlerinden rahatsız olmuş bir şekilde, Charlie sözümü kesmeden önce ağzımı açıyorum. "Sana burada olduğumu söyledim. Ne istiyorsun?"

"Ne istiyorum?" Uğursuz kahkaha geri döndü. "Hayatımın olduğu gibi devam etmesini ve karımın eski sevgilisiyle kız kardeşimin evinde takılmasından endişe etmemeyi. Demek istediğim, şanslı adam iki hatun taşıyor, değil mi?"

"Tam bir pisliksin!" Charlie bağırıyor.

Elimi Charlie'nin omzuna koyuyorum. "Charlie, zahmet etme. Kendime yiyecek bir şeyler hazırlayacağım ve yatağa gideceğim. Sen iyi olacak mısın?"

Başını sallıyor ve ben de mutfaka yöneliyorum. Duvarlarım ses geçirmez değil ve kendime hızlı bir sandviç hazırlarken kulak misafiri olmaktan kaçınmak imkansız.

Önce Lex'in sesi gelir. "Senin derdin ne? Neden onları savunuyorsun?"

"Çünkü o mutlu Lex. Kör değilsen, sen bile onun ne kadar değiştiğini gördün."

Gürültü kesilir, sadece sessizlik kalır.

"Onu senin yanında istemiyorum. Beni anlıyor musun?" "Ayılman ve gitmen gerek."

"Beni anlıyor musun?"

"Bunu yarın konuşuruz, ama bu gece beni evde bekleme.

Bu gece bana nasıl davrandığından sonra benden bir şey bekleme."

"Charlotte..." Sesinin yumuşadığını duyuyorum, "... Eve gelmene ihtiyacım var." "Lex, lütfen git. Birkaç saat içinde evde olacağım. Bunu uyuyarak atlat.

O zaman konuşalım," diye cevap veriyor Charlie, yenilmiş bir halde.

Kapının çarparak kapanma sesi koridorda yankılanıyor. Charlie mutfığa giriyor ve yanıma oturuyor. Sandviç yapmıyor, onun yerine tembelce bir dilim ekmek alıp ağzına atıyor. Ona biraz meyve suyu koyuyorum ve bir dikişte içiyor. Tıpkı benim gibi, o da harap olmuş görünüyor.

İşimizi bitirip ışıkları kapatıyoruz ve üst kata çıkıyoruz. Yatağıma tırmanırken çocukluğumuza ve sayısız yatıya kalmalarımıza dair anılar canlanıyor. Sanki aklımı okuyabiliyor ve eski günleri hatırlatıyor.

"Sekiz yaşındayken senin evinde kaldığımızı hatırlıyorum ve *Elm Sokağında Kabus*'u yeni izlemiştik. Lex, Freddy Krueger maskesini takarak bizi korkutmaya çalışmıştı."

Cevap olarak güldüm. "Sanırım altıma sıçtım, Tanrı şahidim olsun." "İğrenç, ben de hayatından endişe ettiğin için osurduğunu sanıyordum."

İkimiz de kahkaha krizine giriyoruz, kendimizi toparlamaya çalışırken bedenlerimiz titriyor.

"Bazen garip bir şekilde geçmişe dönüyorum ve diyorum ki, vay canına, Lex'e biz birlikte olmadan çok önce aşık olmuştum. Her geldiğimde annenin bana nasıl fıstık ezmesi ve jöleli sandviç yaptığını ve içine fazladan jöle koyduğunu hatırlıyorum. Bir gün orada değildi, ben de kendim yapmaya çalıştım. On yaşında falan olmalıydım. Pek doğru yapamıyordum." Kendi kendine gülüyor ve devam ediyor: "Alex, *Lex değil*, içeri girdi ve beni bunu yaparken yakaladı. Fıstık ezmesinden ve kimsenin ona dokunmadığından bahsedip duruyordu, ben de onu kızdırmak için parmağımı fıstık ezmesine batırdım."

"Tanrım, sana ne yaptı?"

"Bana, "Bahse girerim seni daha fazla iğrendirebilirim" dedi, sonra elimi tuttu ve üzerinde fıstık ezmesi olan parmağımı emdi."

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Çünkü çok iğrenmiştim ve utanmıştım. Unutmayın, o gün evinizden ağlayarak ayrılmıştım."

"Oh!" Hafızam geri geliyor. "Lex'in mono olduğunu ve mutfakta altına sıçtığı için bu konuyu açmamanı söylediği gündü."

"Sen ciddi misin? Ne göt herif ama!" "Onunla evlendin," diye hatırlatıyorum.

"Evet, o benim götüm."

Başımı tiksintiyle sallayarak dönüp saate bakıyorum. Saat ikiyi geçiyordu. Eğer bu gece böyle geçmeseydi, Julian'ın yatağında söz verdiği gibi yürüyemeyecek hale gelene kadar sevişiyor olacaktım.

"Adriana, Lex'e zaman ver, tamam mı? Geçmiş göz önüne alındığında Julian'dan ne kadar nefret ettiği bir sır değil. Eninde sonunda yola geleceğini umuyorum ama bir gecede mucizeler beklemeyin."

"Biliyorum ama artık her şey ortada. Julian ve ben normal bir çift olabiliriz, artık saklanmak yok."

"Peki Andy onun hakkında ne düşünüyor?"

"Andy onu seviyor. Yani, Julian Andy ile çok iyi anlaşıyor." "Ben de bundan endişeleniyordum," diye itiraf ediyor. "Yine de bu iyi bir şey değil mi?"

Charlie yüksek sesle nefes verir. "Biliyorum o senin kardeşin ve onu iyi tanıyorsun ama Adriana, Andy'yi kendi çocuğu gibi seviyor. Buradaki tek sorun ben olmayabilirim ama başka bir adamın hayatına girmesi ve Andy'nin ona aşık olması."

"Bu konuda hiç endişelenmedim," diye itiraf ediyorum.

"Bu gece tam bir pislikti ama belki de, sadece bir öneri, ikiniz de birbirinizden uzak durmalısınız. Sadece Andy'yi düşünün."

Haklı olduğu bir nokta var. Julian ve ben artık açıkta olduğumuza göre, ona olabildiğince fazla zaman ayırmak istiyorum. Lex'ten uzak durmak sorun olmayacak, onun patlamasından sonra yüzünü görmek bile beni öfke krizine soktu.

"Seni anlıyorum. Ayrıca, oynamaya gideceğim bir erkek arkadaşım var." "Oh, evet, var. Hem de harika bir tane," diye ekliyor.

Tavana bakıyorum. Zifiri karanlık. Bu kahrolası saatte bile, tamamen uyanığım. Tamam, kahveyi suçluyorum.

"Charlie, eğer Lex hayatına geri dönmeseydi, sence Julian'la aranız düzelir miydi?"

Sessizliğini koruyor ve battaniyeyi karıştırana kadar uykuya dalmış olabileceğinden şüpheleniyorum.

"O zamanlar onun hakkında hissettiklerime bakarak evet diyebilirim." Duraklıyor, sonra devam ediyor, ama bu kez sesi çekingen, "O mükemmeldi. Sadece Lex değildi."

Beni göremese de başımı sallıyorum. Charlie ve Lex arasında her zaman kopmaz bir bağ vardır ve Lex'in bu gece ona o kadar kötü davranmasına rağmen onu özlediğini ve eve gitmek istediğini söyleyebilirim.

"Belki de eve, kocanın yanına gitmelisin."

"Muhtemelen yapmalıyım ama biraz daha somurtmasına izin vermeliyim. Egosunu okşamaya ve korkak bir eş gibi ona geri dönmeye gerek yok."

"Ee... sık kırbaçlı eş olması gerekmiyor mu?"

"Ah, doğru." Gülüyor ve ardından esniyor. "Şey, ben sık kırbaçlı değilim... tamam belki birazcık, ama eğer gördüysen-"

Yastığımı kapıp yüzünü susturuyorum ve o da kurtulmak için kıvranıyor. "Oraya gitme Charlie... Ciddiyim, oraya gidersen sana üvey annen Debbie'nin bana babanın yatak odasında ne giymekten hoşlandığını anlattığı zamanı anlatırım."

"Oh, hayır!"

"İyi geceler, Charlie."

İyi geceler diye mırıldanıyor ve birkaç dakika içinde duyduğum tek ses onun minik nefesleri oluyor.

Ben, uyanık bir şekilde Elijah'ı dinliyorum.

Hiçbir şey.

Gözlerimi kapatarak, tıpkı Charlie'nin Lex'e yaptığı gibi, Elijah'la ilgili anılarımı yeniden yaşamaya çalışıyorum; liseye, futbol sahasında ilk karşılaştığımız ana dönüyorum. Yine de yüzüne her odaklanmaya çalıştığımda, sadece bir bulanıklık oluyor. Aklımdan çıkmayan anılar hiç de hoş değil - hasta yüzü, zayıf bedeni ve en kötüsü de ölmeden önce yüzünde beliren çorak ifade. Tüm çabamı bu anıları unutmak için harcıyorum ve bunu zorlaştıran şey, onun yaşamamı istediği hayatı yaşamamı engellemesi.

Devam et, dedi.

Çok kolay bir işmiş gibi gösterdi.

Kırık bir sahne ve ne kadar anımsamaya çalışsam da tek görebildiğim Julian'ın yüzü.

Charlie ve ben uyandığımızda saat ondan biraz önceydi. Çoktan duş almıştım, bir çift yoga pantolonu ve üzerinde Guns 'n Roses logosu olan en sevdiğim retro atletimi giydim. Saçlarım uzamıştı, bu yüzden onları at kuyruğu şeklinde topladım ve spor ayakkabılarımı giydim. Bugünün yeni bir gün olduğunu ve egzersiz rejimime başlamam gerektiğini düşündüm. Ta ki mutfakta Dunkin Donuts artıkları bulana kadar.

Belki yarın.

Tam ikinci çöreği almak üzereyken kapı çalıyor. Charlie duştayken, Lex'in terbiyesini takınmaya ve dün geceki şirretliği için özür dilemeye hazır olduğunu varsayıyorum. Kapıyı açtığımda verandada duran Julian'la karşılaşıyorum. *Oh, kahretsin.* Vücudum zihinsel olarak kendini onun üzerine atmış, nefes alamayana kadar onu boğuyor ama gerçekte burada tek bir uzvumu bile kıpırdatmadan duruyorum.

"İçeri gelebilir miyim, yoksa gidip karşıdaki kadınla arkadaş olmamı mı istersiniz?"

Sokağın karşısındaki meraklı Bayan Randle dantel perdelerinin arasından bakıyor. Burada erkeklerim yok gibi, ama Lex, Eric, Tristan ve Rocky'nin arasında, belki de çarpık zihni bir burlesk evi işlettiğimi düşünecek.

İçeri gelmesini işaret ediyorum. "Charlie hâlâ burada. Sorun olur mu?"

Başını sallıyor ve güven verici bir şekilde gülümsüyor. Belki de ben ondan daha gerginim.

Charlie'nin ayak sesleri merdivenlerden inerken kolundan tutup onu mutfığa doğru çekiyorum. "Vay canına Adriana, çilekli vücut yıkama suyu ne kadar güzel. Spor salonumdaki en kötü kokan vajinaya sahip olan bayana tavsiye etmeliyim.

- "Merdivenlerin dibinde durur ve yüz ifadesini belli belirsiz bir gülümsemeden öteye götürmez.

"Seni almak için yukarı çıkacaktım ama-

İkimize de sıcak bir şekilde gülümseyerek sözümü kesiyor. "Hayır. Hey, sorun yok. Selam, Julian."

"Merhaba, sen." O da ona sırtıtıyor.

Bu çok garip.

"Ee, nasılsın?" Charlie kibarca soruyor.

"Harika, ya sen?"

"Evet, güzel."

Ben ağzımı açana kadar hepimiz sindirici bir sessizliğe gömüldük. "Tamam, bu çok garip. Yani *America Pie*'da Jim'in turtayla sevişirken yakalandığı sahneden daha garip."

Julian ve Charlie hep bir ağızdan gülerек odadaki gerginliği bozarlar.

Bunu garipleştiren tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Kollarımı beline doluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Tıraş losyonu gibi kokuyor; tatlı, serin ve şehvetli. Beyaz bir polo ve lacivert elbise şortu giymiş, bronzluğu güzel ve eşit görünüyor. Onu özledim.

"Oh, hay aksi, siz ikiniz." Charlie ışınlanıyor. "Benden gariplik yok, tamam mı? Ve tekrar ediyorum... ben."

"Teşekkür ederim, Charlie. Bunun bizim için anlamı çok büyük," diyor Julian.

"Arkamı kolladığını biliyorum. Doğruca eve mi gidiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Umarım canavar ayılmıştır ve evimizi dağıtmamıştır."

"Beni sonra ara, tamam mı?" Charlie'ye sarılmak için Julian'ı bıraktım.

Beni sıkıca sarıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Sanırım bu işe yarayacak."

Bu duyguya gülümseyerek onu bırakıyorum. Bir adım öne çıkıyor ve Julian'a sarılmak için çaba sarf ediyor. İlk başta çelişkili görünüyor ama vücudunun gevşediğini görüyorum.

"Seni tekrar görmek güzeldi. Kızıma iyi bak, tamam mı?" Geri çekilir ve veda ederek arka kapıdan çıkar.

Üzerime bir rahatlama çöküyor ve hemen omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Tamam, belki sadece bir ağırlık. Onu merdivenlerden yatak odama götürürken ellerim onunkilere dolanıyor. Onun burada olmasından rahatsız olduğumu söylemiştim ama vücudumun ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Beni hemen vazgeçirmeye çalışıyor ama ben onu susturup kapıyı arkamdan kapatıyorum. Odanın içinde perdelerim sonuna kadar açık ve güneş içeri süzülüyor. Gömleğini çekiştirerek vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyorum. Gözleri beni delip geçiyor, açlık ve susuzlukla dolu, beni tüketen aynı güçlü duygularla. Başını eğerek içeri giriyor ve dudaklarını usulca benimkilere değdiriyor. Doğrudan gitmek istediği yere gidiyor, tutku ateşi tek bir öpücükle tutuşuyor. Ağzım tekrar onunkine doğru hareket ediyor, alt dudağını nazikçe çekiştirerek ısııyorum. İnemeleri öpüşmelerimizin arasında sıkışıp kalıyor ve ikimiz de yatağıma düşene kadar beni birkaç adım geri atmaya itiyor. Kısa bir an için geri çekiliyorum ve doğrudan gözlerine bakıyorum.

"Seviş benimle. Burda. Lütfen."

Ve tam bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, telefonum çalıyor, yüksek ses duvarlardan yansıyor. Andy olabilir endişesiyle kendimi dışarı atıyorum. Mary Jean isminin ekranda yanıp söndüğünü görmek için tam zamanında yatağımın başucundaki masaya kollarımı uzatana kadar yuvarlanıyorum. *Harika*. Eğer telefonu açmazsam, çılgın bir sapık gibi arka arkaya on kez arayacak.

"Merhaba, Mary Jean." Julian'a "Çabuk olacağım." diyorum.

"Darı! Büyükannem nasıl? Onunla konuşabilir miyim?" diye neredeyse bağılıyor. "Andy harika. Burada benimle değil. Geçen gün bir arkadaşının evinde uyudu. gece."

"Neden ihtiyacı olsun ki? Sen onun annesisin..."

Bu, Mary Jean'in kendi görüşlerini ilk kez dile getiriş i değil ve ses tonunun yükselmesine bakılırsa sabah kahvesine biraz viski katmış olabilir.

"Dinle, gitmem gerek. Bu gece o evdeyken seni aramama ne dersin?"

İyi bir uzlaşma gibi görünüyor, ama tipik Mary Jean'in saçmalaması gerekiyor. İki dakika daha dinledikten sonra hızla vedalaş ıp telefonu kapatıyorum. Rahatsız edilmemek için telefonu sessize alıyorum.

"Muhtemelen konuşmalıyız," diye ısrar ediyor Julian.

"Muhtemelen, ama üzerimde çıplak olmanı ve kulağıma tatlı sözler fısıldamanı tercih ederim."

Geniş gözlü bir sırtış la beni tekrar vücuduna doğru yuvarlıyor ve altında sabitliyor. "Sonunda," diye fısıldıyor.

Ve sonunda, tam istediğı gibi, benimle yatağımda sevişti.

Bu tam olarak ihtiyacım olan şey, ikimizin de ihtiyacı olan şey. Kendimi özgür hissediyorum ve bedenim sonunda kendini bırakıyor. Zihnim de onu takip etmek istiyor ama pencerenin pervazında oturan kuzgunu görünce irkiliyorum. Çok tuhaf, üstelik evimin yakınlarında bile görmemiş tim. En azından o tür bir kuş değil. Gitmiyor, pervazda durmaya devam ediyor.

Neden gitmiyor?

Sonra annemin bir zamanlar bana söylediğı şeyi hatırladım. Kuzgun haberci bir kuş olarak bilinir, ama bu ne anlama geliyordu? Buraya beni uyarmaya mı yoksa bana yol göstermeye mi geliyordu?

Bunun bir önemi yok. Benimle iletişim kurmak için burada ve bunu yapmaya çalışan sadece bir kişi var ve duyamadığım sadece bir kişi.

Elijah.

CHAPTER 19

İki saat boyunca yatak odasında kilitli kaldık.

Ağrım olduğunu söylemek hafif kalır. Bir uzvumu hareket ettirmek için yaptığım her girişim histerik kahkahalar atmama neden oluyor ve bu görev bile acı veriyor. Bacaklarımın arası kıpkırmızı, yani yüzümü buruşturmadan tuvalet kağıdıyla bile kendimi silemiyorum. Julian fiziksel durumumun farkında ama sizce bu onu durduruyor mu? Hayır. Görünüşe göre kıcımın egzersize ihtiyacı var, her delik bir hedeftir durumu.

"Neden ağrın yok? Yenilmez bir penisin mi var? Ona bir pelerin ve maske alalım mı?"

Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürürken göğsü inip kalkıyor. "Adriana, bu son hareket neredeyse beni kırıyordu. Ama lanet olsun, kıcını görmek ne güzel."

"*Acil Serviste Seks Yaralanmaları* ya da adı her neyse o programa çıkabiliriz."

"Eğer yaparsak hiç şaşırmam. Sen oldukça esnek ve bükülebilirsin, benim süper penisim ise öyle değil."

Utanarak, yorumu karşısında kızardım. "Özür dilerim."

"Bacağınla o şeyi yaptığında neredeyse havaya uçacağımı düşünürsek, bu bir yetenek. Üzgün olmana gerek yok."

"Ulusal televizyona çıktığında bunu söylemeyeceksin."

Onu öpebilmek için vücudumu hareket ettirmeye çalışıyorum ama hareket etme isteğimi kaybediyorum ve sırtüstü düşünüyorum. Julian bana gülüyor ve devam etmek istiyorsam spor salonuna gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

İki saatin bir insanın vücuduna bu kadar zarar verebileceği kimin aklına gelirdi? Ona Andy'yi Hazel'dan alma vaktinin geldiğini hatırlatıyorum. O da onu görmek için sabırsızlanıyor ve hatta daha sonra Andy'yi dışarı çıkarmamızı öneriyor. Bu harika bir fikir ve en sevdiğim iki insanla vakit geçirmek beni çok mutlu ediyor. Beni rahatsız eden tek şey o kuzgunun görüntüsü. *Google*. Cevaplar onda ama Julian sürekli yanımdayken bunu özel olarak araştırmam en iyisi.

Partideki büyük hesaplaşmadan sonra Lex'in ne pahasına olursa olsun benden uzak duracağına şüphe yok, inatçı ve son derece asabi biri. Eric'e göre, neler olduğunu bildiği için o da kara listeye alınmış. Kara listede olmayan tek kişi Charlie. Bunda şaşılacak bir şey yok, moron sadece sikiyle düşünüyor.

İlişkimizin ortaya çıkması büyük bir olay. İnsan bunun birbirimizi istediğimiz zaman ve istediğimiz yerde görme özgürlüğüne sahip olduğumuz anlamına geldiğini düşünüyor. Tam tersi, birbirimizi görmek için neredeyse hiç zamanımız yok. Julian'ın bu hafta editörüyle bitmek bilmeyen toplantıları var, yeni bir kitap anlaşması teklifi aldı, ayrıca *New York Times* ona kalıcı bir köşe teklif etmek istiyor. Hayat onun için gerçekten çok güzel ve kimse onun kadar hak etmiyor. Ancak bu, kariyerini ne yönde ilerletmek istediği konusunda vermesi gereken kararlar olduğu anlamına geliyor.

New York Times'tan söz ettiğinde, Manhattan'a geri dönmesi gerekeceğini düşünerek içim cız etti ama bana hemen Los Angeles'ta kalmasından ve ayda bir uçakla gelmesinden memnun olduklarını söyledi. Bu mükemmel bir fırsat gibi görünüyor, ancak kitabını yazarken geçirdiği zamandan keyif aldığı için bir gazetede çalışmaya geri dönmek isteyip istemediğinden emin değil.

Öte yandan ben yeni bir çizgi başlatmaya çalışmakla çok meşgul oldum. Kırmızı halıdan sonra tasarımlarım *Vogue*'da yer aldı ve Paris'teki birkaç büyük markanın dikkatini çekti. Hepsi de benimle toplantılar ayarlamak istiyor ve saat dilimleri arasındaki fark göz önüne alındığında, Andy uyurken ya da kreşteyken kendimi her saate iş sığdırmaya çalışırken buluyorum.

Bu çılgınlık arasında Julian'la mesajlaşıyor ya da telefonlaşıyoruz ama birbirimize uyum sağlayamıyoruz.

Ve seks... şey, o ara verildi.

İkimiz de meşgulüz ve makul bir süre içinde hiçbir yere gidemiyoruz. Fiziksel olarak onu özlüyorum. Soğuk hindi gibi. Beni unutana kadar beceriyor ve sonra hiçbir şey yok. Tamam, hiç değil. Bir gün onu çabucak boşaltmayı başardım.

ve benim için mutlu bir sonla bitmemesinin tek nedeni önemli bir alıcının erken gelmesiydi. Beni zor durumda bırakmak ya da daha uygun bir ifadeyle, daha aşağıda ve daha ıslak bırakmak.

Herkes ilişkimizi kulaktan kulağa öğrendi. Annem hemen aradı ve telefonda uzun bir tartışma yaptık. Her şeyin mantıklı olduğunu kabul etti ve neden açık açık konuşmakta isteksiz olduğumu anladı. Babamla konuştuktan sonra, ikisi de Julian'la tanışmak istedikleri konusunda hemfikir oldular ve bir aile yemeği yemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüler. Ona Lex'in gelmeyeceğini söyledim, ama o zaten kabul ettiğini söyleyerek beni rahatlattı.

Ne oluyor lan? Ne oyunu oynuyor bu?

Cuma akşamı, saat tam yedide, Julian verandada benimle birlikte duruyor. Andy aramızda dolaşıyor, Julian'a büyükbabam ve büyükannem hakkında bir şeyler anlatmakla meşgul. Derin bir nefes alıyorum ama nefes yolum daralıyor. Artık üzerime tam oturmayan bu elbiseden de olabilir. Biraz kilo aldım, aşık olunca böyle oluyor. *Bekle, bunu sesli mi söyledin yoksa beyninde mi? Aman Tanrım, şuna bak... Yüzü hiç değişmemiş. Phew, tamam, kıl payı.*

"Gergin misin?"

"Adriana... Otuz üç yaşındayım, lisedeki gibi değilim. Çok daha kötülerini yaşadım."

Kapının kolunu çevirip iterek açıyorum. Andy benden önce davranıyor, eve girerken annemle babama bağırıyor. Önlüğünü giymiş olan annem ilk çıkan oluyor. Havada rosto kokusu var ve tat alma duyum aşırı hızlanıyor. Babam arkasından içeri girerken ellerini önlüğüne siliyor. İkisi de oradayken Julian'ı tanııştırıyorum. Mükemmel bir centilmen olan Julian anneme bir şişe şarap uzatıyor ve kibarca yanağından öpüyor. İnanılmaz derecede memnun görünüyor, babamla el sıkışmak için döndüğünde bana göz kırpmıyor.

Annem bizi oturma odasına götürüyor, ikimiz de kanepeye oturuyoruz. Andy'nin koşarak odaya girmesi ve Julian'a gelip oyun odasını görmesi için yalvarması uzun sürmüyor. Tabii ki Julian kabul ediyor ve aşırı heyecanlı Andy'yi takip etmek için izin istiyor.

"O çok tatlı, Adriana." Annem gülümsüyor.

Bir şey söyleyecek oluyorum ama Julian Andy'yle birlikte odaya geri dönüyor. Endişem yeniden artıyor ve tam kontrol edebileceğimi düşündüğüm anda Amelia odaya dalıp Andy'yi buluyor.

Buradalar.

Burada en kötü ne ters gidebilir ki?

Lex muhtemelen bizimle konuşmayacak, hayatımı mahvedecek bir komploları var tavrıyla somurtacak. Geceyi atlatmanın anahtarı dikkat dağıtmak olacak.

Amelia yeni Batman heykelciğine dalmış durumda, bu yüzden zihnimi boşaltmak için ona bir soru sormak en iyisi. Neredeyse anında pişman oluyorum - bu kız konuşabiliyor ve Batman'den başlayıp müze gezisine ve öğle yemeğinde ne yediğine kadar durmaksızın saçmalıyor. Andy ilk defa dikkatle dinliyor. Gözü Batman'in üzerinde ve şüphesiz bu daha sonra bir çekişmeye neden olacak.

Charlie'nin sesi koridordan süzülür ve elinde bir bebek taşıyıcısı eksi bebekle odaya girer. Herkesi selamlıyor ve Julian'a rahat bir şekilde merhaba diyor. O da gergin görünüyor ve bunun nedeni odaya bebek Ava'yı taşıyarak girmesi. Ava bulaşıcı kıkırdamalarıyla odayı aydınlatırken ona kızmak mümkün değil. Neredeyse sekiz aylık ve emeklemeye başladı. Amelia'nın aksine o sakın bir bebek, hareketsiz oturmaktan ve başkalarını izlemekten mutlu. Büyüdükçe Lex'e ne kadar benzediği daha da belirginleşiyor. Zümrüt yeşili gözleri onu ele veriyor ve zavallı Charlie, genlerinin hiçbiri ona geçmemiş.

Lex kot pantolonu ve siyah kapüşonlu tişörtüyle kendini beğenmiş görünüyor. Her zamanki gibi ailemi selamlıyor ama Julian ya da benimle göz teması kurmuyor.

Andy koşar ve Lex'in bacağına sarılır. "Lex amca. Neden beni futbola götürmedin?" Andy şikayet ediyor.

"Üzgünüm, Andy. Meşguldüm."

Lanet olası pislik. Bana kızgın olması bir şey, ama Andy'nin yüzüne karşı yalan söylemeye nasıl cüret eder.

Suçluluk duygusu yüzüne bir ton tuğla gibi çarpmış olmalı ki ifadesi alaycı bir ifadeden düpedüz suçluluk duygusuna dönüştü. Hak ettiğini buldu. Andy üzgün bir yüz ifadesiyle uzaklaşır, neredeyse gözyaşları içinde Julian'ın kucığına atlar ve rahatlamak için yine kendi başparmağını emer. Lex, Andy'nin bunu yaptığını gördüğü anda yüzü düşüyor ve saf nefret ondan buharlaşıyor. Gerilim o kadar yoğun ki üç testereyle bile kesemezsiniz.

Annem de asık suratlı atmosferi hissederek yemek için yemek odasına gitmemizi öneriyor.

Sinirlerime rağmen açlıktan ölüyorum. Yemek masaya yayılmıştı ve şahane görünüyordu. Julian'ın yanına oturuyorum, Lex tam karşımda oturuyor. Ya öyle ya da Julian'ın tam karşısına. Çocuklar yanımızdaki küçük masada, Batman'in bile kendi sandalyesi var.

Babam konuşmaya başlayana kadar sessizce yemek yiyoruz. "Julian, Adriana bana gazeteci olarak çok seyahat ettiğini söyledi. Söylesene, hiç Tanzania'ya gittin mi?"

"Evet efendim, yaklaşık altı yıl önce. Hastalıklardan etkilenen insanları ve mevcut sağlık sistemlerinin tedavi edilmesi gereken hasta sayısını nasıl karşılayamadığını filme alan bir belgeselin parçasıydım."

"Lütfen bana Andrew de." Babam peçetesiyle ağzını siliyor. "Oldukça etkileyici. Sonbaharın sonlarında bir tıp merkezi kuracağım. Ne beklemem gerektiği konusunda sizinle daha derinlemesine konuşmak isterim."

"Elbette Andrew, hala görüntülerim ve notlarım var."

Lex'e bakıyorum. Zar zor yemek yiyor ve yemeğini evirip çeviriyor. Milyarder olmak için doktorluğu bıraktığı düşünülürse, bu konuşma muhtemelen hassas bir nokta. Bu tamamen onun kararı ve babamın başını ağrıttırıyor, özellikle de Lex'e hastanede bir iş bulmak için çok uğraştığından beri.

Charlie anneme iltifat etmekte gecikmedi. "Emily, yine kendini aşmışsın. Bu rosto çok lezzetli."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Lex sonunda bir ısırmık alır. "Elijah'ın en sevdiğiydi." Herkes sessiz.

Böyle bir yorum yapan aşağılık herif.

Julian, Lex'e meydan okuyarak, "Adriana senin de favorin olduğunu söylemişti," diyor.

Lex neredeyse çatalını tabağına vuracaktı.

Charlie "sakin ol" der.

Masanın altında Julian kalçamı sıkarak beni biraz rahatlatıyor. Julian'ın bununla bir sorunu yoksa benim neden olsun ki? Masadaki tek moron karşımda oturan ve bir daha göz teması kurmayı reddeden kişi. *Tanrım, huysuz bir çocuk gibi davranıyor.*

"Ee Julian, nerede büyüdün sen?" diye soruyor annem babama taze fasulye ikram ederken.

Julian bıçağını kibarca yere bırakıyor. "Güney Carolina'da. Üniversiteye kadar orada kaldım."

"Hangi üniversiteye gittin evlat?"

Babam ona oğlum derdi. Lex'in yüzü öfkeliydi, dişlerinin gıcırdaması bir mil öteden duyulabiliyordu.

"Harvard'da okudu, sonra iş bulmak için New York'a taşındı."

Ve sonra Charlie ile tanıştı.

Masanın diğer tarafına bakan Charlie, Lex kolunu bilerek onun omzuna atana kadar rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. *Çok çocukça.*

Babam Harvard'dan bahsediyor ve bu Julian'ın ilgisini çekmiş görünüyor. Müfredat etkinlikleri hakkında uzun bir tartışma yapılıyor ve bu sırada çocuklar oyun odasından çıkıp film izliyorlar. Babam Julian'a orada geçirdiği zaman ve New York Times'daki çalışmaları hakkında sorular sorarken sohbet New York'a kayıyor. Anneme konuşmayı kesmesini işaret ediyorum ama babam zayıf çabalarla da olsa konuşmaya devam ediyor.

"New York gazetecilik için harika bir ana üs. Los Angeles'a taşınmanıza ne sebep oldu?"

Lex gülerek kaba bir şekilde sözlerini keser, "Evet, seni buraya getiren neydi?"

Los Angeles?"

Julian tüm soruları ağırdan alıyor, bir kez bile irkilmiyor. "New York'tan bıkmıştım, daha rahat bir yaşam tarzı istiyordum. Eskiden çok sörf yapardım ve o zamanlar iyi bir seçim gibi görünüyordu."

"Buraya gelmeye karar vermene sevindim." Elimi onun elinin üstüne koyuyorum. "İkiniz burada, Kaliforniya'da mı tanıştınız?" diye soruyor babam, hafifçe

Kafam karıştı.

"Uh... hayır, baba. İlk kez New York'ta bir yardım balosunda tanıştık."

Charlie boş bir yüz ifadesiyle yorum yapmayı reddediyor. Lex ilgiyi üzerine çekiyor, kolu hâlâ Charlie'nin etrafında. Charlie'yi sahiplenmek için üzerine işeyebilirdi, işte bu kadar bölgeci.

"Elijah ile birkaç kez karşılaştım. Harika bir adamdı." Julian gülümsedi. Annemle babam hep bir ağızdan başlarını sallıyor, ikimize de mutlulukla gülümsüyorlardı.

"Öyleyse neden aileme New York'tan ayrılmanın gerçek nedenini söylemiyorsun?" Lex onu iter.

"Dalga mı geçiyorsun Lex?" Ağzımdan kaçırdım.

"Biz birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileyiz. Julian bunun bir parçası olacaksa, mutlaka bilmeleri gerekir." diyor masumca.

"Lex, lütfen dur." Annem hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Julian, oğlumun davranışı için özür dilemek istiyorum."

"Emily, bu beklenen bir şey. Soruna cevap vermek gerekirse Lex, bir arkadaşımın ölümüyle iyi başa çıkamıyordum ve son olaylar acının yeniden su yüzüne çıkmasına neden oldu. Yeni bir başlangıç yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Ve Charlotte'un peşinden mi gideceksin?" diyor.

"Aman Tanrım, Lex, şunu keser misin?" Charlie yalvarır, onun gülünç davranışlarından bıkmıştır.

Annem Lex'e ders veriyor ve babam şarabını içerken, Lex tarafından biraz eğlendirilmiş görünerek açıkça kendi başına duruyor.

"Bunu öylece bırakmayacağım Charlotte. Neden burada olduğu oldukça açık."

Ve işte başlıyoruz.

"Vay canına! Bencil bir pislik olduğunu biliyordum ama beni bu kadar az düşündüğünü bilmiyordum." Sandalyemi geri çektim ve hışımla odadan çıkıp arka bahçeye doğru yürüdüm.

Temiz gece havası beni o kadar sakinleştiriyor ki artık kırmızı görmüyorum, sadece pembenin parlak bir tonunu görüyorum. Çok geçmeden Julian dışarı çıkıp yanımdaki basamağa oturuyor.

"Bunun zor olacağını hep biliyorduk Adriana."

Ama neden sadece Lex bunu zorlaştırıyor? O benim kardeşim, Elijah'ı kaybederken çektiğim acıyı ilk elden gördü. Neden benim için mutlu olamıyor?

"Bana kendimi bir hiçmişim gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Her şey Charlie'yle ilgili.

Bir kez olsun durup benim de Charlie kadar iyi olabileceğimi düşünmedi."

"Bu bir yarışma değil." Beni kucağına çekti, ben de kollarımı boynuna sarıldım, başımı omzuna yasladım. "Onu suçlamıyorum, biliyorsun. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

"Bekle? Yapar mısın?"

"Bunu bir düşün Adriana. Ben bir aziz değildim ve uzun bir süre Charlie'yi ondan çalmaya çalıştım."

"Bu bana yardımcı olmuyor."

"Bırak ne yapması gerekiyorsa onu yapsın. Şimdilik bize odaklanalım, tamam mı?"

Julian'ın en güzel yanı da bu, mantıklı biri ve en kötü zamanlarda bile mantıklı düşünmemi sağlıyor. Kapı gıcırdadı ve Charlie'nin arkamızda durduğunu görmek için arkamı döndüm.

"Selam çocuklar. Beni aslanın ininde bıraktığınız için teşekkürler."

Şaka yaptığını biliyorum, yarı gülümsemesi bana bunun üstesinden gelebileceğine dair güven veriyor.

Charlie güçlüdür. Benim gibi olayların onu etkilemesine izin vermiyor.

"Julian, Andrew çalışma odasında ona katılmak isteyip istemediğini soruyor, bir hastalıkla ilgili bir belgeselle ilgili bir şey."

"Üzgünüm, güzelim." Alnımdan öpüyor, ben de üzerinden iniyorum.

Julian gider gitmez Charlie konuşur: "Adriana, Lex'i görmezden gel. Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Zaman kaybı olur."

"Ama bu senin için rahatsız edici olmalı? Ailemin önünde Julian ve bana bu şekilde davranma hakkını ona kim veriyor?"

"Evet, öyleydi. Burada elim kolum bağlı. Mutlu olmanı istiyorum ama Lex'i kontrol edemiyorum."

O haklı. Charlie onun karısı olabilir ama Lex her zaman inatçı olmuştur. Charlie'nin onun üzerinde bir etkisi var ama bu, psikopat kafasından başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi dinlemeyi reddettiği zamanlardan biri.

"Bu hafta sana kötü mü davrandı?" Ona katlanmak zorunda olduğu için suçluluk duyarak soruyorum.

"Hem evet hem hayır. Ruh hali değişkenlik gösteriyor, bu kesin. Ama çoğunlukla, tam tersine, *fiziksel olarak* daha talepkar oldu."

"Ha?"

"Senin için hecelelememe gerek yok," diye homurdanıyor, beni izlerken gözleri büyüyor. "Gerçekten duymak istemiyorsun, değil mi?"

"Kimin umurunda? Görünüşe göre yatak odasında bir tanrı olduğu gizli bir sır değil."

"Ben öyle bir şey demedim!" "Oh... belki

Eric, o zaman."

"Senin evinden geldiğimden beri, baş başa kaldığımız her sessiz anda beni harap ediyor. Hem de öyle bir mahvediyor ki, sanki New York'ta yeniden başladığımız zamanlardaki gibi."

"Belki de bu onun başa çıkma mekanizmasıdır."

"Bu onun, kendisine ait olduğuna inandığı şeyi kontrol etme yöntemidir."

"Hiç şaşırmadım. Güzel bir şey sanırım." Ses tonum düzleşiyor.

"Adriana, sorun ne? Yani, bariz olanın dışında?"

İçimi kemiren şüpheyi ona anlatmalı mıyım? Kuzgunun beni nasıl korkuttuğunu ve tek düşünebildiğim şeyin Elijah olduğunu? Bazı açılardan Charlie her şeye sahip olduğu için çok şanslı. Onun için cenneti ve dünyayı yerinden oynatacak bir adamı, iki güzel çocuğu, parası, her şeyi var. Kıskançlık çirkin bir özelliktir ve en iyi arkadaşınıza karşı duyulmaması gereken bir şeydir.

Kapı açıldı ve ikimiz de Lex'i görmek için döndük. Charlie'ye benimle biraz konuşup konuşamayacağını soruyor. Ayağa kalkıyor ve kapıyı arkasından kapatarak gidiyor. Lex mesafesini koruyor, ben onun varlığından kaçınarak basamakta oturmaya devam ederken arkamda duruyor.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Adriana, neden hayatımı bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

Aniden döndüm. "Hayatını mı?"

Sessizliğini koruyor. O kadar sessiz ki sadece ağaçlarda dolaşan baykuşlar duyabiliyor. "Los Angeles'taki onca insan varken, neden o?"

Aceleyle ayağa kalktım. "Nefesimi boşa harcamıyorum. Anlamamı beklemiyorum. Burada gerçekten önemsedığın tek şey Charlie. Beni değil." Evin içine geri dönüyorum. *Çok* sessizdi.

Oturma odasında annem, Charlie ve kızlar film izliyorlar. Birkaç dakika öylece durduktan sonra sıkılıyorum ve Andy'yi aramaya başlıyorum.

Çalışma odasında babam ve Julian bir belgesel izliyorlar ve Afrika hükümeti hakkında uzun bir tartışmaya dalmışlar. Muhtemelen onları yalnız bıraksam iyi olacak ve tam dışarı çıkmak üzereyken, Andy'nin Julian'ın kucağında oturduğunu, başını göğsüne yasladığını *ve yine* mutlu bir şekilde başparmağını emdiğini görüyorum.

Kalbimin ipleri her yöne doğru çekiliyor, Andy'nin yüzündeki memnuniyet tarif edilemez. Bu sadece benimle ilgili değil, Andy'nin de neye ihtiyacı olduğuyla ilgili. Herkesin bir babaya ihtiyacı vardır, sizi futbol antrenmanına götürebilecek ya da küçükler liginde koçluk yapabilecek, size kuşlar ve arılar hakkında her şeyi öğretebilecek bir babaya çünkü annem bunun tüm zamanların en garip konuşması olduğunu bilir.

Oturma odasına geri dönüyorum ama misafir yatak odasından bir şey almam gerektiğini hatırlıyorum. Banyodan geçerken odadan alışılmadık bir ses geliyor. *Bu da ne böyle?* Daha çok bir iniltiye benziyor ve tam kapıyı açmak üzereyken çok netleşiyor.

"Charlotte, sen benimsin. Beni anlıyor musun?" Bunu alçak bir inilti takip ediyor.

Şaka yapıyor olmalısın!

Koridordan hızla çıkıyorum, seks iniltileriyle birlikte beynime sızan görüntüyü silmeye kararlıyım. Yüce Tanrım, lütfen bana amnezi ver. Çalışma odasına girdiğimde nefes nefese kalmıştım, Julian'a gitme zamanının geldiğini haber verdim.

Babam ve Julian vedalaşıp seyahatini daha detaylı konuşmak için buluşmak üzere sözleştiklerinde, koridordayız ki telaşlı bir Charlie köşeyi dönüyor. Göz temasından kaçınıyor ve bana veda etmek için sarılmak istediğinde avucumu onun önüne koyarak onu durduruyorum.

"Hayır, teşekkürler, Tanrı bilir senin üzerinde ne var."

Bu yorumla birlikte yüzü pancar gibi kızarır. Lex bile halinden memnun görünüyor. Ben ona veda etmiyorum ve Julian da buna kalkışmaması gerektiğini biliyor ama Charlie'ye veda ediyor. Bu Lex'i kızdırıyor ve sırtışı acı bir ifadeye dönüşüyor.

Dışarıda, arabaya ulaşana kadar yol boyunca yürüyoruz. Andy'yi bağladıktan sonra oturduğumda rahat bir nefes alıyorum. Banyoda seviştiklerini düşününce tiksintiyle ürperiyorum. Azgın gençler değiller ya, koca bir evleri var ve her gece aynı yatakta uyuyorlar.

"Neden titriyorsun?" Julian arabayı garaj yolundan geri geri çıkarırken sordu. Hiç düşünmeden, "Ah, *iğrenç*... Lex ve Charlie'yi ailemin banyosunda sevişirken yakalamak. Demek istediğim, nerede Saygı mı?"

Bunu bir sessizlik izler ve Julian'ın yüzünde hiçbir ifade belirmez. Direksiyonu her zamankinden daha sıkı kavramış görünüyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama eve dönüş yolculuğu boyunca hiç konuşmadı. Konuşan Andy ve arabayı park eder etmez Andy hemen konuşmaya başlıyor: "Jay, bu gece bana bir hikâye okur musun lütfen? Annesini kaybeden köpek yavrusuyla ilgili olanı?"

Julian kemerini çözer ve Andy'ye döner. "Elbette, evlat."

Beni görmezden geliyor ve ben şaşırıyorum.

İçeride, Julian yatakta Andy'ye kitap okumaktadır. Çok geçmeden Andy sorar, "Jay, burada yatağымda kalır mısın? Canavarlar benimle konuşuyor ve ben korkuyorum." Julian başını sallar ve saçlarını kenara iter.

Odanın dışında durup arabada neler olduğunu sormak istiyorum. Lex ve Charlie'nin seks yapmasını neden sorun ediyordu? Evet, *iğrenç* bir şeydi ama neden bana sessiz davranmak zorunda kalacak kadar rahatsız ediyordu? Andy'nin yanında uyuyakalıyor ve benim onu uyandıracak cesaretim yok.

Yatağa giriyorum ve gece gizlice gelmesini umuyorum.

Bu hiç olmadı.

CHAPTER 20

Üst kattaki misafir odamda, komşumun arka bahçesinin en muhteşem manzarasına sahip, bir vahayı andıran bir köşe var.

Ağaçlar yapraklı, yeşil ve bakımlı bahçeye yayılmış, ana özelliği olan olimpik yüzme havuzunu zenginleştiriyor. Bugünkü gibi sıcak bir günde, soyunup havuza atlama isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Havuz ana cazibe merkezi olabilir ama bunun yerini havuzdaki genç çocuk alıyor. Kolaylıkla yirmili yaşlarının başında, ölmeye değer bir bronzluğu ve her libidoyu ayağa kaldırıp dans ettirecek yılan kalçaları var. Onu ilk gördüğümde, Eric'in üzerine tam oturmayan bir mayo gibi onun içinde olacağını biliyordum, bu yüzden hemen onu aradım.

Hayatım boyunca Eric'in hiçbir şeye zamanında geldiğini görmedim, bu yüzden kapı on beş dakika sonra çaldığında yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz. Eric'in bir erkek parçası için düşünebildiği küfürler beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Hayal kırıklığına uğradım ama havuzcu çocuk bugün izinli. Yine de bu manzaranın tadını çıkarmamı engellemiyor ve kulaklığım takılıyken müziğimin sesi sessizliği bastırarak üzerinde çalıştığım bazı yeni plaj kıyafeti tasarımları üzerinde çalışmamı sağlıyor. 'Footloose' sırasında bir yerde omzuma hafifçe vurulduğunu hissediyorum. İlk başta, hayal gücüm 'sen kaçıksın' diyor ve görmezden geliyorum, ama daha ağırlaşıyor ve dönüyorum

Lex'in arkamda durduğunu görmek için yavaşça. İrkilerek kulaklığımı çıkardım ve kâğıtlarımla kalemimi yere bıraktım.

Ben nefesimin altında bir şeyler mırıldanırken o çömelerek kâğıtlarımı toplamama yardım ediyor. "Burada ne işin var senin? Ödümü kopardın Lex."

Her şeyi yan masaya yerleştiriyorum ve beni aşağıya, mutfığa kadar takip etmesine aldırmadan yürüyüp gidiyorum. O kemerli aralıkta duruyor, ben de bulaşık makinesini açıp boşaltmaya başlıyorum.

"Andy'yi almaya geldim."

Ona bakmıyorum, tabakları teker teker çıkarıyorum. "O burada değil."

"Yarım saat sonra futbol antrenmanı var," diye belirtiyor.

"Saati değiştirmişler. Bir saat önce başladı ve ayrıca Julian onu aldı."

Lex'in damarlarına dolan öfkeyle yeryüzü sarsılmış olabilir. Bu çoğunlukla benim hatam. Bu sabah erkenden Julian'a Andy'yi futbola götürmesini önerdim. Andy bunu kafasına koyduktan sonra vazgeçmedi, hatta elinden geldiğince iyi giyindi. Küçük çocuklar için futbol çoğunlukla koşuşturmak ve öfke nöbetlerinden ibarettir. Rekabetçi değildir ve nasıl spor yapılacağını öğrenmeleri için harika bir yoldur.

Lex onu her zaman futbola götürür, geçen hafta sonu hariç ve bu, Andy'yi bu çarpık durumda bir piyon olarak kullandığı için kendi inatçı hatasıdır.

Bulaşık sesleri arasında dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum, gözleri kapalı ve yumruklarını sıkıca duvara dayamış, "Neden onlarla birlikte değilsin?" diye çıkışıyor.

"Sizi ilgilendirmez ama duman alarmı arızalı ve biri gelip bakacak."

Bana dik dik bakıyor, gözleri beni korkutmak için parlıyor ve ben onu görmezden geliyorum. Eskiden bu bende işe yarardı ama artık on yaşında değilim. Kapı zili tam zamanında çaldı ve ben de bilerek ona çarparak yanından geçtim.

Tanrıya şükür, elektrikçi geldi.

"İşte benim güzel gelinim!"

Mary Jean bir gece çantası taşıyarak yanımdan geçti. *Olamaz.* Çantayı yere bırakıyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki vücudum göğüslerine gömülüyor. Kurtulmak için mücadele ederken eczane parfümünün ucuz kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

"Eminim beni bu kadar erken gördüğüne şaşırmışsındır."

"Evet, bunun için tek kelime şok olurdu," diye açıkça cevap veriyorum.

Kolumdan tutup mutfağa doğru çekiyor ve Lex'i görür görmez hızla beni bırakıp Lex'i aşırı dostça bir sarılmayla boğuyor. Rahatsız ve beceriksiz, uzaklaşmak için elinden geleni yapıyor. *İçine çekti. Hak ettiğini buldu.*

"Seni Los Angeles'a getiren nedir, Mary Jean?" Lex kibarca sorar, saygıdeğer bir mesafe yaratmak için kolunu kullanır.

"Torunumu neredeyse iki aydır görmedim ve bu bayanı her aramaya çalıştığımda meşgul olduğunu ve konuşamayacağını söylüyor."

Lanet olsun. Onu daha sık arasaydım bundan kaçınabilirdik. Kafanız yerine vajinanızla düşünüyor olmanız çok kötü.

Mary Jean odayı tarıyor. "Peki, Andy nerede?"

Garipliğimden zevk aldığı belli olan Lex'e bir bakış atıyorum ve cevap vermemi bekliyorum. Tam ağzımı açacaktım ki Andy koşarak evin içinden çıktı. Çamura bulanmış, sarı saçları neredeyse kahverengiye dönmüş ve yüzü kir içinde. Dizlerini çim lekeleri kaplamıştı ama kendinden daha memnun görünemezdi.

"Anne! Anne! Anne!" Mary Jean'i gördüğünde olduğu yerde durur. Geniş bir gülümsemeyle onu çağırır. Hemen kollarına koşar ve üstü başı kir içinde olmasına rağmen onu öpücüklere boğar.

Julian kısa süre sonra mutfağa girerek Lex'i ilk fark eden kişi olur. Hemen yüzü düşer, gülümsemesinin yerini kutup bakışları alır ve gerginlik tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşırken odanın sıcaklığı yükselir.

Rahatsız edici sessizlik çok geçmeden Mary Jean'in çapkın bir saç hareketiyle bozulur. "Kim bu genç beyefendi?"

Gerçeği açıklamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz. "Bu Julian, *erkek arkadaşım.*"

Mary Jean çok üzgün. Buğulu gözleri inanmaz bir halde bana bakıyor. "Affedersiniz, neyiniz?"

"Julian, bu Mary Jean. Elijah'ın annesi."

Julian onu kibarca selamlar ama görmezden gelinir. O etkilenmedi. Bana doğru ilerleyerek endişemi hafifletmek için sırtımı okşuyor.

"Andy, yukarı odana çık, sana bir hediye vermek için bir dakika içinde orada olacağım, tamam mı?" diyor ona.

"Kay kay, büyükanne." Andy hemen gitmez, bir o yana bir bu yana zıplar, sonra da Süpermen olduğunu söyleyerek odadan fırlar,

Mary Jean'in dikkatini tekrar bize vermesini istedi.

"Sence de hayatına devam etmek için biraz erken değil mi? Elijah senin için bu kadar az şey mi ifade ediyor ki bu kadar çabuk devam edebiliyorsun?"

"Elijah benim için her şey demekti. Ama neredeyse üç yıl oldu," diye kekeliyorum.

Julian elime uzanıp kendi elinin içine yerleştirdi. "Oğlunuzla uzun zaman önce tanışma şerefine nail oldum. Harika bir adamdı. Adriana ve Andy onun hayatlarında olmasıyla kutsandılar."

Mary Jean'in yüzü yumuşar. "O da harika bir evlattı. Neden almak zorunda kaldılar bilmiyorum..." Hıçkırıklara boğuldu. Tezgâhtan bir mendil alıp ona uzattım. Nazik bir gülümsemeyle sakinleşiyor.

"Başka ne var biliyor musun Mary Jean? Julian, Charlotte'un eski nişanlısı," diyor Lex ona.

Mary Jean hıçkırıklarının ortasında durur, dedikoduya duyduğu susuzluk dikkatini dağıtmaktadır.

"Güzel tanışma, Lex. Anıları yad etmek her zaman eğlencelidir," diye karşılık veriyor Julian.

Mary Jean sorular sormaya başladı. Bu konuyu açtığı için Lex'e kızgınım ve duyarsız yorumu için Julian'a daha da kızgınım.

Kimse beni umursamıyor mu? Her zaman lanet Charlie'yle ilgili!

Julian'ın elini bırakıp dolaba doğru ilerliyorum ve kendime çok ihtiyacım olan içeceği alıyorum. Sırtım onlara dönükken, kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapatıyorum.

Lex gideceğini duyuruyor ve bana yarın akşam Rocky'nin doğum gününü hatırlatıyor. Cevap vermiyorum, arkamı da dönmüyorum, hepsinin ortadan kaybolmasını ve beni rahat bırakmalarını diliyorum.

Mary Jean sırtının ağrıdığından şikayet ederek çantasını alır. Julian nazik davranarak onu yukarı çıkarmayı teklif ediyor. Bir süreliğine ortadan kayboluyorlar, bu da dolabımı yağmalamak ve bir Valium almak için mükemmel bir fırsat sunuyor.

"Yarın gece ne var?" Julian arkamdan yaklaşıyor.

Eskisi gibi bana dokunmuyor, karşıdaki tezgâha yaslanıyor. "Rocky'nin doğum günü partisinden bahsettiğimi hatırlıyor musun? "Rocky'nin doğum günü partisi

Nikki'nin müşterisinin Hills'teki evlerinden biri."

"Doğru ya, kostüm partisi mi? Canım gitmek istemiyor," diye cevap veriyor. "Ama çift olarak ilk kez bir yere gidiyoruz ve düşündüm ki Andy'nin seçilmesine yardım ettiği kostümünüzü çoktan aldınız mı?"

"Evet, tabii ki Batman'i seçmek zorundaydı. Bu kesin, değil mi?" Ses

tonundaki acılık ve ani fikir değişikliği beni hazırlıksız yakaladı.

Bir şey söylemedi ve ben devam ettim, "Lex ve Charlie orada olacağı için mi?"

"Yarın seni alırım ama onlarla arabaya binmem." "Ama bir araba hepimizi almaya gelecek, böylece içebiliriz."

"Ya benimle gelirsın ya da gitmem." Yanıma geliyor ve tam fikrini değiştirip tuhaf davranışı için özür dileyeceğini düşündüğüm anda yanağıma bir öpücük kondurup gideceğini söylüyor.

Kapı arkasından kapanırken, konuşmayı anlamaya çalışıyorum. Neden birdenbire talepkâr olduğunu ve benimle kavga ettiğini tam olarak anlayamıyorum. Kişiliğindeki bu değişim beni şaşkına çevirdi ve ilişkimizi sorgulamaya başladım. Her zaman Charlie ve Lex'in bir sorun olmayacağını söylerdi, ancak söylediklerine karşı çıkıyor gibi görünüyor ve gerçekçi olmak gerekirse, ilişkimizdeki en büyük engel Elijah ve Chelsea olmalıyken, onlarmış gibi geliyor.

Mary Jean mutfığa girerken mırıldanır gibi bir ses çıkarır. Bir fincan kapıp kendine kahve koyuyor ve yavaşça masaya oturuyor. Onun arkadaşlığı benim daha fazla kara kara düşünmeme izin vermiyor ve kendime bir fincan doldurarak yanına oturup sohbet etmeye başlıyorum.

"Darl, buraya senden bir iyilik istemeye geldim. Böyle şeyler istemeyi sevmem ama bir işim çıktı ve nakit sıkıntısı çekiyorum."

Borç para verme konusundaki konuşmalardan nefret ederim. Her zaman gariptirler ve gereksiz gerginlik yaratırlar. "Ne kadar lazım?"

"Beş," diyor. "Eğer sende varsa."

"Yüz mü?"

"Hayır, bin. Bak, eğer-"

Sözünü keserek elimi kaldırıyorum. "Mary Jean, sorun değil. Bu gece transfer edeceğim."

"Darl, senin gibi bir kızım olduğu için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Nikki partinin bir malikanede olduğunu söylediğinde, malikanenin A listesindeki bir ünlüye ait olduğunu ve evin inanılmaz derecede büyük olduğunu söylemeyi unutmuş. Kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor, her oda bir diğerini aşıyor. Yeni inşa edilmiş ve şehir silüetinin muhteşem manzarasına sahip camla çevrili. İnsanlar her yerde tıkış tıkış, bu da birlikte kalmamızı oldukça zorlaştırıyor ki muhtemelen en iyisi de bu.

Kostümleriyle gelen konuklar Eric ve beni eğlendirirken, tampon giymiş bir adam için utanç verici bir kahkaha attık. Grubumuzun teması süper kahramanlar ve kötü adamlardı. Kedi Kadın'a ilk sahip çıkan bendim, ekstra dar kıyafeti giymek zordu ve işlemek bir seçenek olmadığı için muhtemelen en akıllıca fikir değildi.

"Bu kostümün içinde eşcinsel gibi mi görünüyorum?"

Eric dönüp bana sordu. "Eric, sen Robin'sin, bu belli değil mi?"

"Komando olacağım," diye neredeyse kulağıma bağıyor.

"Neden? Dürüst olmak gerekirse, hareket etmeye kalkma, yoksa şuradaki Örümcek Adam gibi kışında ter lekeleri oluşacak." Dans pistini gösteriyorum ve Eric mahcup görünüyor.

"Sevgilime bak, muhteşem görünmüyor mu?"

Tristan Thor kılığında yanımızda duruyor. Kasları açıkta ve elinde bir tokmakla Eric oracıkta yanmaya hazır gibi görünüyor.

"Nefis görünüyor." Sırıtarak kadehimi kaldırıyorum, Eric de beni takip ediyor ve alkışlar eşliğinde kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Julian yanımda durmuş cin içiyor. Kara Şövalye kılığına girmiş, gözleri maskeyle gölgelenirken kadınlık organlarımın salyaları akıyor ve o kostümün içinde beni becermesi fikri aklımdan geçen tek düşünce. Dudaklarım kulağına yaklaşırken vücudum onunkine doğru hareket ediyor.

"Kira sözleşmesinde takım elbise içinde cinsel aktiviteye izin vermeyen bir madde var mı?" Fısıldıyorum.

Sıkı bir kavrayışla elleri arka tarafıma kayıyor ve kığımın hemen altından geçiyor. "Depozitomu kaybettiğim için mutluyum." Sözlerinin nefis sesi aşağılara doğru yayılıyor. *Kutsal Batman, bu takımı nasıl çıkaracağım?*

Ağzımı onunkine götürüyorum ve onu bir öpücüğe kilitliyorum. Her şey unutulmuş gibi görünüyor. Gerginlik sonunda geçti ve onun rahatladığını bilmek bende de aynı etkiyi yaratıyor. Charlie ve Lex bize doğru yürürken Eric boğazını temizliyor. Wonder Woman gibi giyinmiş olan Charlie çok seksi görünüyor. Kostüm üzerine tam oturuyor ve doğal yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyor. Lex'in bunu giymesine izin vermesine şaşırdım; o, *senin* erkeğin *de dahil olmak üzere* her erkeğin ıslak rüyasının bir görüntüsü. Oraya gitme. Bekliyorum ve Julian'ın kıyafetini fark ettiğinde yüzünü izliyorum, gözlerinin vücudunda gezindiğini gördüğümde midem ters taklalar atıyor. Hemen arkasını dönüyor ve bir bardak cini tek seferde mideye indiriyor.

Bunun olması kaçınılmazdı, sanırım.

Ve kıskançlık yağmur gibi yağar, bölgesini bir kez daha işaretler.

Kollarımı beline dolayarak onu bana dokunmaya zorluyorum. Boyalı yüzünün altında Joker gibi giyinmiş olan Lex, Julian'a olan ilgim karşısında yüzünü buruşturuyor ve karısının eski nişanlısı tarafından süzüldüğünden tamamen habersiz.

"Doğum günü adamı burada," diye kükrüyor Rocky, karaktere bürünürken yeşil kollarını esnetiyor. Hantal yapısıyla Hulk'a çok benziyor ve yanındaki Nikki de Poison Ivy rolünde. Kısa yeşil elbisesi ve kıvılcık renkli uzun peruğuyla harika görünüyor.

Rocky fotoğrafçıyı çağırıyor ve biz komik pozisyonlarda poz verirken fotoğraf çekiyor. Eric yine tampon adam gibi daha rahat bir şeyler giymesi gerektiğinden yakınmaya başlıyor.

Rocky, "Dostum, sana garanti ederim, o adam bu gece biriyle yatmayacak," diyerek onu rahatlatır.

Tampon adam, sadece özçekim ve komik rahatlama için kadınların ilgisini çekti. Telefon numarası alma girişimleri çok zorlama görünüyor. Hiçbir bayan Flow Teyze'yi hatırlamak istemez.

"Kate'in gelememesi ne yazık." Eric surat asıyor.

Kate'in İngiltere'de son dakikada acil bir ailevi durumu oldu ve dün gece uçmak zorunda kaldı. Bu da New York'taki ofisin onsuz kalacağı ve Lex'in devreye girmesi gerektiği anlamına geliyor. Charlie'ye göre, bir haftalığına New York'a gitmek ve ailesini geride bırakmak zorunda kalmaktan pek memnun değil ama Kate de onlar için bir aile.

Tristan bize hareketin tam ortasında harika bir masa bulduğunu söylüyor. Oturuyoruz ve Julian'ın Lex'ten olabildiğince uzakta olduğundan emin oluyorum. Sayısız garson partinin etrafında dönüyor.

Eric, her zamanki gibi, sevimli genci durdurmakta gecikmedi ve bize birer kadeh şampanya getirdi. Geceyi atlatmak istiyorsam bunlardan daha fazlasına ihtiyacım var. Müzik bangır bangır çalarken, insanlar etrafımızda dans etmeye başlıyor. Charlie Lex'i uzaklaştırıyor, ikisi de kalabalığın içinde kayboluyor. Dans edişlerini bir anlığına yakaladım. Charlie muhtemelen içkiyi fazla kaçırmış, Lex'in onu dans pistinde neredeyse becermesine izin vermişti.

Julian bir içki alıyor ve kolunu omzuma doluyor. "İki hafta sonra Fas'ta mısın Jools Amca?" Tristan soruyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun evlat," diye azarlıyor.

"Hâlâ kararsızım." "Seksi bir bayanın bununla bir ilgisi var mı?"

"Belki... uslu durmaya ya da yaramazlık yapmaya başlamasına bağlı."

Charlie ve Lex tökezleyerek masaya dönerken ben ağzımı açmaya çalışıyorum. Lex oturmak yerine Charlie'yi kucağına çekiyor ve ağzı açık bir öpücük konduruyor. Arkamı dönüyorum ve Julian'ın yüzünün boş olduğunu fark ediyorum.

"Hey, Eric, Clarice için sana teşekkür etmeyi unuttum. Yaşlı bir kadının seks hayatımı kontrol edeceği kimin aklına gelirdi ki?" Lex deadpans.

Eric, "Tanrım, Lex, hâlâ seks yapabilirsin ve hamile kalmayabilirsin," diye onu bilgilendirir.

"Bahse girmek ister misin?" Lex ona meydan okur.

"Eve her zaman ön kapıdan girmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Bir kahkaha patlattım, neredeyse şampanyamı burnumdan getirecektim. Kahkahalar dinmiyor - klasik Eric! Tristan bile kendini kontrol edemiyor, ikimiz de gözyaşlarına boğuluyoruz.

"Mümkün olan her şekilde giriyorum." Lex ellerini Charlie'nin yüzüne koyar ve ellerini kendine saklayamayarak onu derinden öper.

Bu artık eskidi.

Evet, hepimiz yetişkiniz ve evet, birden fazla kez cinsel tuhafliklarımız açık bir forumda konuşuldu. Ancak bu, tavşanın önünde havuç sallamaktır.

Julian diğerleriyle birlikte cinini de içiyor ve garsonu bir kez daha çağırıyor. İki bardak daha alıyor, birinin benim için olduğunu tahmin ediyorum, ama o tek seferde hızlıca bitiriyor.

Tristan endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Dostum, bu çok seksi." Rocky'nin dikkati yanından geçen kısa lateks elbiseler giyen birkaç kadın tarafından dağıtılır. Göz kırparak selam verirler, o da göz kırparak karşılık verir ve Nikki onu dans pistine çeker.

Şampanya güzelce demleniyor ve vücudum kendi kendine sallanmaya başlamışken Julian'ın elini tutup onu dans pistine çekiyorum. DJ şarkıları karıştırırken Rihanna'nın 'Only Girl in the World' şarkısı çalmaya başlıyor. Vücudu benimkine yaslanmış, bana doğru bastırıyor ve kalçalarını ritmin sesine göre hareket ettiriyor. Dokunuşunun altında bükülüyorum, zayıf ve arzu dolu. Dans pistinde sadece biz varmışız gibi hissediyorum ve bir kereliğine, sadece bir anlığına, kendimi onun sevdiği tek kız gibi hissediyorum.

Ancak yanılsamalar çarpıtılır ve gerçeklik yüze atılan dev bir tokat gibidir.

Lex ve Charlie bizden çok uzakta değiller ve Lex bir kez daha karısını kimse izlemiyormuş gibi yalayıp yutuyor, ellerini olması gereken yerlere kaydırıyor.

kendi evlerinin mahremiyetine gittiler. Başka biri olsa bakmaya devam ederdim ama davranışlarından iğreniyorum. Bunun PDA'dan ziyade dev bir sidik yarışı olduğunu biliyorum ve ayrıca, ne de olsa Rocky'nin doğum günü partisi.

Birkaç şarkı sonra Julian beni Nikki ile bırakarak izin istiyor. Rocky bir grup arkadaşıyla dans etmek için onu terk etti ve şaşırtıcı bir şekilde buna izin verdi. Nikki'yle birlikte olmak kafamı dağıtıyor. *Grease* ve *Flashdance* gibi favori filmlerimizden hareketler kopyalayarak eğlenmek için dans ediyoruz. Tristan ve Eric bile katılıyor ve tüm bu kahkaha ve eğlenceyle Julian'ın gidişini unutuyorum.

Çocuklara biraz ara vereceğimi söylüyorum ve bir şeyler içmek için masamıza dönüyorum. Su en iyi seçenek olabilirdi ama sevimli garsonu durdurup iki flüt şampanya alıyorum ve masaya döndüğümde neredeyse tüm kadehi devirmiş oluyorum. Charlie etrafta zıplıyor ve Lex'e tekrar dans etmesi için yalvarıyor. Kız surat asarken Lex reddediyor ve onu dans pistindeki diğer herkese katılması için bırakıyor.

"Sanırım Julian'ı bulmaya gideceğim," diyorum.

"Neden zahmet etsin ki? Zaten burada olmak istemiyordu."

"Sadece bazı şeyler yaşıyor." Onu neden savunduğumdan emin değilim. Ne yaşadığını ben bile bilmiyorum.

"Charlotte'u takip ederken yaşadığı şeylerin aynısı mı?" "Öyle değil Lex. Anlamıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum Adriana. Dinlemeyen sensin. Los Angeles'a Charlotte için geldi. O galada ortaya çıkması ve ona olan sonsuz aşkını itiraf etmesi tesadüf değildi."

"Peki, tamam, belki o zaman-"

"Sonra onu takip etmeye başladı ve hayatım üzerine yemin ederim ki evimize girdi."

"Lex, sen delisin, bunu biliyor musun? Tamam, belki onu takip etmiştir ama zorla girmek için mi? Ve ne sebeple?"

"Eşyalar kaybolmaya başladı. Charlotte'a ait olan şeyler."

Kardeşim lobotomi mi oldu? Bizi ayırmak için ne kadar ileri gidebileceği çok saçma.

"Bu bir tür hastalıklı şaka mı? Julian bu kadar alçalmazdı."

"Ne istersen düşün, Adriana. O senin düşündüğün gibi biri değil. Sahip olduğum her kuruş üzerine bahse girerim."

Lex'in cep telefonunu çıkarmasıyla bölünüyoruz. İşle ilgili acil bir durum var ve daha sessiz bir alana gideceğini söylüyor.

Nikki kalabalığı yarararak ilerliyor ve benden pastayı taşımama yardım etmemi istiyor. Hâlâ Julian için endişeleniyorum, etrafıma bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Nikki beni birkaç garsonun bir pastayı ittiği derme çatma sahneye doğru sürüklüyor. Tekerlekli ve yakından bakınca gerçek bir pasta olmadığı anlaşılıyor ve içimden bir ses bir şeyin çıkıp Rocky'ye mutlu yıllar dilemek üzere olduğunu söylüyor.

Alanı çevreleyen ışıklar söner ve Rocky sahneye çıkarken DJ doğum günü melodisini remiksler. Sevimsiz geniş bir sırtışıla, kalabalık şarkı söyleyerek çılgına dönerken merkezdeki yerini alır. Eric ve Tristan ön sıradadır, hücreleri dışarıdadır ve selfie çekmektedir.

Gözlerim Julian'ı arıyor ve etrafı taradıktan sonra onun Charlie'nin yanında durduğunu görüyorum. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum, Julian eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken kıskançlık giderek büyüyor ve tenime sızıyor. Başını gülerken arkaya yatırıyor, Lex'in onu göreceğinden ve kıyametin kopacağından en ufak bir endişe duymuyor. Julian sevinçli görünüyor, onunla etkileşime girmeye devam ederken gözleri dans ediyor.

Bana o gözle bakmıyor. Lex neden bunu durdurmuyor?

Duygularımı dikkate almamasından dolayı parçalanmış, kıskanç ve incinmiş durumdayım. Charlie'ye gülümseme şeklinden, ona karşı ne hissettiği çok açık, onu tekrar görmeye başladıktan sonra değişen ruh halinden bahsetmiyorum bile.

Aptal olan sensin, Adriana. Herkes onun hazır olmadığı konusunda seni uyardı ama sen zorladıkça zorladın.

Kalabalık ıslık çalıp kükrerken, az giyimli bir kadın pastanın içinden çıkıp Rocky için striptiz dansı yapıyor ve Rocky ilgiyi üzerine çekerken kıcını ona sürüyor. Nikki onu alkışlıyor, koluyla beni dürtüyor ve kadının yanında ne kadar mutlu görüldüğünü işaret ediyor. Normalde kıskançlık duygusuyla hareket eden Nikki'nin bu kadar mutlu ve sakin olması beni düşündürüyor. Yaramaz bir sırtışıla bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum. Kadına tekrar baktığımda, ne kadar uzun olduğunu ve saçlarının ay ışığında nasıl parladığını fark etmeden edemiyorum. Penny'nin peruğuna çok benziyor... *uh oh*. Gözlerim boğazına yakınılaşıyor ve işte orada, bir köpeğin taşakları gibi dışarı çıkıyor. *Adem elması*. Rocky cahil, özgürlük anının tadını çıkarıyor.

Oh, izleyemem.

Evet, yapabilirsin, bu çok komik!

Ama gülemiyorum ve zoraki bir gülümsemeyle, sahneyi terk edene kadar saniyeleri sayıyorum ve öfkenin kırmızı bir gelgit gibi dönmesine neden olan, her türlü mantıklı düşünciyi boğan ve beni

deliliğin eşiğindeyim. Güvensizliğim ve düşmanlığım geri dönüşü olmayan bir noktada.

Lex'in sözleri kafamın içinde oynaşüyor. *"Charlotte'u takip ederken yaşadığı şeylerin aynısı mı? Çok iyi anlıyorum Adriana. Dinlemeyen sensin. Los Angeles'a Charlotte yüzünden geldi. O galada ortaya çıkması ve ona olan sonsuz aşkını itiraf etmesi tesadüf değildi... ve sonra onu takip etmeye başladı ve hayatım üzerine yemin ederim ki evimize girdi."*

Yumruklarım bir top gibi sıkılı, adımlarım sert ve hızlı. Sıcaklık arttı ve vücudum kıskançlık ve şüpheyle dolup taşarak boğucu bir sıcaklığa büründü. Masaya geri dönüp Charlie ve Julian'ın sözünü kesiyorum.

"Adriana, bu ne kadar komikti! Rocky'nin hiçbir fikri yok." Charlie gülüyor.

Acı ve kızgın bir şekilde saldırdım. "Biraz fazla içmiş olabileceğini düşünmüyor musun, Charlie?"

Julian araya giriyor ve hemen onu savunuyor, "Adriana, o da seninle aynı miktarda içti."

Damarlarımdaki kan şiddetle dönmeye başladı. *Onu savunuyor.* Bunca zaman körmüşüm ve Lex'in beni uyardığı şeyi görmemişim. *Charlie'yi hâlâ seviyor.*

"Charlie, bize izin verir misin lütfen?"

Charlie şaşkın görünüyor ama nazikçe bizi yalnız bırakıyor.

"Adriana, bu gece neyin var senin? Charlie'ye haksızlık ettin."

Sesim öfkeyle titriyor. "Charlie'yi takip edip evlerine mi girdin?"

Şaşırdı ve beni daha az insanın olduğu daha sessiz bir alana kadar takip etmesini işaret ettim. "Sana bunu zaten söyledim, bu bir sır değil ve o zamanki davranışından utanıyorum."

"Soruma cevap vermediniz. Evlerine zorla mı girdin?" "Elbette, kardeşin sana ne söylerse inanacaksın," diye bağırıyor. "Neden soruma cevap vermiyorsun?"

"Evet, bu doğru. Tamam mı? Sana söylediği her şeyi yaptım. Zamanın yarısında kafam iyiydi ve ayıldığım anda Charlie'yi temiz kalmak için bir sebep olarak kullandım."

"Ama sen..." Artık düşünemiyorum bile. "Ailemin evinden ayrıldığımızda neden kızgındın? Kiskandın mı?"

"Yüce Tanrım! Bu da ne böyle?"

"Bana mı söylüyorsun? Eski nişanlısının banyoda düzüştüğünü duyunca sessizliğe bürünen ben değilim."

"Benden ne bekliyorsun, ha?" Maskesini çıkarır, saçları dağınıktır ve gözleri koyu halkalarla gölgelenmiştir.

"Umursamamanızı istemek benim için çok mu fazla?"

"Bu beni rahatsız etti, tamam mı? Sırf beni kızdırmak için banyoda becerildiğini söylüyorsun. Nasıl tepki vermemi istiyorsun?"

"Tepki vermeni istemiyorum! Aslında sana tepki vermeni söylemedim, sadece öğrendiğim için sesimi yükseltiyordum. Hep korktuğum şey buydu... Hala ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Charlie'nin nesi var? Seks yaparken onu mu düşünüyorsun?"

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye boğuluyor, zar zor konuşabiliyor. "Bunu asla inkâr etmiyorsun, Julian."

"Buna gerek yok. Yaşadığım cehennemi gördün Adriana ve bunu yüzüme vurmak mı istiyorsun?"

"Şimdi her şey anlaşılıyor. Ben sadece bir dikkat dağıtıcıyım, hatta senin sapkın oyununda bir piyonum. Yoksa neden bu kadar uzun süre burada kalasın ki?"

"Çünkü seni seviyorum, tamam mı! Ama güvensizliğinin üstesinden gelemedikten sonra bunun ne faydası var? Eljah seni kendi isteğiyle terk etmedi. Ölüyordu, bencil olmayı bırakmalı ve her şeyin seninle ilgili olmadığını anlamalısın."

Sessiz kalıyorum, etrafımızdaki herkesin aval aval baktığını fark etmiyorum. Tristan Julian'a yakın duruyor, dikkatle bekliyor.

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldandım.

"Ne anlamı var Adriana? Belli ki benimle ilgili oldukça güzel bir resim çizmişsin. Hatalarımdan kaçamıyorum ve denediğimde bile, sanki yenilmezmişim gibi beni arkadaş edinmeye ve partilere katılmaya zorluyorsun."

Lex hızla yanıma geldi. "Kız kardeşimle böyle konuşma."

"Bu işe karışma, olur mu? Sonunda istediğini elde ettin." Julian, Lex'in önünde tepeden tırnağa dikiliyor, ikisi de öfkeden kuduruyor ve kıyamet kopmak üzere.

Lex sesini alçalttı, "Ve bu böyle kalacak."

Julian hızlı bir hamleyle Lex'in suratına yumruk atarak bir hareketlilik yaratıyor ve Rocky aralarına giriyor. Her şey bulanıklaşıyor ve saniyeler boyunca tamamen uyuşmuş bir halde hareketsiz dururken sesler, bağırışlar ve çığlıklar boğuluyor. Kendime geldiğim anda Lex'in Rocky tarafından geri çekildiğini görüyorum, beyaz yüz boyasıyla karışmış kanlı yüzü öfke ve saf nefretle bozulmuş. Julian'ın durumu da daha iyi değil. Yüzünün her

tarafı kan içinde ve bir kesiği var.

Lex'i ısıtırken Tristan ve Eric onu sakinleştirmeye çalışıyor, her ikisi de öfke ve kıskançlıkla besleniyor.

Lex, "Karımdan uzak dur," diye çıkışır. "Hep seninle ilgili, Edwards," diye karşılık verir Julian.

"Çok haklısın. Benim karım ve hep öyle kalacak."

"Geçmişini silemezsin, Edwards. Bunu her zaman gündeme getiren ben değilim."

"Umurumda değil. O beni seçti, anladın mı?"

Julian'ın göğsüne bastırarak müdahale ediyorum. "Yapma bunu," diye yalvarıyorum ona.

Julian ellerimi göğsünden uzaklaştırarak aramıza mesafe koyuyor. "Beni hep zorluyorsun, bana Charlie'yi soruyorsun... onu düşünüyor muyum, onu seviyor muyum? Hepsi senin hayal gücünde Adriana." Sarhoş bir kahkaha attı. "Yani, hayır, her zaman seninle ilgiliydi, ama şimdi konuyu açtığına göre, Charlie'yi sevdim, uzun zaman önce onunla evlenmek istedim ve bekle Edwards, bu senin için. Charlie'nin becerilmeyi ne kadar çok sevdiğini düşünmeyi bıraktım, ama sözde istediğin bu olduğuna göre hafıza şeridinde bir yürüyüş yapmak her zaman güzeldir."

Julian'ın incitici sözleri karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalırken hem Rocky hem de bir izleyici Lex'i tutmaya çalışıyor. Julian bana dönüyor, nefes nefese, gözleri öfke ve incinmişlikten çılgına dönmüş bir halde, başından beri korktuğum sözleri söylüyor. "Benden bu kadar. Bunu yapamam Adriana, bu çok zor." Yenilmiş bir şekilde başını sallıyor. "Seni seviyorum, ama sen her zaman kardeşini bana tercih edeceksin ve ben her zaman birinin ikincisi olmayı reddediyorum. Bunu hak etmediğimi ben bile biliyorum."

Sesim kısılıyor ve boşuna konuşmaya çalışıyorum.

İkinci bir denemeye, sonunda zihnimi ve sesimi senkronize ettim. "Julian, bunu yapma. Lütfen, söylediklerimde ciddi değildim."

Gözleri yerleşti ve kahverengi gözbebekleri benimkilerin derinliklerine bakıyor, ruhumu acıyla deliyor, hasarın tamamlandığını ve benim için herkesten daha önemli olan tek kişiyi kaybettiğimi biliyorum.

Sevdiğim adam.

Onu sevdiğini söyle... şimdi.

Ona söylemek istiyorum ama o benden önce davranıyor. "Benden şüphe ettin ve bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Bitti artık, tamam mı?"

Ezilmiş bir halde uzaklaşır, Tristan da peşinden koşar.

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde, kolları beni rahatlatmak için sarıyor ve Charlie'ye ait olduklarını fark ettiğim anda kaskatı kesiliyorum. "Dokunma bana," diye uyarıyorum onu.

"Adriana, ama ben-"

Ona bakmak için dönüyorum ve karışık duygularla, alçakgönüllülüğün gücü bana öyle bir çarpıyor ki karanlıktan başka bir şey göremiyorum.

"Her zaman seninle ilgili, Charlie. O hayatına devam ediyordu ama sen buraya bir *sürtük* gibi giyinip geldin ve ne yaptın? Erkek arkadaşımı benden uzaklaştırıyorsun."

Lex bana doğru ilerliyor. "Ona öyle dediğin için özür dile."

"Hiçbir şey için özür dilemeyeceğim," diye bağıryorum hepsine.

Bahçelerden geçip araba yoluna doğru olabildiğince hızlı koşarak oradan ayrılıyorum. Kalbim düzensiz atıyor ve nefes alış verişlerim çok az. Karanlığın tamamen durgunluğunda nihayet yalnızım ama taş araba yolunda tökezliyorum. Çakılların arasında yere düşüyorum, elim pürüzlü kenarlara sürtünüyor.

Acı var.

Ama uyuşmuş
durumdayım.

Hissettiğim tek acı Julian'ın çekip gitmesi.

Bizden vazgeçti.

Yine biri *benden* vazgeçti.

CHAPTER 21

Kırık bir kalp hakkında söylenecek bir şey var - kırılan sadece kalbiniz değil, hepinizsiniz.

Zihin, beden ve ruh.

Tek başıma, karanlığın tuzağına düşüyorum, çok tanıdık gelen acıyla susturuluyorum. Kalbim

kırılmış ve yara almış olabilirim ama şimdi yaralarım açık ve kanıyor.

Ben bir şey görmüyorum.

Hiçbir şey istemiyorum.

Soğuk ve yalnız, bana yol gösterecek bir sıcaklık ya da ışık yok.

Bunu kaç kez yaşadığımın bir önemi yok, zaman bana durumu daha iyi idare etmem için bilgelik ya da güç vermiyor. Bu konuda profesyonel olmalıyım. Hayal edebileceğimden çok daha fazla acı yaşadım. Yine de buradayım, ıssızım, güçsüzüm ve zar zor nefes alabiliyorum.

Her nasılsa kendimi Eric'in evinde buldum, üzerimde ağır bir yün battaniye ve onun beyaz pamuklu gömleklerinden biri vardı. Tristan ve Eric uyumama izin vermek yerine, ki bu imkânsız bir görev gibi görünüyor, yanımda acıma partisi düzenleyerek her şeyin yoluna gireceğine ve Julian'ın zor bir gece geçirdiğine dair bana güvence vermeye çalışıyorlardı.

Zor bir gece mi yoksa zor bir hayat mı?

Mantıklı görmüyorum ve o destek grubuna girdiğim andan beri verdiğim her karar aklımdan çıkmıyor. Bunun olacağını tahmin etmeli miydim? O kadar saf mıyım? Ama kendime bu soruları sorduktan sonra bile, her şeyden daha fazla öne çıkan bir şey var - beni sevdiğini söyledi.

Eric'in bana zorla içirdiği Çin çayına bir şey karıştırdığından şüphelenerek gözlerim kapanmaya başlıyor ve uyku beni çağırıyor.

Uyku ya dostumdur ya da
düşmanım. Bu gece, benim
dostum.

Gözlerimi açtığımda mükemmel bir şekilde döşenmiş odanın her yerinde parlayan parlak bir ışıkla karşılaşıyorum. Güneş tüm ihtişamıyla üzerime doğuyor, bana yeni bir gün ve hayata yeni bir başlangıç olduğunu hatırlatıyor. Bana bunun bir kabus olduğunu söyle? Yanımdaki kostümümü ve yerde çaresizce yatan, milyonlarca parçaya ayrılmış kalbimi görünce umudum kırılıyor.

Daire sessiz, hiçbir ses duyulmuyor. Yanımdaki cep telefonumda yedi yazıyor ve ne yazık ki ekranda hiçbir mesaj ya da arama beklemiyor, bedenimi minderlere geri düşmeye zorluyor. Gözlerim ağrıyor, rahatlamak için bir anlığına kapatıyorum ama gözlerim kapandığı anda Julian'ın yüzü aklıma geliyor.

Ve bıçak içimde daha derine saplanıyor.

Eric ve Tristan spor kıyafetleri içinde, ellerinde beyaz bir kâğıt torba ile ön kapıdan giriyorlar. İkisi de bana sempatik bir şekilde gülümsüyor ama karşılığında verecek bir şeyim yok. Tristan kanepenin kenarına oturuyor, bir simit çıkarıp bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum, reddediyorum.

"Adriana, bunu kendine yapamazsın. Sen zaten bir sopasın," diye yalvarıyor Eric bana.

Ona boş boş bakıyorum.

Tristan simidi ağzıma doğru götürüyor ve bir ısırık almam için gözleriyle yalvarıyor. Tek gördüğüm Julian -saçları, çenesi ve gülümsediğinde gözlerinin kırışması. Bir ısırık alıyorum, ama sadece bir tane.

"Şimdi size Patty teyzemden bahsedeyim," diyor Eric. "Yirmi yıl evli kaldı ve kocası onu dişçi asistanı için terk etti. Yirmi küsur yaşındaki adamla birlikte dişçi koltuğunda otururken, o berbat dişçi aletini aletinin üzerinde kullanırken yakaladı onu."

"Ne?" Haykırdım, bir an için korkumdan sıyrıldım.

"Eric, bunun şu anda ne faydası var?" Tristan şikayet ediyor.

"Sert miydi? Hayır, bekle, aptalca bir soru, ağzına koydukları tükürüğü emen şeyden mi bahsediyorsun?"

Tristan başını sallar. "Geçen ay beni gitmeye zorladığın dişçi değil, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Onun işi Florida'da bir yerde. Ve evet, Adriana, şu kompresör olayı. Dediğim gibi, onu suçüstü yakalamış. Patty Teyze'ye göre aleti o kadar küçükmüş ki emilip kanalizasyona atılmadığına şaşırmış."

Tristan ikimize de sırtıyor. "Tekrar soruyorum, bunun şu anda ne faydası var?"

"Yüz kilo falan verdi ve harika görünüyor. Ben sadece bazen kötü bir durumun iyi bir şeye dönüşebileceğine dikkat çekmeye çalışıyorum."

"Hâlâ bu hikâyedeki iyiliğin nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum?" Tristan kaşlarını çatıyor ve meyve suyundan bir yudum alıyor.

"Oh!" Eric kendi kendine gülüyor. "İntikam olarak kocasının en yakın arkadaşını becermeye başladığını ve bu yeni adamın at gibi asıldığını söylemeyi unuttum. İnekler eve gelene kadar devam ederdi."

Boğazımdan garip bir gıcırta geliyor ve bunun kaçmaya çalışan bir kahkaha olduğunu fark ediyorum.

"Eric, çiftlik hayvanlarıyla yaptığın bu cinsel karşılaştırma da neyin nesi?" "Adriana, daha başlangıcını bile duymadın," diye uyarıyor Tristan.

"Bak, güldün, küçük bir kıkırdama. Bu kendi kendine düzelecek, tamam mı? Sadece kendine ve Andy'ye iyi bak," diye hatırlatıyor Eric.

Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, Eric ve Tristan'ın arkadaşlığı için minnettarım. Eric yanıma geliyor ve simidin kalanını bana uzatıyor. Bu kez yiyorum ve benimle ilgilendiği için ona sessizce teşekkür ediyorum.

Yüzüncü kez iyi olup olmadığımı sorulduktan sonra eve gideceğimi duyuruyorum. Şu anda her şeyden çok ihtiyacım olan tek şey oğlum.

Kanepede otururken, Andy ve ben *Oyuncak Hikayesi 3* filmini izlemek için birbirimize sokulurken DVD'nin oynatma tuşuna basıyorum. Mary Jean kısa süre sonra tekrar ziyaret edeceği sözünü vererek eve dönmek üzere ayrıldı. Bebeğim yanıma kıvrılmışken, o beni itene kadar saçlarını kokluyorum. Andy film sırasında konuşmayı hiç sevmez, gözleriyle dikkatle izler ve işaret verildiğinde güler. Andy *Oyuncak Hikayesi'ne* bayılır

ve adını her duyduğunda zıplayacak ve "Anne! Bu benim adım!"

Ken abartılı modasıyla ekranı süslerken gülüyorum, tabii bu Andy'nin kafasını karıştırıyor. Zihnime bir mola vermek güzel ama film sona erdiğinde bu kısa sürüyor. Andy karakteri üniversiteye giderken bebek gibi ağlamaya başlıyorum. Benim neyim var böyle? Bu sadece lanet bir film.

Andy kollarımda uyuyakaldı. Onu kucaklayıp merdivenlerden yukarı taşıyorum. Odasına girip, onu yatağına yatırdım. Parmak uçlarımda uzaklaşarak odama gidiyorum ve kendime işkence etmek için cep telefonumu kontrol ediyorum. *Hiçbir şey yoktu.* Yatağa tırmanıp başımı yastığa koyuyorum. Uyku şu anda çok iyi görünüyor ve tam da bunun sorunlarıma cevap olduğunu düşündüğüm anda, vücudum beklenmedik bir şekilde titriyor ve hıçkırıklar göğsümde birikiyor.

Bu gece yastığıma sarılıp
ağlayacağım. Birinci gün
bitti.

İkinci gün, ben bir insan-robotum.

Gün içinde anne moduna geçiyor, Andy ile ve butikteki bazı işlerle meşgul oluyorum. Bütün gün durup *onu* düşünmüyorum. Ben güçlüyüm. Kendime biraz kredi vermeliyim. Kimin bir erkeğe ihtiyacı var ki? Tamam, biraz abartıp Google'da Los Angeles'taki *İlk Eşler Kulüpleri*'ni aramak biraz çılgınca ve çok 'Ben kadını, kükrediğimi duyun' gibi görünüyor. Tamamen kadın olabilirim ama Andy uyuduktan bir süre sonra kükremeyi bıraktım. Tanıdık sarmalın başladığını hissediyorum ve tam eşofman altımı çıkarırken, Eric süslü bin dolarlık pijamalarıyla ön kapımdaydı.

"Buraya bunlarla mı geldin?" Verandamda dururken sordum.

"Evet, şimdi beni içeri alın çünkü sokağın karşısındaki tuhaf kadın evinden beni gözetliyor. Kathy Bates'e benziyor, sence de öyle değil mi? Yardıma ihtiyacımız olursa diye cep telefonun şarjda mı?"

"İçeri gir, drama kraliçesi."

Eric bir çanta taşıyor. Beni yatak odama götürüyor ve ikimiz de yatağa giriyoruz. Eski görünümlü bir Walkman çıkarıp aramıza yerleştiriyor. Sonra üzerinde *"Tüm Zamanların En İyi Aşk Şarkıları"* yazan bir kaset çıkardı.

"Hüzünlü müzik dinlemek nasıl yardımcı olacak?"

"İlk ayrılığımı Bobby Hart adında bir adamla yaşadım. Hala dün gibi hatırlıyorum. Her neyse, annem bana bu kaseti verdi. Annem

hareketlerin içinden geçmeniz ve her şeyin ortaya çıkmasına izin vermeniz gerektiğini söyledi."

Ardından minyatür alkol şişeleriyle dolu bir kilitli poşet ve çikolata dolu bir başka poşet çıkarır. Bir kulağına taktığı kulaklıkla düğmeye basıyor ve çalmaya başlıyor. Kulaklıktan çalan şarkının Air Supply'dan 'I'm All Out of Love' olduğunu hemen anlıyorum.

Lanet olsun, çok acıyor.

Kendimi akortsuz bir şekilde şarkı söylerken buluyorum ve acı sert bir şekilde vurduğunda, küçük cin şişesi beni uyuşturuyor ve acı biraz daha azalıyor. Ancak yüksek bir seviyeden sonra, Sinéad O'Connor'ın 'Nothing Compares to You' şarkısında bir yerlerde gerçekleşen düşüş geliyor. Eric bile ağlamaya başlıyor ve tam gözyaşlarımız durdurulamaz gibi görünürken kendimizi çikolataya kaptırıp viskiye geçiyoruz. Mariah Carey'den 'Hero' için gospel seslerimizi ve aşırı dramatik el hareketlerimizi kullanarak viski harikalar yaratıyor gibi görünüyor, ama sonra dibe vuruyoruz. Whitney Houston 'I Will Always Love You' şarkısını söylemeye başladı.

"Eric, onu özlüyorum. Beni sevdiğini söylemişti," diye açıkça ağlıyorum.

"Özlediğini biliyorum. Ben de onun yanımda olmasını özlüyorum. O seni seviyor, Adriana."

"Beni neden terk etti?"

Eric bir şişe votka açıp bana uzattı. "Halletmesi gereken şeyler var. Zor zamanlar geçirdi. Geri dönecektir."

Şişeyi bir dikişte bitiriyorum, yanık boğazımı işgal ederken bir gıcırtı çıkarıyorum. "Buna söz veremezsin."

"Eski Chanel postacı çantamın üzerine yemin ederim ki geri dönecek." "Eric, bunun üzerine yemin edemezsin. O çantayı seviyorsun."

"Tamam, haklısın. Armani makosen ayakkabılarımın üzerine yemin ederim." "Timsah derisi olanlar mı?"

"Uh-huh."

"Bu ayakkabılardan nefret ediyorsun. Ayak parmaklarını sıkıldığını söyledin ve sonunda mantar ayak parmağın olacağından ve insanların sokakta seninle dalga geçeceğinden endişeleniyorsun."

"Bunu ben mi söyledim?"

"Yaptın. Çantaya küfretmeye devam et."

Bu gece yatağımda olmasını istediğim adam olmayabilirdi ama Eric'in yanına sokulmak ikinci en iyi şeydi.

Bu gece ağlamayacağım.

Bunun yerine, kabuslar beni rahatsız ediyor.

Sonraki birkaç gün tıpkı Eric'in söylediği gibi hareket ettim. En önemlisi suçluluk duygusuydu. Üzgün ve sarhoş olabilirdim ama Charlie'ye yaptığım şeyi söylemeye hakkım yoktu.

Beş gün geçmesine rağmen, bir özrü hak ettiğini bilerek onunla daha önce iletişime geçmediğim için kendimi berbat hissediyorum. Onu görmenin en iyi yolu ofisi olacaktı ve Eric yarın işte olacağını bana bildirmekte gecikmedi.

Andy'nin kreşe yerleşmesiyle, şehrin öbür ucundaki Charlie'nin ofisine doğru yola çıktım.

Masasının önünde oturup içeri girmesini bekliyorum, dizlerimde oluşan sinir bozucu seğirmeyi görmezden gelerek bacak bacak üstüne atarken başparmaklarımı gergin bir şekilde oynatıyorum.

Ofis küçük ama modern ve gösterişli. Eric'in annesi New York'tan uçup gelmiş ve bir günde dekore etmiş. Ülke çapında bağlantıları var ve tarzı modern bir şeyh tarzı. Charlie'nin ofisi beyaz ağırlıklı ve güzel desenli Damask kumaşla kaplı bir duvara sahip. Siyah, beyazın arasında öne çıkıyor ve Charlie'nin masasının arkasında dosyalar, kitaplar ve ailesinin resimleriyle mükemmel bir şekilde hizalanmış raflar var. Önümdeki masa tertemiz, tek bir toz zerresi ya da yerinde olmayan tek bir kırtasiye malzemesi yok. Lex ve Charlie temizlik manyağıdır. Kendimi dağınık biri olarak görmüyorum ama bir kalemin yeri değiştiğinde de sinir krizi geçirecek değilim.

Odaya bir rüzgâr giriyor ve ardından topuk sesleri geliyor. Arkamı döndüğümde Charlie'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Elinde bir dizüstü bilgisayar ve birkaç klasörle meşgul olduğu için önce fark etmedi. Fark ettiği anda kısa bir an için donup kalıyor ve neredeyse her şeyi bırakarak bir nefes alıyor. Kendini toparlayarak etrafta dolaşıyor ve her şeyi masasına yerleştiriyor.

"Merhaba Charlie," diye usulca selamlıyorum onu.

Beni ılık bir gülümsemeyle kabul etti. Bunu hak ediyorum. Sessizce çalışarak dizüstü bilgisayarını yuvasına takıyor ve oturuyor. Koyu gri pantolon takımını fark etmeden edemiyorum. Üzerine eldiven gibi oturuyor ve beyaz gömleğiyle birleşiyor. Charlie doğuştan güzel ve şu anda kardeşimin neden onun yürüdüğü zemine taptığı apaçık ortada. Dilim tutuldu, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Tanrım, özrümü hazırlamak için günlerim vardı ve şimdi boşluğa düştüm. Bu gerçekten kötü başlıyor.

"Tanrım, gezegendeki en büyük sürtük olduğum için çok özür dilerim. Bu çok yersiz ve doğru değildi. Ben sadece... lanet olsun, doğru düzgün düşünemiyorum ve özür dileyemiyorum bile," diye geveliyorum.

Sessiz, dengeli ve sakın kalıyor. Gözlüklerini burnunun arkasına iterek sandalyeye yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor.

"Bu yersiz, kaba ve çok karakter dışı bir sözdü. Kardeşim olarak gördüğüm biri tarafından böyle iğrenç bir kelimeyle çağrılmak beni incitti."

Başımı salladım, neredeyse gözyaşlarımın eşiğindeydim.

"Adriana, bunun nereden çıktığını anlamıyorum. Julian sana tapıyor ama sen güvensizliğin yüzünden her şeyi onun yüzüne vuruyorsun."

"Seninle kıyaslanmak kolay değil."

Bir an için gülüyor. "Adriana, senden başka kimse bizi kıyaslamıyor. Sen hepimizin iyi geçinmesini istedin, ben de Lex'i kontrol etmek için elimden geleni yaptım ama yangına körükle gitmen hiç yardımcı olmuyor."

"Eh, bitti ve bitti." Benim kasvetli yanıtlım, her şeyin sert ve soğuk gerçekliğidir.

Charlie uzun bir iç geçirir. "İkinizin de pek çok kişisel mücadelesi var. Her ilişkide olduğu gibi, zirve ve düşüş vardır. Bu sizin düşüşünüz. Bazen birkaç düşüş olur ama ayağa kalkmak ve zirveye doğru çalışmak, işte aşk budur."

O haklı. Julian ve benim mücadelelerimiz var. Asla mükemmel bir aşk hikayesi olmayacak.

"Onu seviyor musun,
Adriana?" Hemen başımı
salladım.

"O halde ilişkinizi iyileştirmeye çalışmadan önce kendinizi iyileştirin. Bu ayrı zamanı akıllıca kullanın."

"Ya bunu istemezse? Ya başka birini bulursa?" Panik içinde sordum.

"Eğer seni o gece itiraf ettiği gibi seviyorsa, başka kimseyi aramayacaktır. Sen de onun sözüne güvenmelisin Adriana ve iyileşmesi için ona zaman tanımalısın."

Mantıklı. İkimiz de bazı şeylerin asla onarılamayacağını asla fark etmeden kırık geçmişi düzeltmek için birbirimize çok güveniyoruz. Tıpkı Julian'ın bir keresinde bana söylediği gibi, sorunun üzerine yara bandı yapıştırmak onu ortadan kaldırmaz.

"Özür dilerim, Charlie."

Charlie masanın etrafında dolaşarak ayağa kalkmamı işaret ediyor. Kollarını bana dolayarak başımın omzuna düşmesine izin veriyorum ve bir de ne göreyim, ceketini kaplayan sular yeniden akmaya başlıyor.

"Affedildin, ama bir dahaki sefere çikolata, çiçek ve Dylan McKay Barbie bebeğinle dolu bir özür sepeti istiyorum," diyor neşeyle.

"Onu unuttum. Ayrıca bir dahaki sefer olmayacak." Özür dileyerek gülümsedim.

Sandalyesine geri oturuyor ve bana Amelia'nın dün markette geçirdiği öfke nöbetini anlatıyor, hatta bana bir video gösteriyor. YouTube'a yakışır bir video ve vay canına, bir şeker yüzünden nasıl da patlamış. Charlie'nin nasıl sakın kalabildiği beni aşıyor, özellikle de Ava taşıyıcısında ağlarken.

"Çok utanç vericiydi. Herkes beni yargılıyordu ve bunu filme almamın tek nedeni Lex'in bana inanmayacağını ve muhtemelen onu neşelendirmek için ona bir midilli alacağını bilmemdi. Lex eve geldiğinde ve onunla konuştuğunda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Tüm o babacığım seni seviyorum saçmalıklarını yaptı ama Lex güçlüydü ve geri adım atmadı."

"Vay canına, Lex'in onu disipline ettiğine inanamıyorum. Sonunda bir erkek oldu." "Evet, biliyorum. Bir hafta boyunca Batmobil'iyle oynamasına izin verilmedi ve size şunu söyleyeyim, dünyanın sonu gelmiş gibi ağladı.

Lex yapamadı

Buna inan."

"Görünüşe göre berbat bir hafta geçirmişsin."

"Seninki kadar kötü değil, Adriana, ama en iyi arkadaşlarımla bir gece dışarı çıkabilirim. Bu akşam bir yerlerde bir şeyler içmek için müsait misin? Bütün geceyi dışarıda geçirmemize gerek yok ve Lex Andy'ye göz kulak olabilir."

"Tabii, drama kraliçesini arayıp ona haber versen iyi olur."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elbisem sandalyenin sapına takılıyor ve bileğimi masaya açılmış gevşek bir vidaya sürterek yere düşüyorum. *Ahh!*

"İyi misin?" Charlie yanıma koşuyor ve kolumdaki kanı görünce nefesi kesiliyor.

"Sorun yok. Bana biraz kağıt mendil ver lütfen."

Hemen kutuyu aldı ve ben de kolumu sildim. Çekiyor, çok derin görünmüyor, sadece yüzeysel bir çizik.

"Çok beceriksizim. Akşam görüşürüz."

Charlie veda ediyor, ben de el sallıyorum. Ofisten çıkarken omuzlarımdan büyük bir yük kalktı ve Charlie'nin beni affedebilmesine şükrediyorum.

Aile böyledir, fırtına ne kadar şiddetli olursa olsun, gökkuşağını sizinle birlikte izlemek için her zaman yanınızda olurlar.

Gökkuşağımın beni affetmek için kalbinde bir yol bulması için dua ediyorum.

CHAPTER

22

Sahilden çok uzak olmayan bir Brezilya barında karar kıldık.

Eric şimdiden işteki gününden ve kuru temizlemecinin yeni elbise pantolonunun ağındaki mürekkep lekesini çıkaramadığından şikayet ediyor.

"Kasıklarında neden mürekkep lekesi var?" Charlie ona sorar.

"Aptalca bir nedenden dolayı kalemimi cebimde tutuyorum ki tam da bu nedenle asla yapmam."

"Oh, bu utanç verici." Yaltaklanıyorum.

"Bana mı söylüyorsun. Ateşli bir garson kasıklarına bakıp duruyordu, ben de 'dur bakalım bebeğim, daha içki siparişimi bile almadın' diyordum ama meğer mürekkep lekesiymiş."

"Evdeki güzel erkeğini unutuyor musun?" Charlie ona hatırlatır.

"Hayır, ama piyasadan tamamen çekilmiş değilim," diyor bize.

İçkimi hızlıca yere bıraktım. "Bekle." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. "Bana Tristan'la açık bir ilişkiniz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Açık demezdim ama bilirsin..."

"Tristan biliyor mu?" Charlie sorgulama sesini kullanıyor, belli ki Eric'in ilişki durumu konusunda benim kadar şok olmuş.

"Bir mutabakatımız var," diyor kesin bir dille.

İkimiz de onun cevabını bekliyoruz ve yanımızdan geçen çalı çırpı sürüklendiğinde onu dürtüyorum. "Ve bu..."

"Bak, ikimiz de genciz. Yarının ne getireceğini kim bilebilir? İkimiz de aynı şekilde hissetmezsek, yolumuza devam etme zamanının geldiği konusunda hemfikiriz. Ayrıca, büyük bir Hollywood filminde başrol için ikinci bir geri dönüş aldı ve bilirsin, şöhret onu değiştirebilir."

"Ama bazen bir ilişki üzerinde çalışmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz? Her zaman güllük gülistanlık değil. Tamam, şu anda ilişki tavsiyesi vermek için yanlış kişiyim," diye itiraf ediyorum içim burkularak.

"Nasıl hissediyorsun?" Eric daha sessiz bir tonda sorar.

"Dürüstçe mi? Bu sanki beden dışı bir deneyimmiş gibi hissediyorum. O gece bana ne oldu bilmiyorum. Kıskançlık beni ele geçirdi."

Charlie Long Island buzlu çayını yudumlarken başını sallıyor. "Tamam, çok garip ama işte b a ş l ı y o r u z ..." Derin bir nefes alır, Bakışlarını benden ayırmadan.

"Bu tekniği karşılaştırmakla mı ilgili?" Eric'in gözleri büyüdü. "Sanmıyorum-"

"Çeneni kapatıp devam etmeme izin verecek misin?" Charlie onu azarlar. "Ve hayır... senin neyin var, E? Dediğim gibi, onunla birlikteyken kadınlar nereye gitsek ağzının suyu akan tazılar gibiydi ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Julian çok iyi huyludur. Sevdiği birini asla bilerek incitmez."

İçkisinden uzun bir yudum alıyor ve devam ediyor, "Öte yandan Lex de bu açıdan aynı. Kadınlar çoğu zaman onun suratına tanga fırlatıyor. Aradaki fark şu ki, o kibirli bir herif ve siz alfa erkeği saçmalıklarıyla ilgilenmediğiniz sürece kadınlar geri çekilme eğiliminde."

"Oh, evet, anlıyorum." Eric düşünürken işaret parmağını ağzına götürür. "Ama sence de birçok yönden birbirlerine benzemiyorlar mı?"

"Bana bakma. Benden kardeşimi ve eski erkek arkadaşımı karşılaştırmamı istiyorsun."

"Oh, sen değil, yani Charlie, ama sonra tekrar... tamam, beni vurma, ama siz çocuklar ortak deneyiminiz hakkında konuşmak için en ufak bir merak duymuyor musunuz?"

"Oh, seni vuracağım, Eric. Bazen hangi gezegenden geldiğini merak ediyorum." Charlie azarlıyor.

"Uranüs, öyle mi?"

"Tamam Eric, hem Charlie'ye hem de bana sadece üç soru sorabilirsin, sonra bu konuşmayı bir daha asla yapmayız. Kasaya kilitlemek, yerin on metre altına gömmek ve anahtarı Marina Çukuru'nun dibine atmak."

"Marina Siperi nedir?" diye soruyor.

"Dünyanın en derin okyanusu olan Pasifik Okyanusu'nun en derin kısmı. Soru iki."

"Ne? Hiç adil değil! Bu bir soru değildi!"

"Bence öyleydi Eric," diye onaylıyor Charlie.

Nefesinin altında mırıldanıyor ve sonra kafasında bir ampul patlamış gibi yüzü aydınlanıyor. "Kim daha büyük, Lex mi Julian mı?"

İçkimi masaya tükürdüm ve Eric'in üzerine püskürttüm. Hemen beni tersliyor ve takım elbisesini peçeteyle siliyor. "Eric, bu ne biçim bir soru böyle? Bunu duymak istemiyorum."

"Eşit, aynı, belki sadece farklı bir renk," diye ağzından geçiriyor Charlie. "Üzgünüm Adriana, suç içkinin içindeki romda."

"Aman Tanrım, tamamen benim tükürük kızartma fantezim."

İnanamayarak başımı salladım. "İkiniz de iki Long Island buzlu çay içtiğim için çok şanslısınız çünkü şurada oturan yaşlı adamı yakalayıp ikinizi de tokatlamasına ramak kaldı."

Eric beni görmezden geliyor ve dikkatimizi çekmek için elini kaldırıyor. "Bir sorum daha var ve bu Adriana'ya gidiyor."

Uygunsuz sorusunu beklerken uzun bir iç geçirdim. "Julian'ı şu anda tekrar görseydin, ona onu sevdiğini söyler miydin?"

Sorusuyla şaşkına dönen Charlie ve Eric sabırsızlıkla bekliyorlar, gözlerini üzerimden ayırmamaları beni utandırıyor.

"Eğer şansım olsaydı, evet, yapardım."

İkisi de garip bir şekilde sessiz kalır, sonra konuyu tekrar Tristan'a çevirirler.

"Tristan bir Prens Albert almayı düşünüyor," diyor Eric gelişigüzel.

Konuşma tam bir ters köşe yapıyor. Cinsel organ piercingleri hakkındaki çarpık tartışmalarını bastırmaya çalışıyorum ve dikkatimi kalabalığa veriyorum. Bar loş bir şekilde aydınlatılmış, duvarlardan sarkan spot ışıkları çeşitli sanat eserlerini gösteriyor. Muhteşemler ve ormanda çıplak bir şekilde birbirine sarılmış bir kadın ve erkeğin resmedildiği tablo karşısında büyülenmekten kendimi alamıyorum. Zihnimin oraya gitmesine gerek yok, kadınlık organlarımda. Yeniden odaklanma zamanı

Başka bir şey ve yanımdan geçen sakallı kadın üzerime soğuk su döküyor gibi. *Vay be, ne sakalmış ama!* Yüzünü düzeltemiyorsa aşağıda ne çıktığını düşünmek bile istemiyorum.

Charlie ve Eric'e konuşmalarından sıkıldığımı ve bara gideceğimi söylüyorum. Barda bir yere oturuyorum ve yeni bir şeyler sipariş etmek için menüye bakıyorum. Genç, yakışıklı bir erkek yanıma sokulunca uzun süre yalnız kalmıyorum. Sevimli, sevimli diyorum çünkü Eric'in yaşlarında gibi görünüyor. Sohbet etmeye başladığında açık sözlülüğü beni şaşırtıyor ve kaba olmamak için dikkatle dinliyorum.

Adı River ve buraya Teksas'tan yeni taşındı. Aksanında sorun yok. İtiraf etmekten nefret ediyorum, düpedüz seksi. *Rodeo* kelimesinden her bahsettiğinde dudaklarını yalaması da öyle. Eric bunu öğrenene kadar bekle. Boğalara binen çıplak kıç yanaklarını hayal edecek.

Belki de benim sorunum budur. Julian'la bir ilişkiye balıklama atladım ve sahada hiç oynamadım. Belki de birileriyle çıkmalı, rahatlamalı ve eğlenmeliyim ama ben o tip bir kadın değilim. Düşünmem gereken bir oğlum var, ayrıca Julian'a deliler gibi aşığım.

Tamam, aptalca bir plan.

Kısa bir an için gözlerim dalıyor ve hızlıca iki kez bakıyorum. *Bu muydu?* Hayır, Adriana, sen sadece onu özölüyorsun ve hepsi senin üzücü hayal gücünde. Emin olmak için bir kez daha dönüp bakıyorum. Koyu gri takım elbisesi ve siyah yakalı gömleğiyle köşede duran oydu. Yüzünün hatlarını görmek için yeterli ışık yok, ama uzun siyah saçlı bir kadının onun yanında durduğunu, onunla birlikte gülüp gülümserken hareketli bir şekilde sohbet ettiğini fark ettiğimde tüm bunlar pencereden uçup gidiyor. Arkasını dönmesini bekliyorum ve döndüğü anda kalbim deli gibi atmaya başlıyor ve midemin çukuruna düşüyor.

Ayrılalı iki haftadan az oldu ama o şimdiden hayatına devam ediyor. Ona doğru yürümüyorum, bu kadınla görüştüğü çok açık. Vücut dili her şeyi ele veriyor. Arkamı dönüp River'a yeniden odaklanıyorum ama ne dediğini bir türlü anlayamıyorum. Barın üzerine yerleştirilmiş vantilatör gözlerime hava üflüyor ve kokusunu alıyorum. *Kahretsin, hayal gücün çıldırıyor.* River bana bir içki uzatıyor ve ben tam içkiyi almak üzereyken bir el aramıza giriyor. Parmaklarını hemen tanıdım.

Şu parmaklar. Vücudum resmen erime moduna geçti. O parmakların nerede o l d u ğ u n u hatırlıyor musun? Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?

üzerlerine boşaldığında avazın çıktığı kadar bağırdın mı? İçimdeki diyalogu bastırmak için başımı sallıyorum. Kafam onunla yüzleşmek istemiyor ama bedenim kendiliğinden yüzleşiyor. Sadece medeni ol, sen güçlü bir kadınsın ve bu durumu olgunlukla halledebilirsin.

"Hey, dostum, bu içkiyi kendine saklamaya ne dersin?" Julian dişlerini gıcırdatarak bir yanıt bekler.

Göz teması kurma.

River sinirlendi. "Eğer hanımefendi içki içmek istiyorsa, sen kim oluyorsun da onu durduruyorsun?"

"Kulüp sahibi Mitch'e az önce bu bardağın içine nasıl uyuşturucu attığını anlatmama ne dersin?"

Bu ne lan!

River ellerini kaldırıyor, ayağa kalkıyor ve bizi yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Julian'ın yüzü çok ciddi. Burun delikleri öfkeyle açılıyor, gözleri vahşi ve saldırmaya hazır.

"Zaten içmezdim," diye mırıldanıyorum.

"Evet, yapardın. Aklından ne geçiyordu?"

Bu sefer yüzümü ona dönüyorum. Gözleri yumuşamış ve bana geri yansıyor. Bir an için aşkı gördüğümü sanıyorum ama gözleri tekrar abanoz saçlı kadına dönünce aşk kayboluyor.

"Düşünmüyorum," diyorum ona dürüstçe. "Ve belki de *randevuna* geri dönmelisin."

Bıçak gibi kesti, derin ve doğrudan kalbimin dibine. İşte sevdiğim adam bir barda başka bir kadınla birlikte. Uğruna çok mücadele ettiğim her şeyin hiçbir anlamı yok. İçime çılgınca yayılan acıyla mücadele edemiyorum ve geçen hafta kazandığım gücün bir zerresi bile hızla yok oluyor.

"Adriana. Bu bir randevu değil. Öyle görünüyorsa özür dilerim."

"Görünüşe göre beni unutmaya ihtiyacın var, bu yüzden eline geçirdiğin her sürtüğü beceriyorsun," diye acı bir şekilde cevap veriyorum, kıskançlık baskın gelip beni ele geçirirken olgunlukla kapıdan çıkıyorum. Bu saçmalıktan bıktım ve ondan kaçmak için sandalyeden kayıyorum ama kolumdaki sıkı tutuşu beni geri çekiyor.

"Söylesene, bir dakika önce sen de aynı şeyi yapmıyor muydun?"

Bu çok gülünç. "Yaptıysam ne olmuş? Ben sana ait değilim. Kimi istersem onunla yatabilirim."

Sözlerimden hemen pişmanlık duyuyorum ama onun göz göre göre gelen kıskançlığı pişmanlığımı azaltıyor. *Güzel, o da aynı şekilde acı çekiyor.*

"O gece Rocky'nin partisinde neler olduğunu açıklamam gerekiyor."

Açıklamasını bekliyorum ve sinirli bir şekilde ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor. Kafamı çevirdiğim anda bileğimi kaldırdı. *Oh, kahretsin.* Olduğundan daha kötü görünse de bunu görmesi gereken son kişi o.

"Bu da ne böyle?"

"Düşündüğün gibi değil. Charlie'nin ofisinde düştüm." "Anlatmak istediğin hikaye bu mu?"

"Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bana inanmanı sağlamayacak. Ne istersen düşün, Julian. Benimle ilişkini bitirdin. Ne yaptığım artık seni ilgilendirmiyor. Belki de şuradaki kız arkadaşına geri dönmelisin." Gözyaşlarımın eşiğindeyim ve ondan kaçmak için çaresizim. Belki de sonsuza dek.

"Adriana." Bir kez daha kolumu tuttu. "Bırak gideyim."

Gözyaşları arasında Eric ve Charlie'yi buldum. Bana bir bakış attılar ve gitme zamanının geldiğini anladılar.

Dışarıda, tam taksiye binmek üzereyken Julian adımı sesleniyor. Onu görmezden geliyorum ama o hemen taksinin kapısını açıyor. "Adriana, lütfen bunu kendine yapma," diye yalvarıyor.

"Beni en çok inciten şey, tekrar bu kadar alçalacağımı düşünmen. Seni seviyorum, Julian. Seninle olmamak hayal ettiğimden daha fazla acı veriyor ama ben güçlüyüm, bunu da atlatacağım."

"Sen..." diye kekeliyor. "Beni seviyor musun?"

Evet demek istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek ve bunu ona *göstermek* istiyorum. Bu an için çok önemli olan bu kelimeler ağzımdan çıkmayı reddediyor ve aklımla kalbimi ne kadar birleştirmeye çalışsam da dudaklarım sıkı sıkıya kapalı kalıyor.

"Sadece kal, neden konuşmuyoruz?" "Söyleyecek bir şeyim kalmadı."

"O senin düşündüğün kişi değil," diye tekrarlıyor.

"Artık ne önemi var ki? Sen benim değilsin, kiminle istersen onunla olabilirsin. Şimdi eve, oğlumun yanına gitmeliyim. Hoşça kal, Julian."

Kolumu onun elinden çekip alıyorum ve taksinin kapısını arkamdan kapatıyorum. Charlie ve Eric yanımdayken, taksi hareket ediyor ve birkaç dakika önce beni tüketen gücüm azalıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum

kendim. Bar gözden kaybolduğunda hıçkırıklarımın dineceğini sanıyorum ama tükenmişim ve hüngür hüngür ağlıyorum.

Hayat çok zor.

Aşk çok zor.

İnsanlar bana aşkın tekrar gerçekleşeceğini ve her şeyin yerli yerine oturacağını söyleyip duruyorlar. Pes etmeye hazırım, yenildim ve bindiğim duygusal rollercoaster'dan yoruldum.

Artık her şey oğlum ve benimle ilgili.

Onu özlemiş, hatta tüm kalbimle sevmiş olabilirim.

İşte bu yüzden çekip gitmesi beni bittiğini söylediği zamankinden daha çok üzüyor.

CHAPTER

23

"Al, bunu iç." Charlie bana bir kupa uzattı.

Aşk kalpleri resimleriyle elle boyanmış. Sanırım aşk kalpleri, ya da belki de şu anda tek görebildiğim bu. Daha yakından bakınca Amelia'nın adının boyayla karalanmış olduğunu görüyorum. Bir yudum alıyorum ve ılık çikolatalı sütün nefis tadı damağımı şenlendiriyor. Charlie kanepenin koluna oturuyor ve kolunu Lex'in omzuna doluyor.

"Bir şeyler yemek istemediğine emin misin? İstersen en sevdiğin sandviçi yapabilirim?"

Teklifi reddediyorum, kanepeye gömülüyorum ve minderlerin beni kucaklamasına izin veriyorum. Demek insanlar bu yüzden kanepelerinde bu kadar çok minder kullanıyor. Julian'a bunu bir dahaki sefere söylemeliyim.

Ama bir dahaki sefer *yok*.

Charlie sabah erkenden mahkemeye çıkacağı için yatmaya gideceğini söyler. Yatak odalarına gitmeden önce eğilip Lex'i öpüyor. Lex pijamaları ve beyaz V yakalı tişörtüyle rahatsız bir şekilde kıpırdandıkça etrafımdaki minderler hareket ediyor.

"Andy, Amelia'nın odasında uyuyor. Neden burada uyumuyorsun?"

Başımı sallayıp onaylıyorum. Toparlayabildiğim tek şey bu. Aramıza sessizlik çöküyor ve Lex'in beni yalnız bırakmasını diliyorum, böylece ağlayarak uyuyabilirim, ama o oyalanmaya devam ediyor.

"Adriana, lütfen kendine bunu yapmayı bırak," diye emrediyor. "Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum..." Gözlerini kaçırmakta gecikmedi. "Seni bir daha böyle görmeye dayanamam."

Beni en kötü halimde gördü, yani karanlıkta tek başıma bir çukurun dibinde en kötü halimde. Bazen aileme yük oluyormuşum gibi hissediyorum ve işte o zamanlar o sahte gülümsememi takınıyor ve herkese harika olduğuma dair güvence veriyorum.

Bizi ne kadar ayırmak istese de bu o zamanlardan biri değil.

"Acıyor amına koyayım. Acımasından nefret ediyorum. Neden başka biriyle birlikte olsun ki?" Bir cevap beklemiyorum. Bu soruyu Julian'dan nefret eden birine soruyordum.

Lex'in ifadesi çelişkili ve bu konuşma için doğru kişi olup olmadığını tartıştığı belli olan uzun bir nefes veriyor. "Kahretsin, bunun hakkında konuşmak bile zor. İki senaryo söz konusu Adriana. Ya düşündüğün gibi değil ya da seni unutmak için onu kullanmaya çalışıyor."

"Bir erkek için bunu yapmak bu kadar kolay mı? Yani, sırf unutmak için bir yabancıyla seks yapmak?"

"Evet."

"Ama anlamıyorum. Aramızda bir bağ olmadan birine dokunmayı hayal bile edemiyorum."

"Erkekler umursamaz. Charlotte'un bunu bildiğini sanmıyorum, ama onu ve Julian'ı restoranda ilk kez gördüğüm o günden sonra, aklımı ondan uzaklaştıracak herhangi bir şey için çaresizdim. Delirdiğimi düşünüyordum."

"Ne yaptın sen?"

"Ben bir şey yapmadım, piliç yaptım."

"Oh."

"Bunu konuşmaktan bile nefret ediyorum ve bu seni ne kadar sevdiğimi kanıtlıyor kardeşim, ama Charlotte için Julian'la aynı şeyin olacağından hiç şüphem yok. Yani, benimle karşılaşılıyor ve hayatı alt üst oluyor. Yapacağın ilk şey ne olur?"

Dokuz yıl önce sizi hiçbir açıklama yapmadan terk eden eski sevgilinizin hayatınıza geri döndüğünü unutmak için nişanlınızın beynini sikiyorsunuz. Şu anda bunun en çok kimi incittiğini bilmiyorum, Lex'i mi beni mi? Geçmişte olan bir şeyi nasıl kıskanabilirim? Üç yıl önce neredeydim? Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım bir adamla evliydim. Julian'ın da bir geçmişi var, benim de. Geçmişin üzerinde bu kadar durmasaydım

belki geleceğimizin bir şansı olabilirdi ve ben bu çıkmazda olmazdım.

"Bunu kabul ettiğine göre beni gerçekten seviyor olmalısın. Biliyorsun Lex, bu asla seni ya da Charlie'yi incitmekle ilgili değildi."

Başını eğiyor ve boynunu kırıyor. "Benim buradaki konumumu anlamalısın Adriana. O affedilemez şeyler yaptı."

"Hepimiz affedilemeyecek şeyler yaparız. Siz de tam olarak *mükemmel* değilsiniz. Hatalar yaparız ama kendimizi affettirmez ve onlardan ders almazsak bunlar sadece hata olur. Julian'ın kusurları olduğunu biliyorum ve bu konudaki duruşuna da saygı duyuyorum, ama günün sonunda, yeniden seilmeyi hak ediyorum ve bu onunla olacaksa, bunu kabul etmelisin. Kalp kalbin istediğini ister."

"Charlotte'a ne yaptığını bilmiyorsun-"

"Biliyorum Lex. Bana söyledin ama ben kimim ki yargılayayım? Sanki bu acıma çemberinin içinde oturup birbirimizi parmakla gösteriyoruz. Julian'ın da kusurları var ama lanet olsun, benim de var ve ne aptalım ki bunun aramıza girmesine izin verdim."

Karşı koymadan ısıırıyor. "Geçmiş göz önüne alındığında onu Charlotte'un yanında görmek benim için kolay mı sanıyorsun? Eğer onu kaybedersem... yapamam-"

"Onu kaybetmeyeceksin. O seni seviyor. Birlikte iki çocuğunuz var ve o kötü bir karar verdiği için karınızın ve çocuğunuzun hayatını kurtardı. İkinizin sahip olduğu şeye sahip olup da nasıl bu kadar güvensiz olabildiğinizi anlayamıyorum."

"Bana onu sevdiğini söylüyorsun ama şu anda bulunduğun yere bak? Güvensizliğin seni ele geçirmede mi?"

Tuş. Beni ele geçirdi. Çirkin, orman yangını gibi yayılan ve ehlileştirilemeyen bir hastalık.

"Haklısın. Nerede olduğuma bir bak. Başarısız oldum. Kıskanç tarafımı kontrol edemedim. Elijah'la kolaydı. Kızlar ona bakmıyor değildi ama hiç böyle olmamıştı. Nereye dönsem bir kadının gözü Julian'ın üzerinde, hatta pençeleri. O kadınlardan birinin ona benim veremediğimi vereceğini kim söyleyebilir?"

"Aynı soruyu ona sorsanız, muhtemelen o da aynı şeyi söyleyecektir. Sen sadece kabullen Adriana. Charlotte çok çekici. Ona her bakını görmezden gelmiyorum ama ona bakan pislikleri defetmek için çuval giydirip boynuna sarımsak da geçiremem."

"Doğru, ama Charlie bir çuvalı bile seksi gösterir. Her halükarda hapı yuttun."

Lex'in ağzı arsız bir sırıtışla genişler, umutsuzca gülümseyerek bu duyguyu onaylarken gözleri parlar.

Duvardaki saatin tik takları, odada duyulabilen tek ses. Yorgun ve uykulu bir halde esniyorum. Lex uyanık görünüyor ve benim uyku ihtiyacımı görmezden geliyor. "Andy bu gece onu istedi."

"Bunun olması kaçınılmazdı. Ne dedin sen?"

"Babasının yaşadığı yere gidip gitmediğini sordu."

Kalbim mideme iniyor, midem bulanıyor ve içim daralıyor. Andy'nin onunla bir bağı vardı ve başlattığım bok fırtınası sırasında onun tüm bunlardan nasıl etkileneceğini unutmıştım. Gözlerim doluyor ve kardeşimin önünde ağlamak istemediğim için başımı tavana doğru kaldırıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum çünkü gözümü kırptığım anda gözyaşlarımı durduramayacağım.

"Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tanrı biliyor ki kalbinin istediklerini değiştiremem çünkü inan bana elimde olsa değiştirirdim. Bir yolunu bulacaksın, ama şimdilik sadece iyileş, tamam mı?"

O haklı. Oğlum ve kendim için iyileşmeliyim.

"Lex, yarın beni bir yere götürebilir misin?"

Kolunu omzuma doluyor ve beni kucaklıyor. Başımın üstünü öperek yumuşak bir sesle, "Nereye gitmek istersen kardeşim," diye karşılık veriyor.

Karanlık ama ışıkla dolu.

Sunağın yanında sıra sıra duran mumlar titriyor. Alevler parlak ve büyüleyici, zar zor tutunduğum küçük umut kırıntılarını tutuşturuyor. Etrafım beni koruyan bir yerle çevrili. Korkularımı hafifletiyor ve sinirlerimi yatıştırıyor.

Duvardaki resimler bana acı çekmeyi hatırlatıyor ve sıranın üzerinde diz çöküp sessizce dua ediyorum. Ne ya da kim için dua ettiğimden emin değilim, sadece rehberlik ve huzur. Lex arkamdaki sırada oturuyor. Çorak bir ifadeyle dosdoğru karşıya bakıyor. Ayağa kalkıp Lex'in oturduğu yere doğru yürürken dizlerim hafifçe çatırıyor. Sessizlik içinde, ikimiz de yan yana oturuyoruz ve Lex'e gitme vaktinin geldiğini söylemeden hemen önce, içimde sıcak bir his

aniden üzerime hücum ediyor. Alışılmadık ve hafif bir esintiyle birlikte geliyor. Kapıların açık olup olmadığını bile kontrol etmiyorum. Onun yerine gözlerimi kapatıyorum ve sesi etrafımda yankılanıyor. Söylediği kelimeleri çıkaramıyorum ama ses tonu sakin ve huzurlu.

Lex elimi tutup sıkınca sırıyorum.

Ses kesiliyor ve farkında olmadan gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı dökülüyor. Elijah'ı özleyorum, onu her zaman özleyeceğim ama Julian burada ve işleri yoluna koymam gerekiyor. Ona ilk ve son kez onu ne kadar çok sevdiğimi göstermeliyim. Elijah'la konuşuyorum, fısıltıyla bile olsa ve beni duysa da duymasa da içimi dökmem gereken sözleri söylüyorum. *"Bizi neden terk ettiğini asla tam olarak anlayamayacağım. Julian'ı görebildiğini biliyorum. Sana onu sevdiğimi söylemek istiyorum Elijah. Sana duyduğum sevgiyle asla aynı olmayacak ama en az onun kadar değerli. Beni mutlu ediyor ve Andy'yi seviyor. Sonunda hayatıma devam ediyorum, tıpkı bana söylediğin gibi. Hatalarım ve öfkem için beni affet."*

Lex elimi sıkı sıkı tutuyor ve sessiz kalmaya devam ediyor.

"Seninle birlikte olmayı o kadar çok düşündüm ki, eğer ailem ve Julian olmasaydı, yarardan çok zarar verebilirdim. Seni sevmekten ve seni düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim. Andy'nin yüzünü her gördüğümde, sen bana bakıyorsun."

Sesim titreyerek son düşüncelerimi söylüyorum. *"Seni seviyorum, Elijah. Sonunda iyi olduğumuzu bilerek huzur içinde uyuyabilirsin."*

Lex'in kollarına dönerek kontrolsüzce hıçkırıyorum. Göğsüm acıyor ve yakalamaya çalıştığım her nefeste kaburgalarım ağrıyor. Lex ellerini başımın arkasına götürüyor ve ben ceketine tutunurken beni sıkıca göğsüne bastırıyor.

Bu şekilde ne kadar kalacağım belli değil. Sonunda kendimi ondan kurtardığımda, gözlerimin içine bakıyor ve tam bir güvenle, beni hayal edebileceğimden daha fazla rahatlatan tek şeyi söylüyor.

"İyi olacaksın Adriana," diyor ve ardından sevgi dolu bir gülümseme takınıyor.

Düşündüğüm anlama mı geliyor? Benim mutluluğumun onun için önemli olduğu ve Julian'ın sonunda kabul edileceği mi? Bir cevap bulmak için zümrüt yeşili gözlerini arıyorum ve bir cevap bulmak için ne kadar çaresiz olsam da, bana bakan kişi ağabeyim. Bu dünyaya geldiğim andan itibaren yanımda olan biri, beni bu dünyadaki tüm kötülüklerden korumaya çalışan bir adam, sonsuza dek benim kanımdan olacak bir adam.

Bu artık kimin kazandığına dair bir oyun değil ve belki de birini ya da diğerini seçmek zorunda kalmayacağım.

Arabada sessiz bir hava var ama ikimizin de buna ihtiyacı var. Arabanın teybinde Bob Marley'in yumuşak sesi çalıyor. Lex araba sürmeye konsantre olurken, ben başımı cama yaslayıp şehrin yanımdan geçişini izliyorum.

Yirmi dakika sonra kreşe yanaştık. İkimiz de arabadan inip kapılı girişe doğru ilerliyoruz. Ana kapıyı açmak için şifremi giriyorum. Lex bana, ben Andy'nin çıkışını imzalarken camdan bakıp çocukları izleyeceğini söylüyor. Charlie çalışabilsin diye Amelia bugün bebek Ava ile birlikte annemde.

Elimdeki kalemle panoya yöneliyorum ama isminin yanında bir imza fark ediyorum. Hiç tanımıyorum ve ana masanın arkasında çalışan genç kıza soruyorum.

"Jennie, Andy'nin adının yanında neden bir imza var?"

"Yaklaşık bir saat önce büyükbabası onu aldı," diyor açıkça. "Babam San Francisco'da. Yanlış anlamış olmalısın. Ben gidip onu odadan çıkar."

"Hayır, Bayan Evans. Adam Andy'nin büyükbabası olduğunu söyledi," diye cevap veriyor ama bu sefer yüzü paniklemiş görünüyor. Bu kız umutsuz vaka ve eğer bu bir şakaysa, artık gülünç olmanın da ötesinde.

"Jennie, bu bir şaka değil," diyorum sertçe. "Oğlum nerede?"

Lex endişeli bir yüz ifadesiyle odadan çıkar. "Andy burada değil."

Boğazımdaki safra yükseliyor ve bedenim çılgınca titremeye başlıyor.

Jennie anlayamadığım kelimeleri kekelemeye başladı. Ayrılıyor ve birkaç saniye içinde müdürle birlikte geri dönüyor.

"Andrea, Andy nerede?" Cevap vermesi için ona yalvarıyorum.

Andrea'nın yüzü Jennie'ye döner ve şifreli konuşurlar, aralarında bir şey geçer ve Jennie başını sallarken göğsünü tutmaya başlar. "Özür dilerim

Bayan Evans. Jennie burada yeni. Görüntüleri izleyip kim olduğunu görebiliriz." Ofisine geri dönüyor ve ben de onu alanın Julian olmasını umarak peşinden gidiyorum. Görüntüler geri sarıldığında, Jennie onunla konuşurken başını öne eğmiş yaşlı görünümlü bir adam görüyorum. Onu tanıyamıyorum.

ve panik içinde Lex'e bakar.

Böyle bir şey olmayacak.

Bu bir kabus, hemen uyanın!

"Bebeğim nerede?" Çılgılık ofiste yankılanırken hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak talep ediyorum.

Lex cep telefonunu kapıyor ve 911'i arıyor. Ben Julian'ın numarasını bulmaya çalışırken onun sesi boğuluyor, korkudan titrerken ekran bulanıklaşıyor. Sonunda arama bağlanıyor ve cevap vermesi için dua ediyorum.

"Adriana?"

Telefona hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, mırıldanıyorum, şoktan felç olmuş durumdayım. "Adriana, sorun ne?"

"Bebeğim... biri bebeğimi aldı."

Julian nerede olduğumu bilmek istiyor ama ben bırakın kreşin adresini söylemeyi, zar zor konuşabiliyorum. Cep telefonu elimden kayıyor ve yere düşüyor. Tüm bunların acımasız bir şaka olduğu umuduyla Lex'e dönüp beni rahatlatmasını istiyorum ama yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde müdüre bağırıyor, kadın kontrolsüz bir şekilde ağlarken sakinleşmesi için ona yalvarıyor.

Çaresiz ve korkmuş bir halde duvara yaslanıyorum ve dizlerimi kucaklayarak yere oturup ileri geri sallanıyorum.

Birkaç dakika sonra Julian polisin arkasından ön kapıdan içeri daldı. Beni görüyor ve koşarak dizlerinin üzerine çöküyor. Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve Julian'ın Andy'siz ve yalnız olduğunu fark ettiğimde birden kanım çekiliyor. Julian elini yüzüme koyuyor, gözlerinden yansıyan panik, her ebeveynin en kötü kabusu olduğuna inanmayı reddettiğim şeyi doğruluyor.

Birisi oğlumu kaçırdı.

CHAPTER 24

LEX

Bir ebeveyn olarak, çocuklarımızı anne karnına düştükleri andan itibaren korumaya programlanmış durumdayız. Tıpkı vahşi doğada olduğu gibi, içgüdülerimiz çocuklarımızı beslemek, onlara bakmak ve asla zarar görmemelerini, acı veya ıstırap çekmemelerini sağlamaktır. Onlara rehberlik eder, eğitir ve olabilecekleri en iyi insan olmaları için başarılı olmalarını sağlayacak araçları veririz. Ebeveyn olmanın getirdiği duygular, hayatta hiçbir şeyin sizi hazırlayamayacağı duygulardır, ancak bir şekilde her günü atlatıyoruz ve hayatımda doğru yaptığımı bildiğim bir şey varsa, o da Charlotte ile güzel kızlarımı yaratmaktır.

Andy biyolojik olarak benim oğlum değil, ama o benim kanımdan ve gözlerimi bu küçük çocuğa diktiğim andan itibaren aramızdaki bağ beni şaşırtacak kadar güçlüydü. O, sadece bir haftalıkken benim tüm hayatım boyunca çektiğim acıdan daha fazlasını çekmiş olan güzel, masum küçük bir bebek.

Babasını kaybetti.

Onu korumam gerektiğini biliyordum. Bana baba dememiş olabilir ama ben ona kendi kızlarımdan farklı davranmadım. Hayata zor bir başlangıç yapması adil değil ve büyüyüp bir erkeğe baba demenin nasıl bir şey olduğunu anlamaması da adil değil.

Hiçbir çocuk bunu hak etmiyor.

Adriana'nın birini bulması kaçınılmazdı, sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordum ve Jüpiter gezegeninden daha büyük olan o lanet olası dev top Julian Baker'dı.

Bu orospu çocuğunun benim haberim olmadan nasıl olup da hayatımıza geri dönebildiğini anlamak için alarm zilleri çaldı. Bryce'a onun geçmişini tekrar kontrol ettirdim ve her şey temiz çıktı. Avustralya'da bazı kitap saçmalıklarının tanıtımını yapıyormuş, ama bu endişelerimi hafifletmedi. İlişkilerini ortaya çıkardıkları anda öfkeden kudurmuştum ve etrafımdaki herkese saldırmaya başlamıştım. Neredeyse evliliğime mal oluyordu, Charlotte'un durumdan bir şekilde haberdar olduğuna dair her türlü sonuca atlıyordum. Karımı kaybetmeyi reddettim, boş kaldığımız her an onu unutana kadar becerdim. O benimdi ve benim bile ağrıyan bir aletten şikayet edeceğim kimin aklına gelirdi. Lanet olsun, yine de devam ettim. Bir görevim vardı.

Ve kız kardeşim - bana gerçeği söylediğinde hissettiğim kadar nefret hissetmemiştim - kardeşim Elijah'a saygısızlık etmek, Charlotte'a yaptıklarından sonra o aşağılık pisliği hayatımıza geri getirmek. Arabayla kaza yaptığı gece Charlotte ve Ava'yı 'kurtarmış' olması, kız kardeşimi becerdiği için minnettar olmak bir yana, ona hiçbir şey borçlu olduğum anlamına bile gelmiyordu.

Ancak tüm bunlar olurken ben ondan bir adım önde olmaya devam ettim, onun zayıflıklarından beslendim ve baştan çıkmasını sağladım. Charlotte'un o kostümü giymesi tesadüf değildi. Çok seksi görünüyordu ve hiçbir erkek ona karşı koyamazdı, özellikle de neredeyse bir yıldır onu takip eden kişi. Kız kardeşimle onun arasındaki kavga gecenin en önemli anıydı. Beklediğim an gelmişti. Pes etmiş ve ona bittiğini söylemişti.

Suçlu hissetmeyi beklemiyordum ama kız kardeşimin acı çekmesini izlemek beni yıkım topu gibi vurdu. Elijah'ı kaybetmeye benzer bir depresyona giriyordu ve birden kendimi ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmaya çalışırken buldum, tüm bu üzücü olaydan dolayı pişmanlık duymam gerektiği anlamına gelse bile.

Sürekli sözünü ettiğim o pislik de farklı değildi ve Andy'nin Julian için ağlaması, ihtiyacım olan bir uyandırma çağrısıydı. Julian'ı Andy ile birlikte görmenin beni en çok inciten şey olduğunu itiraf etmek beni öldürdü. O benim yerime geçmişti. Artık onun istediği adam değildim ve odaya her girdiğimde yüzü aydınlanmıyordu. Belki sadece bir çocuktı ve yaptıklarının bu kadar derin yaralar açabileceğinin farkında değildi ama yine de Julian'a duyduğum nefret bambaşka bir boyuta ulaştı.

Onu tekrar gördüğüme sevinmişim ve Andy ile ilişkimizi onarmak benim için en önemli öncelikti. Beklemediğim şey, hiçbir ebeveynin

beklediği şey, bu lanet kabusu yaşamaktır.

Andy kaçırıldı.

Polisler bir avuç salak, rapor tutmak için saçmalıyorlar. Öfkeliyim, yeğenimi daha çabuk bulmamıza yardım etmedikleri için işe yaramaz pisliklere bağıriyorum. Adriana teselli bulamıyor, Julian onu tutarken vücudu gevşiyor. Julian'ın onu sakinleştirmek için yaptığı zayıf girişimler sonuçsuz kalıyor ve Adriana hiperventilasyona başlayıp yere kusuyor.

Charlotte onun yanına koşar, ikisi de onun yardımına koşarken yeni gelmiştir.

Hepsi onun suçu. Mantıklı düşünemiyorum.

Düzgün düşünemiyorum.

Andy'm kayıp.

Charlotte'un etrafı kâğıt havlular ve bir kovayla çevrilidir, panik halindedir ve gözyaşları içindedir. Islak bir havluyu Julian'a uzatır ve Julian havluyu alarak nazikçe yüzünü siler. Adriana solgun, hayalet gibi beyaz, gözleri donuk ve duygudan yoksun.

Charlotte ayağa kalkıyor ve daha fazla bilgi almak için beni kenara çekerek yanıma geliyor.

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyoruz," diye mırıldandım.

"Videoyu tekrar izleyebilir miyiz? Belki onu tanıyor olabilirim?"

Başımı sallıyorum, Andy'yi kaçırın bu aşağılık herifin kim olduğunu öğrenmek için her şeyi yaparım.

Ofise dönüp görüntüleri geri sarıyoruz.

Julian odaya girer ve sessizce izler. "Onu daha önce görmüştüm."

Aniden Julian'la yüzleşmek için döndüm. *Konuş, pislik!* Ona ters ters bakıp cevap bekliyorum.

"Mary Jean'in evde kaldığı gece, bir arkadaşıyla buluşmak için dışarı çıktı. Sokağın aşağısında arabada bekleyen aynı adamdı" diyor endişeyle.

"Nereden biliyorsun? Herhangi biri olabilir mi?" Charlotte çaresizlik içinde sorar. "Görüntüyü duraklat... orada," diye emrediyor. Kaseti durduruyorum. "Onun bir

Ben. Bıyığının yanında oval bir şekli var. Tanıdım."

Adriana'yı çağırıp Mary Jean hakkında sorguluyorum.

"Ondan hiç bahsetmedi ama o gece ona beş bin dolar havale ettiğimi hatırlıyorum." Sesi titriyordu, Charlotte kollarından tutarak onu fiziksel olarak destekliyordu. Charlotte'a onu dışarı çıkarmasını işaret ediyorum.

Odada Julian'la yalnız kalınca, değersiz serseriden bir yanıt beklemeden yüksek sesle düşünüyorum. "Fazla uzağa gitmiş olamazlar. Bu işin arkasında Mary Jean var ve izlerini örtecek kadar zeki değil."

Sesi takip ediyor. "Tamam, diyelim ki uçtular. LAX onları dosyaya kaydedecektir."

"Ya da arabayla gittiler... ama hangi yoldan? *Siktir!*" Yumruğumu masaya vuruyorum, sarsıntıyla bir kahve fincanı yere düşüyor ve içindekiler klavyenin üzerine dökülüyor.

Herif beni görmezden geliyor, cep telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor. Biriyle konuşmaya başladı ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Saniyeler sonra telefonu kapatıyor ve yüzü artık sakın görünmüyor.

"Andy'yi bulmam lazım," dedi bana.

"Nereye gidiyorsun lan?"

"Oturup polislerin bir bok yapmasını beklemeyeceğim. Andy'yi bulacağım." Yanımdan geçip gitti, ben de onu koridora kadar takip ettim. Yere çöktü ve Adriana'nın yüzünü avuçladı. "Onsuz geri dönmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Başını zar zor oynatabiliyor ve adam onu rahatlatmak için dudaklarından öpüyor. Arkamı dönüyorum. *Burada ne haltlar dönüyor?* Charlotte'u kenara çekiyorum ve ne halt ettiğimizi öğrenir öğrenmez onu arayacağıma söz veriyorum. Anlıyor ve ben onu takip etmek için binadan çıkmadan önce hemen ayağa fırlayıp bana sarılıyor.

"Ne yaptığını söyle bana!" Ona bağıriyorum.

"Yardım edebilecek biri var."

"Ben de seninle geliyorum," diyorum.

"Siktir git, Edwards. Benim pisliğime bulaşmak istemezsin."

"Eğer senin *bokun* yeğenimi bulmamıza yardım edecekse, inan ki ben de bu işe dahil olacağım," diye öfkelenim. "Arabamı alıyoruz."

Araba rekor bir hıza ulaşıyor ama umurumda değil, onun tariflerini takip ederek şehrin köhne bir bölgesine gidiyorum. Sokaklar harap evlerle kaplı ve etrafta dolaşan genç gruplar dikkatli bir şekilde araba kullanmamızı izliyor. Kahverengi tuğlalı bir evin garaj yoluna giriyorum ve motoru kapatıyorum. Ön verandanın ışığı yanıyor ve tüm pencereler karanlık. Perdelerin arasından bir gölge görünüyor. Böyle zamanlarda keşke silah taşısaydım diyorum. Uzakta, bir arabanın geri tepme sesi bizi ürkütüyor.

Julian önce isteksiz görünüyor ama hemen arabadan iniyor. Camıma doğru eğilip arabada kalmamı emrediyor.

Sabırsızlıkla bekliyorum, peşinden gitmeden önce ona birkaç dakika daha veriyorum. Ceketini kapalı bir şekilde çıkıyor, endişeyle etrafını kontrol ediyor,

Sonra arabaya geri atlıyor, gözlerinde dehşet dolu bir bakışla rahatsız olmuş. Ona iyi olup olmadığını sormak uygun bir davranış olurdu, ama boş ver bu saçmalığı, yeğenim nerede?

"Bir bayan ve erkek, yanlarında küçük bir çocukla birlikte yaklaşık üç saat kuzeydeki bir Motel 6'ya giriş yaptı."

"Bunu nasıl öğrendin?" "Sadece sür."

Şimdi."

Motoru çalıştırıyorum ve garaj yolundan geri geri çıkıyorum, ayağımı frene basıp vitesi takarken lastikler gıcırıyor. Bana yol tarifini veriyor, ben de GPS'ime giriyorum.

"Şimdi bana bunu nasıl öğrendiğini söyle?" Ona bağıryorum.

Bana söylemiyor. İçinde beyaz bir madde olan poşeti kucağıma atıyor. Bakmak için başımı eğiyorum.

Bu düşündüğüm şey mi? Kahretsin, bu bir torba kokain. "Bu bok neden benim arabamda?"

"Çünkü satıcımın bağlantıları var ve onları kullanmak için bunu satın almak zorundaydım." Dişlerini sıkıyor ve eklemleri soluk beyaz. *Eskiden bir bağımlıydı.* İlk mantıklı düşünce, bu boktan kurtulmam gerektiği. Bunu daha önce de yaşadım, acıyı dindirmek için beyaz aside yenik düştüm. Üstesinden gelinmesi zor bir bağımlılık ve Tanrı'ya şükür, o kaygan yokuşa çıktığımı anladığımda geri adım atacak kadar akıllıydım. O 'kafayı' çok iyi bilirim ve yeğenimi bulmak uğruna Julian buna yaklaşamaz. şeyler.

Birbirimize tek kelime etmeden açık otoyolda ilerliyoruz. Yolda bir saat ilerledikten sonra karanlık ve ıssız bir yerde kenara çekiyorum.

"Neden kenara çekiyorsun?" diye soruyor öfkeyle.

"Bu pisliği şimdi atıyoruz. Yanına yaklaşamazsın."

Arabadan inip park ettiğimiz yerden birkaç metre dışarı çıkıyorum ve tozu ağaçların arasına serpiyorum. *Tamamdır.* Andy'yi ararken günaha girmek yok. Arabayı sürdüm ve birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

"Ben olsam kullanmazdım," diye mırıldanıyor. "Bütün bağımlılar böyle der."

"Evet, çok ciddiym. O Şey  l mc l. Eēer Charlie'nin hayatına geri d nmeseydin, ona bir daha dokunmazdım."

Kanım yükseldi, kaynamıŐ su gibi buharlaŐtı. Bu salaēın y zs zl ē .
"Bunun için beni mi su layacaksın?"

"Birinin gözlerinizin önünde ölmesini izlemenin ne kadar zor olduēunu bilemezsiniz. Bedenlerinin yanıp kül olmasını izlemek ve bunu durdurmak için hiçbir Şey yapamamak."

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Nasıl bir his olduēunu hiç bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Daha korkunç bir Şey düşünemiyorum.

"Evet, Şey, kokain cevap deēil."

"Her Şeyin Charlie'yle ilgili olduēunu düşünüyorsun... deēildi. Beni bir Şeyler yapmaya iten lanet olası kokaindi. Etkisi altına girene kadar, hayatınızı ve mantıklı düŐünmenizi ne kadar yok edebileceēi hakkında hiçbir fikriniz olmaz."

Motoru devirirken ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor, k kreme etrafımızı gürültüyle sarıyor.

"Seni affetmemi mi bekliyorsun?" Kötü niyetle gülüyorum.

"Ben kendimi bile affedemezken senin beni affetmeni nasıl bekleyebilirim?"

Hemen cevap vermiyorum. *Benden ne istiyor?*  nce karıma evlenme teklif etti. Sonra onu takip edip tehlikeye attı ve Şimdi de yeēenimi  alıp kız kardeşimin beynini yıkamak için af mı istiyor?

Adriana'nın sözleri kafamda  ınılıyor. *"Hepimiz hata yaparız Lex. Hepimiz affedilemeyecek Şeyler yapmaktan suçluyuz."*

Evet, Julian'ın 'affedilemez hatalar' listesi benim gözümde çok uzun. Benden  z r dilemeyecek ama ben o kadar düŐüncesiz deēilim. Cehenneme gittiēinin farkındayım. Bu hiçbir Şeyi mazur göstermez ve bir dereceye kadar hayatın etrafınızda ne kadar kolay daēılabileceēini anlıyorum. Dokuz yıl boyunca cehennemde yaŐamıŐ olması az da olsa merhamet göstermem için yeterli.

"Ben de o yollardan geçtim. Uyandıēınızda hayatınızda aldıēınız her kararın büyük bir hata olduēunu ve yaşama sebebiniz olan tek kişiyi kırdıēınızı fark ettiēinizde, bu lanet acıyı uyuŐturacak her Şeye koŐarsınız. Hayatımın altı ayını bu boku çekerek ve elime geçen her Şeyi alarak geçirdim. Bazı geceler nerede olduēumu, yanımda kimin olduēunu ve bana hangi uyuŐturucunun enjekte edildiēini bilmiyordum."

"O zaman, biliyorsun."

"Ben biliyorum. Bunu başka kimse bilmiyor. Onlar sadece g   ve para tarafından yönlendirilen iş adamı Lex'i gördüler. Bilmiyorlardı ki ben her

gece

etrafım torbacılarla çevriliydi. Fahişelerini ve uyuşturucularını büyük bir oyunmuş gibi bana pazarlıyorlardı. Hayatımın bu kısmıyla gurur duymuyorum ve Charlotte'u tekrar gördüğüm anda yoluma çıkmayacağını biliyordum."

"Bitti, ama bil diye söylüyorum, kız kardeşini seviyorum ve tıpkı senin dediğin gibi, yoluma çıkmayacaksın."

Lanet olası bir ikiyüzlüyüm ve bunu açıkça itiraf etmeyi reddediyorum, bu yüzden motele doğru sürmeye devam ederken dudaklarım sıkıca kapalı kalıyor.

Gece çökmüştü ve motelin tabelasında sadece birkaç ışık yanıp sönüyordu. Arabayı neredeyse ıssız olan otoparka park ediyorum ve ikimiz de resepsiyona doğru ilerliyoruz. Masanın arkasında koca kışının üzerinde oturan kilolu, adi adam zil çaldığında bize dönüp bakmıyor bile. Yağlı bir kazak ve şort giymiş olan adam, Julian boğazını temizlediğinde bize doğru bakıyor. Andy'nin resmini kaldırıyorum ve onu görüp görmediğini soruyorum. Boş gözlerle resme bakıyor ve başını sallıyor.

"Emin misin?" Julian sakinliğini koruyor, herhangi bir hayal kırıklığı belirtisi göstermiyor.

Adam yine başını sallıyor. Cüzdanımı çıkarıp ona bir tomar para atıyorum. Parayı saymıyorum bile, memnun olmuş gibi görünüyor ama daha fazla bilgi vermiyor, bunun yerine parayı alıp cebine atıyor.

Soğukkanlılığımı kaybediyorum ve saldırmaya hazırım, ama Julian elini göğsüme koyarak beni geri çekiyor.

"Bize yardım edemediğiniz için üzgünüm."

Bu sikik ne yapıyor!

Onu dışarıda takip edip arabaya doğru ilerliyorum. "Şimdi ne olacak? Lanet olası satıcın bizi dolandırdı."

"Peki, aklından ne geçiyordu Edwards? Polislerin her şeyi yapmasını beklemek mi?"

"Bilmiyorum. Ben senden daha iyisini yapardım," diye karşılık verdim.

"Evet, şu ana kadar şikâyet etmekten başka bir şey yapmadın." Bana doğru ilerliyor, gözleri kocaman ve öfke dolu.

"Geri çekil lan. Yemin ederim Baker, bunu aklından bile geçirme," diye öfkelenim.

Yumruklarıyla gömleğimi kavırıyor ve hızlı reflekslerle bir yumruk savurmak üzereyken yüzü değişiyor ve bırakıyor, olduğu yerde donup kalıyor, dikkatle betona bakıyor. Uzaklaşmaya başladı, ama ben

Omzunun arkasına. Omuz silkiyor ve oyuncak bir araba almak için kaldırım kenarına diz çöküyor.

"Bu Andy'ye ait," diyor. "Bu herhangi bir çocuğun arabası olabilir."

"Hayır, camlar siyah kalemle boyanmış. Andy bunu tüm arabalarına yapar. Ona bunu sorduğumda 'Lex Amca'nın siyah camları var ve ben de onun gibi olmak istiyorum' dediğini hala hatırlıyorum."

Bunu Andy mi söyledi? Bu durumun muazzamlığı beni tüketirken yenilmiş bir şekilde yere çöküyorum. Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmek bir yana, nefes bile alamıyorum.

Ben kaldırıma otururken Julian tepemde dikilmeye devam ediyor. "O burada." Julian özel olarak konuşabilmemiz için arabaya oturmamızı işaret ediyor. "Bir plan yapmalıyız."

"Resepsiyondaki şişko herif nakit para ile cevap vermiyor." "O zaman bekleriz."

Andy'den bir iz bulma umuduyla tüm motel odalarını izlerken sessizce oturup bekliyoruz. Charlotte'u kısaca arayıp nerede olduğumuzu ve neler olduğunu bildiriyorum. Çok fazla soru sormuyor, durumla başa çıkabileceğimize güveniyor.

"Adriana uyuyor. Annenin bana babanın reçetelerinden verdiği bir hapi kahvesine attım. Ama uzun sürmez. Lütfen dikkatli ol," diye yalvarıyor. "Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum hoparlöre.

Telefonu kapattım ve Julian'a Adriana'nın uyuduğunu söyledim. Konuşmanın ortasında bir motelin kapısı açılıyor. Karamel rengi kadife eşofman giymiş bir adam elinde bir kutu birayla motel odasından çıkıyor. Pislik herif otomata doğru yürür ve endişeyle etrafına bakınır. Videodaki adamla aynı adamdır, Julian'ın da belirttiği gibi köstebek bariz bir şekilde ortadadır. Odaya geri döner ve kapıyı arkasından kapatır.

Julian ve ben birbirimize bakıyoruz ve arabadan inip sessizce odaya doğru yürüyoruz. Kulağımı kapıya dayıyorum ve televizyonun sesini duyuyorum. Üçe kadar sayınca kapıya yaslanıyoruz, sonra zorla açıp odaya dalıyoruz, adam paniğe kapılıyor, banyoya koşuyor ve yerde duran bir bavula takılıyor.

Julian onu takip eder ve ceketini kapar, yardım için bağırırken onu duvara çarpar.

"Bize Andy'nin nerede olduğunu söyle, yoksa bu hayata veda edersin," diye homurdanıyor Julian.

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeliyor, vücudunu sallayarak kendini Julian'ın elinden kurtarmaya çalışıyor.

Julian onu duvara yaslarken ben de ona doğru eğilip elimi boynunun altına koyuyorum. Sıkıca kavıyorum ve onu boğarak öldürmek kaçınılmaz görünüyor.

"Şimdi anlat bize," diye karşılık verdim, doğrudan yüzüne tükürerek.

Öksürüyor, neredeyse yüzü mosmor. "Bir sonraki kasaba. Burada değiller... Yemin ederim!"

Julian onu yere düşürüyor ve vücudu kirli fayansa çarpıyor. Tam kaburgalarına tekme atmak üzereydim ki Julian benden önce davrandı, adam kan kusmaya başlarken kıvrıldı.

Hak ettiğini buldu, değersiz bok parçası!

Nefesini toparlayıp bunun kendi fikri olmadığını, Mary Jean'in Andy'yi almak için yanıp tutuştuğunu açıklar. Ona beş bin dolar ödediği için planı kabul etmiş.

Adriana'nın beş bin doları.

Julian kemerini çıkarıp adamın bileğine doladı. Onu odadan dışarı itiyorum ve pisliği arka koltuğuma itiyorum, Andy'yi bulamazsak onu akbabaların yemesi için çöle atacağımızı söylüyorum.

Bir sonraki kasabaya sadece otuz dakika var, ama rekor hızla sürerek on beş dakikada varıyorum. Tepenin ardında uykulu motel beliriyor ve garaj yoluna giriyoruz, ayağımı frene bastığımda çakıllar lastiklere çarpıyor. Bu kez resepsiyonda yaşlı bir kadın var. Tezgâha doğru yürürken kamburunu çıkarıyor ve Julian'ın elinde tuttuğu Andy'nin fotoğrafına bakmak için başını kaldırıyor. İlk başta isteksizdi ama sonra başını salladı. Bilgi vermesi için yalvarıyoruz ve ben bir tomar daha para uzatıyorum. Reddediyor, parayı bana doğru geri itiyor ve bir kâğıda bir şeyler yazıyor. Numarada on üç numaralı oda yazıyor. Nezaketle gülümsüyorum ve on üç numaralı odayı bulmak için kapıdan aceleyle çıkıyoruz.

En arka köşede ve oraya varır varmaz bir anlığına gözlerimi kapatıp Andy'nin hayatta ve güvende olması için gökyüzüne dua ediyorum. Hareketlerimizi tekrarlıyor, bedenlerimizle kapıdan içeri giriyoruz. Oda sessiz ve ben hemen yatakta top gibi kıvrılmış yatan Andy'ye çekiliyorum. Hemen yanına gidip nefes alıp almadığını kontrol ediyorum. Uyuyor.

Dizlerimin üzerine çöküp küçük oğlumu koruduğu için Tanrı'ya şükrederken içimi bir rahatlama kaplıyor. Vücudunu sayıyorum, uzuvlarından emin oluyorum,

Parmakları, ayak parmakları ve her parçası sapasağlam. En sevdiği süper kahraman pijamalarını giymiş, sessiz ve huzurlu bir şekilde uyumaya devam ediyor.

Julian, Mary Jean'in üzerinde duruyor. Bana bakıyor, yüzü düşerken acı çekiyor ve suçluluk duygusuyla doluyor. Andy'yi uyandırmamaya dikkat ederek Julian'ın durduğu yere doğru yürüyorum ve yanındaki boş hap şişesini fark ediyorum. Julian nabzını hissediyor ve başını bana doğru sallıyor.

O gitti.

Yanında bir not var. Aldım, okumadan önce derin bir nefes aldım.

Adriana,

Lütfen hatalarım ve beni bu ana getiren şeyler için beni affedin. Çocuk doğurmaktan daha büyük bir acı yoktur derler, ama kendi oğlunu gömmek çok daha büyüktür.

Andy'nin gözlerine her baktığımda küçük oğlum Elijah'ı görüyorum. Bu bana her gün acı veriyor ve oğluma artık şans tanınmazken hala nefes alıyor olmanın kederinden ya da suçluluğundan kaçamıyorum.

Torunuma iyi bakacağınızı biliyorum.

Sen her zaman Elijah'ın ve Andy'nin annesinin hayatında olmalıydın. Sen bana aşılınmasını istediğim güçsün.

Mary Jean

Andy'ye doğru yürüyorum ve Mary Jean'i bu halde görmesini istemediğim için onu nazıkçe kaldırıyorum. Julian cep telefonunu aldı ve gerekli aramaları yaptı. Bir dakika sonra odanın dışına çıkıyor ve yanımda durup Andy'nin saçlarını okşuyor. Gözleri dalgalanmaya başlıyor ve yavaşça açılıyor.

"Lex Amca," diye mırıldanıyor usulca.

Ona gülümsüyorum, kollarımda olduğu için rahatlamış ve minnettarım. "Hey, Andy, her şey yolunda."

Başparmağını ağzına götürür, ama korkudan irileşmiş gözleriyle başını kaldırıp Julian'a döner. Kollarını uzatarak ağlamaya başlar, "Jay, babamla cennette yaşamaya gittiğini sanıyordum."

Julian Andy'yi geçirmemi işaret etti, ben de sonunda bıraktım.

Kollarında güvenle, onu ileri geri sallayarak yatıştırıyor ve korkularını hafifletiyor. "Bir süreliğine yoktum ama kalmak için buradayım. Tamam mı?"

"Sakın gitme, Jay. Annemi de beni de üzüyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum dostum," diye onu rahatlatır.

Bana Adriana'yı aramamı söyledi ve hemen cep telefonumu aldım. Hemen telefonu açtı ve ben ona olanları anlatırken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Julian ve Andy ile konuşmak için yalvarıyor, ben de onu hoparlöre alıyorum.

Sesini kontrol etmeye çalışarak, "Pooh-bear, ben annen," diye zorluyor.

"Anne, büyükannem babamı özlediğini söyledi. Babamı görmeye gittiğini söyledi.

O," diye masumca bizi bilgilendiriyor.

Adriana usulca ağlıyor. "Onu özledi, bebeğim. Ben de seni özledim. Lex Amca ve Jay seni şimdi eve getirecekler."

"Anne, ben de Jay'in gitmesinden korkuyordum ama bizimle kalacağını söyledi anne."

"Julian, orada mısın?"

"Buradayım, Adriana."

"Seni seviyorum."

Adriana bu üç güçlü kelimeyi söylediği anda başka seçeneğim olmadığını anladım.

Julian'ın yüz ifadesi kayıtsız bir ifadeydi ve bunu görmemek için aptal olmak gerekirdi.

Vicdanım tüm bunların iyi ve kötü yanlarıyla savaşıyor ve eğer aşkları Charlotte'un ve benimki kadar güçlüyse, denesem bile onları durdurabilmem için hiçbir şansım yok.

Andy kendini Julian'ın omzuna yaslıyor ve kolaylıkla kelimeleri kız kardeşime tekrarlıyor.

"Ben de seni seviyorum. Bebeğini eve getirme zamanı geldi." "Teşekkür ederim," der ona.

Siren sesleri köşeden hızla gelirken veda etme vakti geldi ama Adriana beni hemen durduruyor. "Lex?"

"Evet?"

"Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum. Lütfen şimdi sağ salim evine, ailene dön."

Aramayı sonlandırmak için çabalıyorum ve bunu yaparken omuzlarımdaki ağırlık bir salyangoz hızıyla kalkıyor ve Andy'nin Julian'a attığı bakışla tetikleniyor.

Onun bana baktığı gibi.

Bu hayranlık, saygı ve sevgidir.

Kıskançlığa karşı bağışıklığım yok ve her ne kadar zor olsa da bir kez olsun kız kardeşimi ve oğlunu kendi bencil ihtiyaçlarımın önüne koyuyorum.

Sevilmeyi hak ediyorlar. Herkes sevgiyi deneyimlemeyi hak eder. Her ne olursa olsun -kader, alın yazısı- artık umurumda değil. O onlarla ilgilenecek. Bundan emin olacağım ve sonunda bir adım geri çekilip evrenin kendi işini yapmasına izin vereceğim.

"Dinle Edwards, sana borçluyum. Bir sorun haline gelmeden önce ondan kurtulduğum için," diye mırıldanıyor Julian nefesinin altında, polislerin duymamasına dikkat ederek.

"Karımı ve bebeğimi kurtardığın için sana borçluyum. Ödeştik diyelim, olur mu?" Başını salladı ve hepsi bu kadar.

Gökyüzüne bakıyorum ve doğrudan yıldızlara bakıyorum. "Kardeşim, eğer beni duyabiliyorsan. Her şeyi sana bırakıyorum."

Ve o andan itibaren İlyas bizi sonsuza dek koruyacaktır. Bu onun doğasıydı ve bu onun çağrısıydı.

CHAPTER 25

Oda sessizleşiyor ve bizi şerefliendiren tek ses Andy'nin minik horlamaları oluyor. Gece lambası açık, onu karanlıkla korkutmak istemiyoruz. Bugünün duygusal açıdan ne kadar yıpratıcı olduğunu kavramaya çalışırken Julian ve benim aramda sıkışmış durumda. Andy sadece kollarıma geri dönmekle kalmadı, aynı zamanda burada aramızda.

Biz.

Julian'ın yüzümü okşamasına izin veren zayıf parıltıyla, Andy'nin çok ihtiyaç duyduğu uykuyu almasına izin vererek fısıltıyla konuşuyoruz.

"Çok fazla soru var..." Sözümü kesiyorum.

"Ve pek çok cevap," diye karşılık veriyor.

"Parti gecesi ne oldu? Ne değişti hala anlamıyorum?"

"Açık ve net... o partiler uyuşturucu bağımlılarıyla dolu. Satıcım da oradaydı."

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Julian güçlü bir iradeye sahip, ama hepimizin zayıf yönleri var ve kıskançlığımla saldırmasaydım, bunu konuşarak halledebilirdik.

"Seni dinlemem gerekirken ittim."

"Evet, yaptın ama gerçek şu ki sana o kadar aşığım ki mantıklı düşünemiyorum. Lex, Charlie ve satıcım varken, sahne

çok tanıdıktı. Sanki geçmişin çirkin yüzünü göstermesinden korkuyordum. Sen beni görmeye geldiğinde ve ben Charlie ile birlikteydim, bunun tek nedeni satıcımın beni köşeye sıkıştırmaya çalışmasıydı. Mutlu ve dikkatim dağınık görünmeye çalışıyordum çünkü zayıf olduğumu bilse ya da bir an için bile olsa sorunlarım olduğunu düşünse, o kadar hızlı üzerime gelirdi ki, sen ve ben en başa dönerdik."

"Önünüzdeyse ona karşı koyamıyor musunuz?"

Sessiz kalıyor ve ben onu daha fazla zorlamak istemiyorum.

"Kardeşin bugün beni bu hatayı tekrar yapmaktan kurtardı." "Öyleyse ödeştiniz," diyorum, bir yanıt beklemeden.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bir yılı aşkın süredir o maddeye dokunmadım ama sandığınız kadar güçlü değilim ve geçen gece bardaki o kadın benim rehabilitasyon danışmanım."

Vay canına, bazı şeyleri ne kadar kolay yanlış yorumluyorum. Ve ne kadar rahatladım. "Rehabilitasyonda mısın?"

"Bir rehabilitasyon kliniğinde kalmıyorum, ancak ilerlememe yardımcı olan uzman danışmanlarla haftalık toplantılara katılıyorum. Sizin için, Andy için ve en önemlisi kendim için daha iyi bir insan olmak istiyorum," diye itiraf ediyor.

Avuç içi yüzümde dururken parmaklarını ağzıma doğru götürüyorum ve uçlarını hafifçe öpüyorum.

Şimdilik, kabus sona erdi.

Andy'nin kaybolduğu ve Mary Jean'in kendi canına kıydığı o korkunç günün üzerinden bir hafta geçmişti. Elijah'ı dünyaya getiren kadına duyduğumuz saygıdan dolayı, yakın aile ve dostlar son görevlerini yerine getirirken onu da Elijah'ın yanına defnettik. Kendime onun yaptıklarının suçluluğunu taşımayacağıma söz verdim çünkü hepimiz hala Elijah'ın kaybının acısını çekiyorduk ve bireysel olarak baş etme mekanizması olarak farklı yollar seçmiştik.

Bu hepimizin ihtiyacı olan bir uyandırma çağrısıydı - hayat korkutucu derecede kısa. Yarın bir otobüs tarafından vurulabilirim sözü daha doğru olamazdı. Gerçek şu ki, ister otobüs olsun ister kanser, hiç beklemediğimiz bir anda ve başımıza asla gelmeyeceğini düşündüğümüz için hepimizin suçlu olduğu bir anda gelir.

Bu yüzden, bana bahsedilen bu hayatı yaşamaya yemin ediyorum ve Julian olmadan bunu hayal edemiyorum ya da etmek istemiyorum. O benim ihtiyacım olan ve istediğim her şey ve şanslıyım ki o da benimle aynı

şekilde hissediyor. Sonunda, ikimiz de

Birbirimize duyduğumuz sevginin vazgeçilemeyecek kadar güçlü olduğunu anlamalıyız.

Henüz cevaplanmamış pek çok soru var. Nerede
yaşayacağız?

Evlenmek istiyor muyuz?

Ama bunların hepsi kafamdaki sorular.

Geleceği düşünmek anormal değil, ancak Julian'ın duygularını göz önünde bulunduruyorum ve çok erken bir zamanda çok fazla değişiklik yapmak istemiyorum.

Görünüşe göre, gerek yokmuş. Andy itici. Kollarıma döndüğü andan beri tek istediği *Julian*.

İlk birkaç gece Julian bizde kaldı ve Andy çok mutluydu. Her gece aramızda uyumak isteyecek kadar aşırı derecede yapışkandı. Bu durum Julian'ı ilk başta rahatsız etmedi ama birkaç gün sonra bariz olan bir şeye dikkat çekti - benden ayrılmadan önce hiç yakınlaşmamıştık. İkimiz de Andy ve onun iyiliği için o kadar korumacıydık ki kendimizi unutmuştuk, buna bir de ailemizin gün boyu uğraması eklenince.

Julian ve ben Andy'nin konuşmalarımızı duymasını istemediğimiz için şifreli konuşmaya çalışıyoruz. Duygularımızı ifade etmenin tek yolu bu, hatta bana yüksek sesle söylenemeyen müstehcen mesajlar gönderdiği noktaya kadar. Çok tatlı ve gülünç bir şekilde cinsel olarak yükleniyorum. Aşağıda sürekli bir zonklama var ve en ufak bir göz kırpma ya da yakışıklı bir gülümseme beni dünyanın en çirkin erkeğinin çıplak resimlerinin bile evcilleştiremeyeceği bir çılgınlığa sürüklüyor.

Sorun şu ki ikimiz de Andy'nin duygusal durumu ve birbirimize olan fiziksel ihtiyacımız konusunda çelişkiler yaşıyoruz. Bazı anlar annemin gelmesine izin vermeyi tartışıyoruz, böylece dışarı çıkıp ormanın ıssız bir yerine gidip inekler eve gelene kadar birbirimizi becerebiliriz. Lanet olsun Eric! Ama bir an sonra Andy arka bahçede kayboluyor ve biz de gözden kaybolduğu için endişeleniyoruz. Bunu yaptığı anı ve ardından gelen paniği hatırlıyorum.

"Bu gerçekten çok zor," diye itiraf ediyorum.

"Zor olmasının tek nedeni her ebeveynin kâbusuyla ilk elden başa çıkmak zorunda kalmış olman," diyor Julian usulca, ikimiz de pencereden Andy'nin Blaze ve Ash ile oynamasını izlerken kollarını belime doluyor.

"Bunun onun üzerinde yaratacağı uzun vadeli etkilerden korkuyorum."

"Bu anneyle Orta Doğu'da bir makale yazarken tanıştım. En küçüğü altı yaşında olan beş çocuğuyla dul kalmıştı. Kocasını bomba patlaması sonucu ölmüş, en büyük oğlunun bir kulağı sağır, bir gözü kör kalmıştı. En küçük oğlu kurtulmuştu ama korkunç olaylara tanık olmuştu.

ilk elden yaralanmış. Bana olay anını hiç hatırlamadığını ama arada bir yüksek seslerin hafızasını tetiklediğini söyledi."

Boğazımda oluşan büyük yumruyu yutuyorum. "Ne kadar korkunç. Zavallı kadın ve o çocuklar." Sözlerini sindirirken küçük bir çığlık atıyorum, yalnız bir gözyaşı kaçıyor.

"Olağanüstü bir kadın ve içinde bulunduğu koşullar göz önünde bulundurulduğunda iyi bir iş çıkardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İletişim halindeyim. Yerel kütüphanesinde e-posta erişimi var ve sık sık ziyaret ettiğinde bana neler olup bittiğini bildiren bir e-posta gönderiyor."

Arkamı dönüyorum, yüzüm onunla aynı hizada. "Tanıştığın tüm bu insanlarla iletişim halinde misin?"

"Evet. Bu eşsiz arkadaşlığı kuruyorsunuz ve çoğu zaman bu insanlar size içlerini döküyorlar. Uzaklaşmak zordur, bu yüzden iletişimde kalmak güzeldir."

Julian'ın ne kadar merhametli olduğuna hayran kaldım. Bugüne kadar zekâsı beni aştı ve kendimi onun hikâyelerinin büyüüne kapılmış buldum. Beni her zaman yeryüzüne nasıl indireceğini biliyor ve bu sefer Andy'nin iyi olacağını biliyorum. Bu nedenle, Julian ve benim kendi anımızı yaşamamız gerekiyor.

O gece uykucu kafayı odasına taşımaya çalıştık, işe yaradı ve Julian tam üzerime atlamak için yatağa tırmandığında Andy'nin feryadı bizi yolumuzdan alıyordu. Vicdan azabıyla Julian onu yatağımıza geri taşıdı.

Sabahları bizi hep güldürüyor-Andy yatağa yayılmış, yüzü Julian'ın boynunda ve ayakları yüzümde. O kadar uzağa itiliyorum ki, sık sık aşırı derecede kötü bir sırt ağrısıyla uyanıyorum.

Bu başarısız bir deney ve ikimiz de fiziksel ilişkimizi askıya almamız gerektiği anlamına gelse bile Andy'ye uyum sağlaması için biraz zaman tanıyacağımız konusunda hemfikiriz.

Andy'nin duygusal olarak iyi durumda olduğundan eminim ve kreşe geri dönme fikriyle oynuyorum. Bir ebeveyn olarak, olaydan dolayı özür dilemek için yaptıkları sayısız girişimden sonra bile kreşe öfkeliyim. Jenny kovuldu ve vicdan azabıyla müdürü bundan vazgeçirmeye çalıştım ama o bir ders alınması gerektiği konusunda ısrar etti. Bu nedenle, küçük çocukların bakıcısı olarak işe alınırken politikalar ve protokoller uygulanıyordu.

Andy geri dönmek hakkında pek konuşmaz ama Amelia doğuştan hançerleyicidir. Andy'ye her şey hakkında bilgi vermek için birkaç kez gelmekle kalmadı.

kayboldu, şimdi tüm güzel sanat eserlerini gösteren video görüşmelerine kadar uzanıyor.

Andy'nin resmi olarak kreşe dönmesinden bir gün önce, Andy'nin bu hafta sonu yapılacak doğum günü partisi için hediye çantaları hazırlamakla meşgulken kapının beklenmedik bir şekilde çalınmasıyla irkildik.

"Merhaba! Örümcek çocuğum Andy nerede?" Andy tökezleyerek merdivenlerden inerken Eric evi arıyormuş gibi yapar.

"Ben buradayım! Buradayım, Ewic!"

Eric onu son basamakta yakalıyor ve büyük bir kucaklamayla ona yapışmadan önce etrafında döndürüyor.

"Neler oluyor?" Elmamı ısıırken rahatça soruyorum. "Bu küçük adamı dışarı çıkarmak için buradayız," diyor

Tristan.

Sesimi sakinleştirmeye çalışırken gergin olduğumun farkındayım.

"Nereye?"

"Köşedeki trambolin yeri. Sakin ol, bir saatliğine gideceğiz. Eminim tek ihtiyacın olan budur." Eric, Julian'a göz kırpmıyor.

Julian neredeyse yediği armuttan boğuluyordu, Tristan sırtını sıvazlıyordu, onunla alay etmek için mükemmel bir fırsattı.

"Eğleneceğiz, değil mi Andy? Ayrıca sana takla atma hareketlerimi gösterebilirim." Eric bu konuda çok heyecanlıydı.

"Trambolin Dünyası'na her gittiğimizde Eric *Bring It On* filmini canlandırıyor ve tüm o amigo kız hareketlerini yapıyor. Sana söylüyorum, boynunu kıracaksın. Artık o kadar esnek değilsin," diye hatırlatıyor Tristan.

"Annen dün gece öyle demedi," diye şaka yapıyor Eric.

"Hey, anne şakaları yapma," diye kaşlarını çatıyor Julian. "Bahsettiğin kişi benim kız kardeşim. Siz ikiniz gidebilir misiniz artık? Andy'ye iyi bakın, onu tek parça halinde geri getirin ve bilginiz olsun, bir saat *asla* yeterli değildir."

Arabaları garaj yolumuzdan çıkar çıkmaz, sürgüleri açıyor ve Julian beni omzunun üzerinden atıp, ben zevkle ciyaklarken kıcıma bir tokat atıyor. Hiç gecikmedi, beni yatağa fırlattı ve üzerime atlayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Gömleğinin düğmelerini koparıyorum ve o çok özlediğim mükemmel tonda göğsünü ortaya çıkarıyorum.

Elbisemi kaldırıp sütyenimi ve külotumu ortaya çıkarırken gözleri tam anlamıyla beni yutuyor.

Beni tekrar aşağı itiyor ve ağır öpücüklerin arasında elini aşağıya kaydırıp klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Sırtımı eğiyorum ve bana girdiğini söyleyene kadar yüksek sesle inliyorum. Külotumu kenara iterek, sikinin ucuyla giriş yerimin etrafında oynuyor.

"Seni seviyorum Adriana, ama bu çok zor ve hızlı olacak. Benimle misin?"

Heyecanla başımı sallıyorum ve tam her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşündüğüm anda içime öyle sert giriyor ki nefesim kesiliyor. Kollarımı kaslı sırtına dolamaya çalışıyorum ama o kollarımı başımın üzerine doğru çekiyor ve kendini daha da zorluyor. Bu acı verici ama aynı zamanda çok da zevkli bir şekilde tahrik edici. Ağırlığı beni yere yapıştırıyor ve onun altında çaresiz kalıyorum. Her itişinde klitorisime sürtünüyor ve basınç artıyor. Onun içinde kayboluyorum. Bileğimi sıkıca kavırıyor ve dişleriyle göğüslerimi gösteren sütyenimi aşağı çekiyor. Açgözlü bir hızla, dilinin ucuyla meme ucumu yalıyor, yavaş ve zevkli bir acıyla daire çiziyor, ama sonra sertçe ısırıyor ve bu his vücudumun geri kalanıyla birleştğinde inliyorum.

"Çok güzel lan," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Julian'ınki kadar güzel bir adamın o anın sıcaklığındaki yüzü saf şehvet, arzu ve açlığın resmidir. Çenesinin gerginleşmesi ve ağzını ısırması, bedenime sahip olmasının ilkel yanını ifade ediyor. Hakimiyet ve cinsel güç beni özel anlarımda sadece hayal gücümün keşfettiği yerlere götürüyor. Gerçeklik beklentilerimin çok ötesinde, onun benim olduğunu biliyorum ve aramızdaki bu samimi bağ sınırlarımı zorlamama ve bilmediğim ya da bir zamanlar tabu olan eylemleri deneyimlememe izin veriyor. Onun gözlerindeki parıltı, sevgi ve güvence beni herhangi bir pişmanlık hissetmekten alıkoyuyor. Kapalı kapılar ardında yaptıklarımız çok doğru geliyor ve utanılacak bir şey olmamalı çünkü o beni seviyor.

Ve kirli baloncuğumuza bayılıyorum.

Ona benim için her şeyin bittiğini söylemek üzereydim, şampanyamı patlatıp mutluluk dansımı yapma zamanı gelmişti ki yarı yolda durdu. Konuşamıyorum bile, nefesim kesiliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Ölüm sessizliğinde, bakışları beni sıkıyor ve hafifçe utanmama neden oluyor.

"Sana olan ihtiyacımı kontrol edemiyorum. Bunu anlamana ihtiyacım var." Boğazından bir hırıltı kaçıyor. Saldırmaya hazır bir kaplan, avının etrafında dönen bir köpekbalığı.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, taleplerine boyun eğiyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, beni hazırlıksız yakalıyor ve nefes alamıyorum. Dili benimkiyle yuvarlanıp bir nefeslik havanın kaçmasına izin verdiğinde havayı emiyorum. Geri çekilerek pozisyonuna devam ediyor.

"Sert ve hızlı," diye mırıldanıyor.

"Sert ve hızlı," diye tekrarlıyorum. "Bununla başa çıkabilirim."

Merakımı uyandıran uğursuz bir kahkaha atıyor. "Bebeğim, hiç kimse yolumuza çıkamayacak ve şimdi benim olmanın nasıl bir şey olduğunu tadacaksın."

Beni şimdi boşaltacağımı varsayıyorum, ama varsayım hakkında ne derler bilirsiniz - bu sizi ve beni bir eşek yapar.

Ve şu anda açıkça o göt benim.

Kendini dışarı çekiyor ve o anda ne yapacağımı şaşıyorum. Göğsüme doğru ilerleyerek sütyenimin klipslerini açıyor ve bileklerimi ona uzatmamı işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve kayışları dikkatlice kullanarak bileklerimi birbirine bağlıyor, sonra onları yukarı çekiyor ve diğer kayışı demir başlığın etrafına dolayarak bağlıyor. Son bir çekiştirmeyle sıkıca bağlandım.

Bununla başa çıkabilirim.

Biraz sapıkça, ne kadar heyecan verici!

Sonra külotumu uyluğumun ortasına kadar indiriyor, yüzü kasık kemiğime doğru iniyor, kendini aşağıya bırakıyor ve uyarılmışlığımı içine çekiyor. Gözleri kapalıyken ifadesindeki kargaşayı ve çenesinin nasıl kilitlendiğini görüyorum. Devam ediyor, tamamen çıkana kadar durmuyor. Gösteriş yaparcasına, onları bir ödül gibi avuçlarının arasında tutuyor ve yüzüne doğru götürüp bir kez daha içine çekiyor.

"Bunlar sırlıslık... Sen sırlıslıksın. Söyle bana Adriana, yaşamak üzere olduğun şeyle başa çıkabilir misin?"

Yüzüm bir sırtıyla genişliyor. "Ver onu bana, hepsini. Vücudumun senin için neler yapabileceğine şaşıracaksın."

O doyumsuz ve beni yana, geriye, her yöne becer, bu güzel adam tamamen benim.

"Bunu kanıtlamanı istiyorum," diyor bana.

"Bedenimin senin için neler yapabileceğini kanıtlamak mı?"

Başını sallıyor ve bakışlarımı kırmadan, ayak bileklerimi birbirine bağlamak için külotumu kullanıyor. Bacaklarım sımsıkı kapalıyken beni nasıl sikeceğini merak ediyorum, ama sonra onları büküyor ve bacaklarım ayak bileğimden bağlı olarak dağılıyor.

"Sert ve hızlı," diye tekrarlıyor.

Baş ve işaret parmaklarıyla dudaklarımı aralayarak klitorisimi ortaya çıkarıyor ve hafifçe ovarak girişe doğru kayıyor. İki parmağıyla içime giriyor, üstesinden gelebileceğim bir şey. Sertçe itiyor, hareketlerinde yavaşlık yok, vücudum beklenmedik bir şekilde sarsılırken üçüncü parmağını sokuyor.

Dönüp dururken, içerideki parmaklarının verdiği zevk kolaylıkla kaymasını sağlayan nemi oluşturdukça yüksek sesle inliyorum.

"Hazır mısın?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum ve derin bir hamleyle bir parmağını daha sokuyor.

Vay anasını! Hareketlerinden başparmağının içeride olmadığını anlayabiliyorum ve yumruklanmaktan bir parmak uzaktayım ki bu beni çok korkutuyor. Sinirden kasılıyorum ama sert ve hızlı komutu, ona daha ileri gitmek istemediğimi söylemek bir yana, düşünmeme bile izin vermiyor.

Sadece akışına bırak, Adriana.

Hafif bir acı var, ama bana bağırın diğer hislere, cildimin tüylerim diken diken olmasına, meme uçlarımın nasıl sert ve şımarık olduğuna odaklanıyorum. Aşağıdaki ağrılar tekrar artmaya başlıyor ve her itişte kaslarım kasılmaya başlıyor ve beni bilinçaltı durumundan çekip çıkaran şey ezici işeme ihtiyacım.

Bu da ne?

Dürtü artıyor ve kelimeleri söylemek zorunda kalmadan onu durdurmak için kıvranıyorum, ama neredeyse biliyor gibi, parmaklarını daha da derine sokuyor, bu da sadece daha da kötüleştiriyor. Elim kolum bağlı, fiziksel olarak hareket edemiyorum, gözlerimle ona durması için yalvarıyorum ama o benim rahatsız durumumdan tahrik olmuş gibi görünüyor. Şimdi söyle, bunu bir altın düşünce çevirme ihtimaline karşı işemen gerektiğini söyle.

"İçinde tut," diyor dudaklarını yalayarak.

Yani, işlemem gerektiğini biliyor mu? Neden durmuyor? Bu his karşısında panikliyorum ve geri adım atmayacağı belli olduğunda bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama benden önce davranıyor.

"Bana odaklan."

Birkaç dakika içinde üzerine işlemek üzere olduğumdan eminken ona nasıl odaklanabilirim?

Aman Tanrım, ne kadar utanç verici! Tamam, sadece nefes al ve ona odaklan. Vücudunun ona güvenmesine izin ver, Adriana.

Gözlerim sert ve gururlu duran, ucundan suyu sızan siki de geziniyor. Kahretsin, bana bunu yaparken boşalacak mı? Vücudumdaki sıcaklık artıyor ve ona odaklandıkça daha çok acıyor ve tanıdık baskı geri geliyor, ama duramıyorum ve durmak istemiyorum. Bu his vücudumun her yerini karıncalandırıyor ve parmaklarını o kadar sert sokarken kıvranıyorum ve sonra aniden tüm benliğimi tüketiyor. *Patlıyorum.*

Parmaklarını vahşî bir aceleyle çekiyor ve tek hissedebildiğim vücudum kasıldıkça içimden fişkırان sıvının acelesi, hayır, daha çok fişkırması. Tüm hayatımın en yoğun orgazmını yaşıyorum, nefes nefese kalıyorum ve boğazım hava almak için mücadele ederken yüksek sesle inliyorum.

Lanet olsun, bu çılgıncaydı. Gülmek, ağlamak ve çatılardan çığlık atmak istiyorum.

Gözlerimi açmaya korkarken geri çekilmiyor ve ayak bileklerimi havada kavrayarak sikini içime sokuyor.

Geldiğini görmek istiyorum.

Güzel erkeğimin içimde patlamasını istiyorum.

Ve ona tam olarak bu kelimeleri söyledim.

Ve çözülüyor.

Üstüme yığıldı, hala bir şey söylemiyorum. İşlediğimi sanmıyorum ama bir kadın gerçekten bu kadar boşalabilir mi? *Tabii... Tanrım, fişkırttım mı?*

Beni çözdü ve kıpkırmızı olduğumdan oldukça eminim.

"Ben... vay, tamam." Nutkum tutuldu.

"İşte bundan bahsediyorum güzel kadınım." Yüzündeki sırıtiş paha biçilemez.

"Yaptığımı düşündüğüm şeyi yaptım mı?"

Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor, sonra eğilip beni nazikçe öpüyor. "Az önce *çok* uzun zamandır hayalini kurduğum şeyi yaptın. Vücudunun benim için ne yaptığını gördün mü?"

Utangacım ama bu konuyu araştırmak istiyorum.

"*Gerçeküstü* bir şeydi. Yani, ilk başta istedim... ama sonra... devam etti ve gelmeyi bırakmayacakmışım gibi hissettim," diye itiraf ediyorum küçük bir kahkaha atarak.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey, bu yüzden-" "Otuz saniye gibi mi?" Şakacı bir şekilde araya giriyorum.

"On beş yaşında gibi cömert davranıyorsun."

"Bu, bunu her zaman yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

Yanıma uzanıyor ve yüzümün yan tarafını okşuyor. "Öyle ummak istiyorum. Benim için yapman gereken o kadar çok şey var ki... Siktir! Düşündükçe yeniden sertleşiyorum."

"Yavaşla, kovboy. Kadın kapımın yeni bir kapı koluna ihtiyacı var. Belki bir dahaki sefere arkadan gireriz?"

Bilerek hırılıyor ve gözlerini kocaman açarak üzerime tırmanıyor. "Seni seviyorum, şimdi, sonsuza dek."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, saçının bir tutamını güzel gözlerinden uzaklaştırarak.

Fazla zamanımız yok ama beni öpmeye devam ediyor. İkimiz de sessiz kalıyoruz. Julian ağzından kaçırana kadar bir şeyler doğru gelmiyor, "Belki de gidip trampolin yerinde ne yaptıklarına bakmalıyız."

"Aklımı okudun."

Ayağa fırlayıp kıyafetlerimizi giyiyoruz ama Julian beni durduruyor. Başparmağının ucuyla dudağımı okşuyor ve ben içimde başka bir erime yaşıyorum.

"Hiç bu kadar parçalanmamıştım," diyor sessizce. "Ne hakkında?"

"Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni öldürüyor ama tek düşünebildiğim Andy'nin iyi olduğundan emin olmak için ona koşmak."

Güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Buna ebeveyn olmak deniyor." "Her şeyi yanlış yapmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyor.

Kollarımı beline doladım. "Andy eve geldiği andan beri senin yanından ayrılmıyor. Yatağında yatman için sana yalvarıyor, uyurken adını mırıldanıyor ve uyandığında seni çağırıyor. Seni *seviyor*, Julian. Bu onun için de yeni bir şey. Eğer onu gülümsetiyorsan, bir şeyleri doğru yapıyorsun demektir."

"Teşekkür ederim." Gözleri büyüyor ve ardından muzip bir sırıtış geliyor. "Pekâlâ, bana mı öyle geliyor yoksa Eric'in trampolinde yaptığı rutini görmek ister misin?"

"Sapkın beyinler benzer düşünür. Şuradaki telefonumu al, içimden bir ses YouTube'a layık olduğunu söylüyor."

İkimiz de gülüyoruz ve kapı zili bizi hazırlıksız yakaladığında dışarı çıkmak için merdivenlerden aşağı koşuyoruz.

Julian merakla bana bakıyor ve kapıyı açtığımda bir kuryeyle karşılaşıyorum. Paketi Julian'a uzatıyor, imzalıyor ve teşekkür ediyor. Şaşkınlıkla kahverengi kutuyu açıyor ve balonlu ambalajın altında bir plaket var.

Kelimeleri okuyorum ve kafama dank ettiği anda dönüp en geniş gülümsememle Julian'a bakıyorum ve tepkisini bekliyorum.

Kitabı resmi olarak *New York Times* Best Seller listesinde bir numaradır.

Altın yazı her zaman bildiğim şeyi doğruluyor, Julian yetenekli ve şu anda dünyayı kasıp kavuruyor.

Neredeyse plaketi düşürerek kollarını belime doluyor, ben de ayağa fırlayıp ona sıkıca sarılıyorum.

"Başardın, bebeğim!" Bu zeki ve iyi kalpli adama aşık olduğum için o andan daha fazla gurur duyamazdım.

"Bu gece kutlama yapacağız. Büyük bir şey değil, Andy'nin yarınki doğum günü partisinde çok yorgun olmasını istemiyorum," diye ekliyor.

"Biliyorsun..." Şeytani bir sırıtışla, "... kendi başımıza kutlama yapmak için boş bir dakikamız var" diyorum.

"Sadece on beş saniyeye ihtiyacım var." Sırıttıyor, beni kaldırıp merdivene doğru götürüyor ve beni dört ayak üzerine yatırıp arkamdan tutuyor.

CHAPTER 26

Bir çocuğun doğum gününü planlamak hayatın en büyük zevklerinden biridir.

Biliyorum ki bir gün Andy büyüyecek ve partiler geçmişte kalacak, onu saçma sapan hediyeler ve abartılı süslemelerle şımartmak için bahanem olacak.

Andy büyük bir Örümcek Adam evresinden geçiyor, bu yüzden evi en sevdiği süper kahramanla dekore etmek mantıklı. Dışarıdaki verandada, Örümcek Adam tabakları ve bardaklarıyla süslenmiş masaların etrafına yerleştirilmiş çok sayıda kırmızı ve mavi balon var. Çatı hattında, içlerinde minik siyah plastik örümcekler bulunan örümcek ağıları asılı.

Julian Andy'yi giydirmekle meşgul, ben de son rötuşları tamamlayayım derken o Örümcek Adam kılığında evden dışarı fırlıyor. Sevimli minik yüzü maske tarafından gizlenmiş ve heyecanı sürekli yaptığı karate hareketleriyle belli oluyor. Diz çöküp sarılmak istiyorum, o da bana süper kahramanların annelerine *sarılmadığını* söylüyor.

Harika, şimdiden başladı.

Bu ruh halimi bozuyor ve Julian bunu hemen anlıyor.

"Hey, Örümcek Adam, bahse girerim kasların süper güçlüdür ve bu bayanı ezebilirsin?"

Andy başını sallıyor ve beni gerçekten sıkarak geri koşuyor. Ben de bundan yararlanıp ona sımsıkı sarılıyorum, sonra da arka bahçeye koşup Ash ve

Blaze. Julian arkamdan geliyor ve beni kucaklıyor. Onun kollarında dinlenmek için kendime bir an izin veriyorum. Doğum günleri duygusal zamanlardır; küçük oğlumun büyüdüğünü gösteren bir gün. Sanki daha dün dünyaya gelmiş gibi geliyor ve zaman hızla akıp gidiyor.

Annem ve babam çok fazla hediye taşıyarak ilk gelenler oluyor. Annem mutfakta misafirler için tabakları ve atıştırmalıkları düzenlemekle meşgul. Babamın Julian'ı kenara çekmesine şaşırmadım. Geçen gün ikisinin de katıldığı bir öğle yemeğinde birlikte Güney Amerika'ya bir gezi düzenlemeleri beni çok şaşırttı. Julian, Andy'nin başına gelenler yüzünden Fas gezisini ertelemişti ama bir yıl önce sel felaketiyle yerle bir olan küçük bir kasabayı ziyaret etmek için yanıp tutuşuyordu. Babam da aynı şekilde hastaneleri yıkıldığı için tıbbi yardımda bulunmaya hevesli. Her ikisi de son derece tutkulu ve zaman zaman oturup planlarını dinliyorum, ne kadar çok şeyin dahil olduğunu ve kasaba halkı için ne yaptığını görünce büyüleniyorum.

Babam bana, "Uçuşlar ayarlandı, önümüzdeki Perşembe günü yola çıkacağız," dedi.

Surat asmak bencillik olur, onun yerine ne kadar zorlanacağımı içten içe bilen annemle meşgul oluyorum. "Sadece iki hafta, Adriana. Baban ve Julian'ın o ailelere nasıl yardım ettiğini düşün, tamam mı?"

Amelia'nın ciyaklaması ve ardından dengesiz bir Ava mutfağı işgal ediyor. Amelia çoktan gitmiş, dışarıdaki zıplayan kalede çatlak bir kurbağa gibi zıplıyordu. Ava annem tarafından durduruldu. Bu küçük kızı çok seviyorum. Sakin ve sessiz bir doğası var, büyük ölçüde kız kardeşinin enerjik kişiliği nedeniyle radarın altında uçuyor. Charlie odaya giriyor ama yüzü öfkeli görünüyor ve merhaba bile demeden bebek çantasını yere atıp hışımla dışarı çıkıyor.

Bu da neydi böyle?

Lex mutfağa girer ama Charlie'yi dışarıda takip etmez. Yüzü daha yumuşak görünüyor, Charlie'ninkine hiç benzemiyor. Bu ikisi bazen Nikki ve Rocky'den daha kötü oluyor. Julian ve benim böyle bir çift olmamamız için dua ediyorum.

"Charlie'nin nesi var?" Dürtüyorum. "Bana çok kızgın."

"Yeni olan ne?" Açıkça söyledim. "Onu yine hamile bıraktım."

Elimdeki sürahiyi neredeyse düşürüyordum. "Lex? Sen gerçek misin?" O şok halinde bile bana zayıf bir gülümseme veriyor.

Bariz olanı belirtmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. "Medyum dedi ki-"

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Sakın, tekrar ediyorum, o kadını Charlotte'un önüne çıkarma."

Gülüyorum. "Tebrikler, kardeşim."

"Bunu yapamam Adriana. Dört yaşından küçük üç çocuk mu?" Sesindeki paniği duyabiliyorum.

"Elbette bunu yapabilirsin. Ayrıca, şu anda başka bir seçeneğin yok. Fareyi deliğe geri koyamazsın. Tekrar teyze olacağıma inanamıyorum!" Ciyaklıyorum.

"Evet, keşke Charlotte da senin coşkunu paylaşabilseydi," diye mırıldanarak arka bahçeye doğru yürüdü.

Pencereden elini kızın omzuna koymaya çalışmasını izliyorum ama kızın bakışları o kadar buz gibi ki geri çekiliyor ve babamın ızgarayı yaktığı yere doğru gidiyor.

Hazel, Penny, Fred ve Jerry de dahil olmak üzere tüm konuklar nihayet geldiler. Dördü de hem Julian hem de benim için aile gibiydi, her ne kadar Jerry zaman zaman ailenin ezikler için olduğunu iddia etse de, Jerry'yi tanımak onu sevmek demektir, tuhaflıkları ve her şeyiyle. Andy'nin yanında değişiyor, özünde büyük bir çocuk oluyor ve onu bir ağabey gibi koruyor.

"Harika iş çıkardın Adriana." Hazel yanımda gülümsüyor.

"Biliyor musun?" Yüzümdeki sırıtışı gizleyemeyerek söylüyorum. "Yaptım, değil mi?"

Hazel beni kucaklıyor, başarısızlıklarımı sürekli yüzeye çıkarma ihtiyacıma rağmen hayatımda doğru bir şeyler yaptığımı kabul etme isteğimden gurur duyuyor.

"Her zaman oradadır, tatlım. Sadece yukarı bakabilmek ve yıldızları görebilmek için düşmen gerekiyor."

Annem dışarı çıktı, ben de onu hemen Hazel'la tanıştırdım. Sarıldılar. Annem, son birkaç haftadır haklarında o kadar çok konuştuktan sonra nihayet Hazel ve diğer arkadaşlarımızla tanıştığı için çok memnun.

Çocuklar zıplayan kalede mutlu bir şekilde oynarken konuklar kendi aralarında sohbet ediyor. Doğum günleri çok yorucu oluyor. Herkesin karnının doyduğundan emin olmak ve çocukları oyunlarla eğlendirmek arasında pastayı çıkarmaya hazırım.

Annem pastayı dışarı taşıyor, eseriyle gurur duyuyor. Tüm çocukların etrafında toplandığı, oohlayıp aahladıkları, üç katlı bir fondan pasta.

Andy'nin küçük arkadaşlarından birinin tombul parmağını çoktan pastaya soktuğundan bahsetmeye bile gerek yok.

Hepimiz ciğerlerimizi ısıtıyoruz ve doğum günü çocuğuna yüksek sesle şarkı söyleyerek geleneksel doğum günü selamına başlıyoruz.

"Mumlarını söndür, Andy." Onu nazikçe dürtüyorum.

Andy gördüğü ilgiden korkarak pastaya bakar ve yüzünü Julian'ın boynuna gömer. Julian kulağına bir şeyler fısıldayarak onu geri dönmeye ikna eder. Ailemiz ve arkadaşlarımız ona tezahürat yaparken üç mumu da üflüyor. Ben de onlarla birlikte alkışlıyorum, Julian ve Andy ile birlikte poz verirken annem de kamerasıyla fotoğraf çekiyor.

Bebeğim artık kocaman bir çocuk oldu.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için dikkatimi dağıtmak amacıyla pastayı kesmek üzere bıçağı elime alıyorum. Eric yanımda duruyor, beyaz çikolatalı çamurlu pastaya bakarken salyaları neredeyse yere degecek. Penny de en az onun kadar kötü, tırnaklarını ısıırıyor ve pastayı yiyip yememeyi düşünüyor.

"O pastayı yersem Weight Watchers'tan eksi puan alırım" diye açıklıyor.

Rocky yanına yanaşiyor. "Dostum, Weight Watchers'ta olmak biraz geyce, değil mi?"

"Öncelikle ben eşcinselim ve ikincisi, arada bir aynaya bakmanın sana bir zararı olmaz."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, birilerinin yedek lastik taşıdığı anlamına gelir."

Bir kahkaha patlattım, elimde bıçak varken yapılacak en iyi şey değildi. Rocky birkaç kilo almış ama ona şişman demezdim.

"Bu sempati ağırlığı," diyor bize.

"Affedersiniz?" Nikki bağıırıyor. "Şimdi de şişman olanın *ben olduğumu* mu söylemeye çalışıyorsun?" "Hayır bebeğim, tek söylediğim belki de hormonları bırakmalısın, bilirsin, östrojen seni acıktırır."

Charlie masada bize katıldı ve konuşmanın rüzgarına kapıldı. İkimiz de aynı anda ıslık çalarak Rocky'ye kafa sallıyoruz. Şimdi boka battı.

Nikki, "Kazmaya devam et Romano, çünkü yaklaşık üç metre altındasın ve sana garanti ederim, benden evlilik ziyareti alamayacaksın," diye onu uyarır.

Bu küçük kavganın sebebi olan Eric, kontrolsüzce kıkırdarken dizlerini tokatlıyor. Bazen Eric ne zaman duracağını bilemiyor.

"Nikki, eğer seni daha iyi hissettirecekse, Eric geçen gün Starbucks'ta pantolonunu yırttı. Bir çeyreklik almaya gitti ve küçük bir kız bunu herkese gösterdi." Tristan gülüyor.

Penny dudaklarını büzerken başını sallıyor. "Tatlım, seninki gibi bir kışla kasabanın dilinde olurdu."

"Bunu neden herkese söyledin? Utançtan öldüm. Oraya bir daha asla geri dönemem."

Tristan başını sallıyor. "Kasabanın dilindeydi, özellikle de leopar desenli tangasını giydiği için."

Hepimizin yüksek sesle soluması Eric'in başını ellerinin arasına gömmesine yetiyor. Penny göğsünü tutuyor ama leopar desenli tanga giyme tercihi katılıyormuş gibi hızla başını sallıyor.

"Çamaşır yıkama günüydü, tamam mı?" Eric fıçılar, sinirli. "Beni yargılamayı bırak... Giyecek başka bir şeyim yoktu."

"Hmm... aslında, bu beni daha iyi hissettiriyor." Nikki sırıtıyor.

Charlie bir dilim kek alıyor ve keyifle ağzına atıyor. Dudaklarını yalıyor ama sonra yüzü değişiyor, neredeyse midesi bulanıyormuş gibi görünüyor. Nefesinin altında bir *şeyler* mırıldanıyor ve tek duyabildiğim, "Lanet olası pislik bir prezervatif bile takamıyor."

Kolumu ona dolayarak gülümsemeye zorluyorum. Biraz pes ediyor ve pastadan bir dilim daha alıyor, bu sefer çok daha büyük bir parça.

"Şuradaki pislik sağ olsun, yakında ayak bileklerim çıkacak." Parmağıyla Lex'i işaret ediyor.

Eric ve Tristan ilk tepki verenler olur ve Charlie'yi grup halinde kucaklarlar. Rocky Nikki'ye bakıyor ve yüzü hemen düşüyor. Başka bir bebek için uğraştıklarını biliyorum ve belki de şu anda duymak için en iyi şey bu değildir. Verandanın تنها bir yerine doğru yürüyüp oturuyor ve oğlu Will'in Andy ile top oynamasını izliyor. Elimi Rocky'nin koluna koyarak onunla konuşmaya gideceğimi söylüyorum. Endişeli ve bu durumun her ikisini de ne kadar etkilediği çok açık.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yanına oturarak sordum.

Bana gülümsüyor ama içinde bulunduğu acıyı görebiliyorum. Etrafınızdaki herkes hamile kalırken bebek sahibi olmaya çalışmak tutunması zor bir duygu.

"Denerken başka birinin hamile olduğunu duymanın zor olduğunu biliyorum," diyorum ona, kendi deneyimlerimden yola çıkarak. "Elijah sonunda kabul ettiğinde

IVF, sadece bir şansımız vardı. Beş yumurta ve sadece bir tanesi embriyo olmayı başardı. Şimdi o küçük embriyo Rocky'nin taşaklarını tekmelemeye çalışıyor."

Rocky çocuklarla oynuyor ama Andy onu bacaklarının arasından yakalayınca Rocky irkiliyor. Oh neyse, yenilmez olduğunu söyleyerek bunu kendi başına getirdi.

Nikki, iradesi güçlü bir kadın olmasına rağmen Charlie ya da Kate gibi değildir. Zaman zaman çok çekingen davranıyor ve hayatını gizli tutuyor. Rocky ilişkideki kadındır, her zaman bir şey ya da başka bir şey hakkında gevezelik eder.

"Neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum," diye itiraf ediyor.

"Uh-huh, ya da neden on altı yaşındaki kızların bir kez seks yapıp hamile kaldıklarını?" "Evet! Bu kıskançlığı Rocky'nin sürekli MTV izlemesine bağlıyorum.

yataktayız." Bu sefer gevşedi.

Elimi onunkinin üzerine koyup arkadaşlığımızı genişletiyorum. "Doğru zaman geldiğinde olacak. İster doğal yollarla ister tüp bebek yöntemiyle olsun, gerçekleştiğinde bu duygu geçmişte kalacak."

"Teşekkür ederim, Adriana." Omuzlarını gevşeterek gülümsüyor. "Peki ya sen ve Julian? Kartlarda bebekler var mı?"

"Andy ile dolu bir tabağımız var ve dürüst olmak gerekirse onun tadını çıkarmak istiyorum. Şimdilik ikimizin tadını çıkarmak istiyorum."

"Oh, seni duyuyorum. Kediciğin şu anda bir uçurtma kadar yüksekte olmalı," diye dalga geçiyor.

Gülüyorum ve fark ediyorum ki bana seks tavsiyesi verebilecek biri varsa o da Charlie resmi olarak görevde olmadığından Nikki'dir.

"Size bir soru sorabilir

miyim?" "Tabii."

"Fıskırtmak... yaptın mı?"

"Hayır. Doğal olarak değil. Rocky buna takıntılı, bu yüzden nasıl yapılacağını araştırmak için biraz zaman harcadım ve bu şekilde kutsanmış değilim."

"Anlamıyorum, o zaman ne yapıyorsun?"

"Şey, oraya su fıskırtıyorum ve boşaldığımda kasılmalar onu dışarı fıskırtıyor." Gülüyor.

"Vay canına! Bu kadar büyük bir şey olduğunu fark etmemiştim..."

"Kesinlikle. Erkekler buna takmış durumdalar," diyor ve benim sessizliğim nedeniyle iki kere ikiye bir araya getiriyor ve ardından yüksek sesli bir nefes alıyor. "Oh, Adriana, lütfen bana bunu yapabilen insanlardan biri olduğunu söyle? İzin ver senin aracılığınla yaşayayım."

Yüzüm kızardı. "Evet, ama Nikki, utanmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım bilemiyorum."

"*Minnettar...* bir fişkırın her zaman minnettardır," diye beni rahatlatıyor.

İkimiz de Charlie'nin bize doğru gelmesini sağlayacak kadar yüksek sesle gülmeye başladık. Nikki'yle özel olarak konuşmak istiyor, ben de onları yalnız bırakıp diğer ebeveynlerin yanına gidiyorum. Parti ev sahibi olarak görevimi yerine getirerek, çocuklarımız hakkında konuşurken ve ebeveynlik ipuçlarını karşılaştırırken kendimi sohbete kaptırıyorum.

Hem Nikki hem de Charlie geri dönüyor, ikisi de çok daha mutlu görünüyor. Aralarında bir şeyler konuştukları için mutluyum ama Nikki'nin iyi olduğundan emin olmak için birkaç gün içinde onu kontrol etmeyi aklıma not ettim.

"Ee, git Adriana'ya harika haberi ver." Nikki sırtarak onu dürtüyor. "Harika haberler mi var?"

Charlie, Nikki'ye gözlerini devirirken aynı anda Eric de konuşmanın rüzgarına kapılmıştır. Sözde haberler ya da dedikodular söz konusu olduğunda, Eric elinde patlamış mısıрыyla her zaman ön sırada ve merkezde yer alırdı.

"Harika bir haber değil, sadece bir haber," diye açıklıyor Charlie. "Kuzenim Noah önümüzdeki ay bir süreliğine bizimle kalmaya geliyor."

Eric'in gözleri büyüyor, eli sanki az önce ona Oscar kazandığını söylemişsiniz gibi göğsünü sıkıyor.

"Noah, senin ateşli, *'bana yanlamasına şaplak at çünkü o erkek topuzlarından bir parça istiyorum'* diyen kuzenin mi?"

Elimi ağzıma götürerek benden kaçan küçük kahkahayı bastırıyorum. Charlie'nin kuzeni Noah çok seksi ve evet, Eric sayesinde onun Instagram sayfasını gördüm. Charlie kendisinden birkaç yaş küçük olması dışında ondan pek bahsetmiyor. Adam takım elbisenin altından kalkabiliyor, orası kesin. Ve tamam, üstsüz spor salonu resimleri çok seksi. Eric'i suçluyorum. İnternetteki takibi tüyler ürpertici.

"Yapamaz mısın?" Charlie kaşlarını çatarak başını sallıyor. "O benim küçük kuzenim. Kocam hakkında uygunsuz şeyler söylemeye devam et. Bu daha az rahatsız edici."

"Bebek kuzen mi? Tatlım, onu takım elbise içinde gördün mü? Diyelim ki yakınlaştırdığınızda, horozu horoz-doodle-doo diyor."

"Bu konuşma bitmiştir. Adriana'nın önünde Lex hakkında konuşmam gibi bir şey bu."

Bir huff çıkardım. "Um, ki *birkaç* kez yaptın. Ne var biliyor musun? Bu harika bir intikam. Hadi Eric, Charlie'ye spor şortu resminden bahset.

taşaklarını gördüğüne yemin ettiğin yerde."

Charlie ağzını kocaman açtı, oraya gittiğime bile şaşırmişti. Sanki kardeşim ve onun doymak bilmez siki hakkında bir şeyler duymak istiyormuşum gibi.

Eric'in yüzünde sinsî bir sırıtişla Charlie uzaklaşıyor ve bizi arkada bırakıyor.

"Bence büyük bir hoş geldin partisi verelim ve onu Kate ile tanıştıralım?" Eric cevabımı bekleyerek öneride bulundu.

"Oh, güzel plan. Sence onunla ilgilenir mi?"

"Tatlım..." Eric elini omzuma koydu. "Bunun benim ilk rodeom olduğunu mu sanıyorsun? Bunu bana bırak ve muhteşem erkek arkadaşına odaklan."

Rocky'nin çocuklara bir oturuşta nasıl iki sosisli sandviç yiyebildiğini göstermesini izlerken Nikki, "Evli olmasaydım, Noah'nın erkek çöreklerine dokunuyor olurdum," diyor.

"Şanslı bir kadın olduğunu söylemek istiyorum ama bu düşünceyle Rocky'nin ağzına bu kadar şeyi nasıl sığdırabildiğini merak etmek arasında kaldım." Eric soruyor.

Nikki tiksinti dolu bir ifadeyle başını sallıyor. "Belki Noah benim oyuncak oğlum olabilir?"

Eric ve ben aynı anda gülüyoruz.

Rocky meraklı bakışlarımızdan etkilenmiyor, ağzına daha fazla sosisli sığdırması için ona meydan okuyan çocukların taleplerinin tadını çıkarıyor. Bu iş çok hızlı bir şekilde iki yöne gidebilir.

"Zavallı Noah, daha Los Angeles'a adımını atmadı ama şimdiden gözde biri oldu," diyorum sessizce, Eric aşk hayatına müdahale etmeyi kendine görev edinirse adam için üzüleceğimi hissederek.

"Şey... iyi genlerle kutsanırsanız böyle olur," diye belirtmekte gecikmedi Eric. "Ona karşı nazik olacağım, söz veriyorum."

Komşularım ve bazı ebeveynler, muhtemelen şekerden kafayı bulmuş ve gitmeyi reddeden çığlık atan çocuklarla gitmeye çalışırken parti yavaş yavaş sona eriyor. Andy birkaç hediye çantası alıp dağıtıyor ve onları neredeyse anında sakinleştiriyor. Nikki ve Rocky, Will'in yarınki beyzbol maçı nedeniyle New York'a geç bir saatte dönecekleri için günü sonlandırıyorlar. Vedalaşırlar ve duygusal bir Charlie uzun süre Will'e sarılır. Onun boyuna yakın, neredeyse bir ergen, belli ki Rocky'ye çekmiş. O muhteşem bir çocuk ve bu gen havuzuyla dünyanın her yerinde kalpleri kırarak.

"Çok hızlı büyüyorsun," diye ağlıyor Charlie usulca.

"Bunun tek nedeni beni her gün görmemen, Charlie," diye hatırlatıyor ona. "Eskiden bana Cha Cha derdin." Gözyaşlarının arasından gülüyor.

"Ben de eskiden çocuk bezi giyerdim," diye şaka yapıyor. "Gelecek yaz geri döneceğim."

Charlie ona tekrar sarılır ve her hafta onu arayacağına dair söz verir. Aralarında özel bir bağ var ve Will'e karşı ne kadar anaç olduğunu görmek çok dokunaklı. Bazen Lex ve Charlie'nin de o yaşta bir çocukları olabileceğine inanamıyorum. Kader gizemli bir şekilde işliyor.

Herkes gidince Eric ve Tristan, Charlie ve Lex ile birlikte geride kaldılar. Tristan, kurtarıcım, elinde çöp torbasıyla dolaşıp çöp topluyor. Tristan onu da aynı şeyi yapmaya zorlarken Eric inliyor. Birlikte sessizlik içinde çalışıyorlar ve Eric tam bir çocuğun bardağında yüzen kek hakkında bir şeyler söylediğinde, Tristan eğilip onu sevgiyle öpüyor. Birbirlerinden ayrıldıklarında, Eric'in yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi vardır, ikisi de birbirlerini takdir etmek için bir an ayırırken Tristan'a gülümser.

"Yani, yarın büyük gün mü?" Julian, Tristan'ın omzunu okşayarak soruyor.

Tristan, Dubai'de çekilen bir Hollywood filminde başrol oyuncusu olarak yer aldı. Şöhret, onu gördükleri her yerde selfie çekmek için yalvaran kız ordularıyla şimdiden başladı. Eric'e göre, üç aylığına gidecek ve bu, ilişkilerinin ne kadar güçlü olduğuna dair bir test olacak.

Charlie bana Eric'in çoktan izne ayrıldığını ve itiraf etmekten nefret etse de Tristan'ı sevdiğini ve ondan ayrı kalmayı hayal bile edemediğini söyledi.

"Evet, yarın gidiyorum," diyor Tristan.

"Seni özleyeceğim evlat, ama gelecek ay buraya uğrayacağım, o zaman görüşürüz," diye ekliyor Julian, erkek erkeğe sarılmadan önce.

Charlie, Lex'le birlikte merdivenlerde oturmaktadır. Lex aralarında küçük bir mesafe bırakmaya dikkat ederken ikisi de sessizce oturuyor. Charlie'nin yanına oturuyorum, saatlerdir dolaşmaktan ayaklarım zonkluyor. Julian arka kapıdan giriyor ve diğer yanıma oturuyor. Başımın üstünü öperken başımı omzuna yaslıyorum. Her şeyi sindirmek için biraz zaman ayırıyorum, her şeyin bittiğini ve herkesin herhangi bir drama olmadan eğlendiğini bilerek rahatlıyorum.

Andy'yi bulma arayışı Lex ve Julian için harikalar yarattı. İkisi de bunu asla kabul etmeyecek, ama eve döndüklerinden beri aralarında dile getirilmeyen bir anlayış var gibi görünüyor. Çok iyi arkadaş değiller ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaklar. Bu iki adam hayatımda olduğu sürece umurumda değil, gerisi çorap söküğü gibi gelir.

Amelia ve Andy hâlâ arka bahçede Blaze ve Ash'in peşinde daireler çizerek koşuyorlar. Ava onları takip etmeye çalışıyor, minik ayakları dengesiz yürüyor, zar zor yetişebiliyor. Yuvarlanıyor ama tek bir damla gözyaşı dökmeden hemen ayağa kalkıyor. Onların aşırı aktif hayal güçleri tarafından susturulmuş bir şekilde oynamaya devam etmelerini izliyoruz.

"Andy, Batman Robin'le evlenmek zorunda. Ewic onların da kendisi ve Tristan gibi eşcinsel olduklarını söyledi," diye Amelia onu bilgilendirir.

Andy bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktur, omuzlarını silkerek ona bakar. "Batman ve Robin'in süper kahraman bebekleri olacak," diye patlıyor Amelia. "Artık bir babam olduğuna göre, annemin de bebekleri olabilir."

"Jay senin baban mı?" Amelia masumca sorar.

"Evet, çünkü annemi seviyor."

"Ama ona Jay diyorsun?"

Soru Andy'yi bir an için afallatır. Julian'ın yanına koşar, onu Amelia takip eder. "Jay, sana baba diyebilir miyim?"

Julian bana bakıp onay istiyor, ben de ona güven vererek gülümsüyorum. Andy için bundan daha mükemmel bir hediye düşünemezdim.

Julian'ın yüzü ağzı açılmadan cevap veriyor. "Böyle çağrılmaktan onur duyarım."

Andy kendini Julian'a atar ve ona sıkıca sarılır. Julian başını Andy'nin saçlarına gömüyor, bırakmıyor. Onlara yaklaşıyorum ve önce Julian'ı yanağından, sonra da Andy'yi başından öpüyorum.

Charlie gözyaşlarını silerken hormonları ciddi şekilde kontrolden çıkmıştır. Lex onu teselli etmeye çalışır ve sonunda başını ona yaslayıp "Seni seviyorum," diye mırıldanır ve Lex de "Ben de seni seviyorum, bebeğim." diye karşılık verir.

Andy, Julian'a bir soru sorabilecek kadar uzaklaşıyor. "Baba, yarın beni okula götürebilir misin, böylece herkese babam olduğunu gösterebilirim?"

Julian başını sallıyor ve duygulara boğulmuş bir halde elimi sıkıca kavırıyor.

Eric yanına gidip cep telefonunu çıkarır. "Bir fotoğrafınızı çekeyim."

Charlie'ye doğru biraz kaykılıyorum ve Julian yanıma doğru eğilirken kolumu onun dizine koyuyorum.

"Üç kadar sayınca yengeç deyin!"

Dördümüz Eric'e homurdandık, sonra hep birlikte güldük ve "Yengeçler!" dedik.

Eric yanımıza geliyor ve bize telefonunun ekranını gösteriyor. Dördümüz kameraya gülümsüyoruz ve ben bu fotoğrafa bakarak bunun olması gerektiğini anlıyorum. Buraya nasıl geldiğimiz ya da ne olduğu önemli değil, biz buradayız. Bir şekilde bir araya geldik.

Geleneksel olmaktan çok uzak, hatta berbat olduğunu bile söyleyebiliriz, ama hepimiz ait olduğumuz yerdeyiz.

Biz bir aileyiz.

Ve resme bir kez daha baktığımda iki küre görüyorum, biri Lex ve Charlie'nin arasında - küçük ama orada, tam yanlarında. Diğeri ise omzumun hemen yan tarafında. Aklımda hiçbir soru işareti yok ve gökyüzündeki ışık, havadaki toz, pencerelerden yansıyan parıltı ya da şüpheler ne derse desin umurumda değil, bunun tek bir şey olduğuna inanıyorum.

Elijah.

Her zaman bizimle, kalbimin içinde ve oğlumuzun gözlerinde olacak.

Ben bir savaşçı olabilirdim ama o benim koruyucum oldu. Ölüyordum ve etrafımı saran karanlık benim şeytanımdı.

Bugün hayattayım ve bir amacım var.

Oğlum için olabileceğim en iyi anne olmak. Koşulsuz sevmek.

Ve en önemlisi, sonunda kalbimi takip etmekte ve beni hayata döndüren adamı sevmekte özgür hissetmek. *Julian.*

Ayakta durabileceğimden çok daha fazla kez düşmüş olabilirim ama nihayet dünyanın kötü bir yer olmadığını anladım. Sevgi var, şefkat var ve hepimizin savaşları var, ama her şey imkansız görüldüğünde bir şekilde güç topluyoruz. Bu savaşları fethetmek bir kutlamaya değer.

Ve meleşimin sonunda dans ettiğinden hiç şüphem yok.

O gurur duyuyor ve ben de sonunda öfkemi bir kenara bıraktığımı ve onun isteklerini mutlu bir şekilde yerine getirebildiğimi bilerek dinlenebiliyorum.

Sevmeyi öğrendim.

Tekrar.

EPILOGUE

Hayat beklemediğimiz şekilde değişir.

Kendi butiğimi açmak ve tasarımlarımı sergilemek her zaman hayalimdi, ancak Julian'ın hayatıma girmesiyle daha büyük bir amaç buldum. Yayıncısı onunla dört kitaplık bir anlaşma imzaladı ve bu, seyahat etmeye ve hikâyelerini yazmaya devam edeceği anlamına geliyor. Başlangıçta *New York Times*'ın teklifini reddetti ama *New York Times* onu istedi, daha fazla para ve New York'a uçmak yerine video toplantıları yapma esnekliği teklif etti.

Birkaç seyahatte ona eşlik ettikten sonra emin olduğum bir şey var -Kıyafetlerime ihtiyacı olanlar göz alıcı ünlüler değil, yurtdışında tanıştığım sayısız kadın. Düşük sosyo-ekonomik ortamlar nedeniyle vücutlarını zar zor örtebiliyorlar, yiyecek ve su gibi temel ihtiyaçlara ihtiyaç duyan çok sayıda çocukları olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu da onları köylerindeki erkeklerin tecavüzüne açık hale getiriyor ve bir kez daha doyurmaları gereken bir boğaz daha oluyor.

Lex o yolculukta babamla birlikte bize eşlik etti. İkimiz için de göz açıcı oldu. Julian bir üçüncü dünya ülkesinde olmaktan ve ailelerle vakit geçirmekten memnun, tıpkı tıbbi yardımda bulunacak olan babam gibi, ama Lex ve ben korunaklıyız.

Lex'in zenginliği var, benim yaratıcılığım var ve bilgi birikimimizi ve zenginliğimizi kullanmak için bir araya geldik. Lex düşük bir maliyetle kumaş pazarlığı yapabildi,

ve ailelerini geçindirmek için işe ihtiyacı olan kadınlara iş sağlayabiliyorum. Bu kadınlarla evlerinde sayısız saatler geçirmek tam bir kazan-kazan durumu ve bu da bana büyük bir keyif veriyor. Onlara kreasyonlarımı göstermek için zaman harcıyorum ve birlikte köylerdeki hanımlar için mütevazı giysiler ve yerel çocuklar için okul üniformaları üretiyoruz.

Ancak bu yolculuk farklı.

Avuçlarım aşırı terliyor ama Julian bırakmıyor. Oda loş, yıpranmış perdeler ışığı zar zor kapatıyor. Her santim, her adım yaklaştıkça kalbim daha yüksek sesle atıyor. Dizlerimin üzerine çökmek istiyorum, odanın ne kadar harap olduğunu gördükçe kalbim ağrıyor. Hava yoğun ve nemli, nefes alış verişlerim senkronize değil.

Bu hiç adil değil.

Dünya adil değil.

Hayat adil değil.

Yatak paslanmış çelik sütunlardan yapılmış küçük bir yatak. Kirli, lekeli çarşaflar yatağın üstünde uzanmış tek görebildiğim şey, ama sonra, bir düğmeye basar gibi, dünyam ve kalbim bir anda altüst oluyor.

Yatağa doğru süzülüyorum ve Julian can havliyle elimi sıkıyor. Gözlerim gördüklerimi, bize ait olan güzelliği ve yaşamı kavrayamıyor.

Babam yatağın yanında duruyor ve çantasını sonuna kadar açıyor. Gerekli aletleri çıkarıyor ve tıbbi olarak ne yapmak için eğitildiyse onu yapıyor. Julian ve ben dikkatle izliyoruz, babamın yüzündeki ifadeye kadar her hareketi, her refleksi. Endişe mi? Endişe mi? Sonucunu beklerken midem gergin bir şekilde çalkalanıyor.

Bir saat sonra gerçekleşir, odayı aydınlatan gülümseme, cevaplanan umut ve dualar.

Sesim boğuk çıkıyor ve sinirden titreyerek "Her şey yolunda mı baba?" diye soruyorum.

Tek kelime etmiyor, elindeki aletleri dikkatlice çantasına yerleştiriyor. Fermuarını kapattıktan sonra dikkatini tekrar yatağa veriyor ve dikkatlice onu kollarının arasına alıp kucaklıyor. "Sadece birkaç küçük şey var ama beni çok fazla ilgilendiren bir şey değil. Torunumu eve götürmek için tam iznim var." Gülümsüyor ve onu kollarında dikkatle sallıyor.

Minik yüzüne bakıyorum - *mükemmel*.

Dönüp Julian'a bakıyorum, geniş gülümsemesi bana doğru kararı verdiğimizize dair güven veriyor.

O bizim ailemize ait.

Son on iki haftadır beklediğim an nihayet geldi ve hiç düşünmeden onu kollarıma aldım. Duygular sonunda kontrolü ele alıyor ve eğilip yüzünü öperken mutluluk gözyaşları serbestçe akıyor. Yaşına göre son derece küçük ama olumsuzluklara odaklanmamaya çalışıyorum çünkü sonunda içimi huzur kaplıyor. Julian kollarını bana doluyor ve eğilip onun saçlarını öpüyor. Julian bile kendi gözyaşlarını tutmakta zorlanıyor ve sadece bu görüntüyle bile kızımızı ona teslim ediyorum.

Çocuğumuzu ilk kez kucağına alışı izlerken ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Hiç tereddüt etmeden, onun sevgisi ve kabulü beni hiç hissetmediğim kadar tamamlanmış hissettiriyor ve hayatımda ilk kez bunu kabul ediyorum. Ne kıyaslama yapacağım ne de kendimi suçlu hissetmeme izin vereceğim.

Julian'ın babamla çıktığı Güney Amerika gezisinden eve döndüğü gün, bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlamıştım. İçine kapanıktı ve içinde bulunduğu korkunç durumları anlattığında, neden travma geçirdiğini ve bu küçük kızın görüntüsünü aklından çıkaramadığını anladım.

O gece Andy uyumaya gittiğinde bana videoları gösterdi ve kalbim onunla birlikte ağladı. Gece yarısı, soluk ay ışığı altında, şehrin köhne bir yerinde, çürümeye yüz tutmuş çöplerin yanında bulunmuştu.

Yerel halktan biri onu rahibelere teslim etmişti ve gerekli bakım yapılmazsa sadece birkaç gün yaşayabilirdi. Babam doğru zamanda doğru yerde bulunmuş. Yaralarını ve hastalığını tedavi ederek ona büyüüp normal bir hayat yaşama şansı verdi. İhtiyacı olan tek şey onu sevecek ve ona kendi çocuklarıymış gibi davranacak bir aileydi. Sevdiğim adamın bu küçük kız için açıkça ağladığını gördüğüm an, ikimizin de kalplerinin tamamen uyumlu olduğunu ve bu kızın *bizim* kızımız olduğunu anladım.

Ve bugün, resmen ailemizin bir parçası oldu.

Julian onu uyandırmamaya dikkat ederek usulca fısıldıyor, "O mükemmel."

"Biliyorum," diye gülümseyerek karşılık veriyorum, yumuşak buklelerini okşuyor ve parmaklarımin uçlarını değerli teninde gezdirerek her oluğu, her çıkıntıyı ezberlemeye dikkat ediyorum, sonunda burnunun ucuna zarif bir öpücük konduruyorum. Her şey o kadar tanıdık geliyor ki, sanki o benim özlediğim bir parçammış gibi. Ona olan şefkatim beklentilerimi aşıyor ve annelik içgüdülerim anında devreye giriyor. Acıktı mı? Islak mı?

"O mükemmel Julian ve bence onu eve götürmenin zamanı geldi."

Evrak işleri tamamlandı ve babamın tıbbi onayıyla yetimhanedeki rahibelere teşekkür ediyoruz. Binadan çıkmadan hemen önce, onunla ilgilenen rahibe elini uzatıp alnına haç işareti yapıyor ve biz ayrılmadan önce onu kutsuyor. Ona nazikçe teşekkür ediyorum ve arabaya binmek için dışarı çıkıyorum.

Başkente dönüş üç saatlik bir yolculuk ve organize olduğum için onu beslemek ve giydirmek için gerekli tüm eşyalara sahibim. Arabada, büyülenmiş bir şekilde ve kafamı çeviremeden yüzüne bakmaya devam ediyorum. Hafif bronzlaşmış teni, koyu kahverengi saçları ve uyurken yanaklarında dalgalanan uzun, tatlı kirpikleriyle çok güzel. Yüz hatları küçük ama bu onun yaşında beklenen bir şey. Yoldaki bir tümseğe çarptık ve bu da onun kıpırdanmasına neden oldu. Gözleri açılmaya başladığında ikimiz de beklenti içinde bekliyoruz. Gözlerinin bizimkilerle birleşeceği an beklerken kalbim hızla çarpıyor ve birleştikleri anda tüm duvarlarım yıkılıyor ve duygusal bir karmaşa yaşıyorum.

Julian beni rahatlatmaya çalışıyor, yedek kolunu kullanarak beni yanına çekiyor. "Hey, o artık bizimle."

Hıçkırıklarım gürültülü ama babam her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence veriyor.

"Onu alamayacaklarına söz veriyor musun?"

Akan gözyaşlarımın arasından gözlerine bakıyorum. Beni görebiliyor gibi görünüyor, gülümsemem neşeli bir kahkahaya dönüştüğünde göz bebeklerini hareket ettiriyor.

"Adriana, her şey tamam, imzalandı ve mühürlendi. Onu eve götürüyoruz. Size tüm hayatım boyunca söz veriyorum, onu kimse alamaz."

Otele varıyoruz ve Lex ile annemin beklediği süite giriyoruz. Annem ağlıyor, elinde renkli çizgilerle kaplı sarı bir battaniye taşıyor. "Bu sana aitti Adriana, şimdi de kızına ait."

Onu uzun süre kucaklıyorum, bırakmak istemiyorum. Artık ağlamayacağım çünkü bu kutlamaya değer bir an. Lex annemin yanında duruyor, çekingen ve alışılmadık derecede sessiz. Yavaşça yüzü gülümsemeye başlıyor ve ben de onu bakması için cesaretlendiriyorum. Battaniyenin içine bakıyor ve baktığı anda yüzü eriyor ve onu kucağına almak istiyor. Julian küçük kızımızı kolaylıkla ona uzatıyor ve ben de kardeşimin kızımızı kucağına almasını izliyorum.

"Selam güzel kız, ben Lex Amcan," diye mırıldanıyor. Kız küçük bir ses çıkarıyor, bir bebek gurultusu.

"Bak Lex, sana gülümsedi."

Gururla, "Adı ne?" diye soruyor.

Julian'la birbirimize bakıyoruz ve o da anons etmemi işaret ediyor.

"Luna Emily Baker." Onun adını herkese ilk söyleyen kişi olmaktan onur duyuyorum. "Çünkü ayın altında, o karanlık gecede, bulunana kadar her şeyi bir şekilde yendi."

Lex onun adını yumuşak bir sesle tekrarlıyor ve gözlerinin içine bakıyor. "Bu bir kutlama gerektiriyor."

Onu umutsuzca kucağına almayı bekleyen anneme uzatıyor ve ellerini gömleğinin cebine doğru götürüyor. Cebinde üç puro görüyorum ve onları çıkarıp birini Julian'a, diğerini de babama uzatıyor. Bir çakmakla devam ediyor ve boğazını temizliyor. "Tebrikler, Julian. Çok güzel bir kız."

Üçü diğer odada gülerken babam kolunu Julian'a doluyor. Komik olanın ne olduğundan pek emin değilim ama üçünün birbirlerine gülümseyip neşelendiklerini görmek beni inanamayacağım kadar mutlu ediyor. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara.

"Şuradakini görüyor musun Luna? Bu senin çılgın ailen," diyorum ona.

Luna'nın gözleri hareketlerimi takip ediyor ve ben de kızıma umutsuzca gülümsüyorum. Onu eve, Amerika'ya geri götürmenin zamanı geldi, böylece sonunda Andy ile tanışabilecekti. Annem eşyalarını toplamaya başlıyor ve hepimiz otelden ayrılmak üzere eşyalarımızı toplarken, Julian odadaki son kişiler olduğumuz için kibarca kapıyı benim için açık tutuyor.

"Eve gitmeye, Luna, kardeşinle tanışmaya hazır mısın?" Julian mırıldanıyor. "Eve gitmeye hazır mısın, baba?" Gülümseyerek cevap veriyorum.

Julian başını eğiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum."

Luna'yı aramıza sıkıştırmamaya dikkat ederek ağzına doğru kıkırdıyorum. "Ben de seni seviyorum. Ama bekle, bir sorum daha var..."

Bana gözlerini deviriyor ama sırtarak devam ediyor. "Evet, Bayan Her Şeyi Bilen, şimdi sorunuz nedir?"

"Bana ne zaman evlenme teklif edeceksin?" Ağzımdan kaçırırım.

Tüm yüzünü aydınlatan gülümsemesini kontrol edemeyerek bebek Luna'ya doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Sonunda, bu soru için bir ömür boyu bekledim. Umarım annem evet der?"

"Evet!" Bağırıyorum, parmak uçlarımda durup müstakbel kocamı derinden öperken kolumu boynuna doluyorum.

Son olarak, biz tam bir aileyiz.

THE END

Seriden daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Kaderin Peşinde
Düşmanlardan Aşıklara Bir
Romans **Karanlık Aşk Serisi 5.**
Kitap [Satın almak için buraya](#)
[tıklayın](#)

BLURB

Üçgen İlişki

Biri hayatına romantik bir partner sokan ve "terk edilen" arkadaş için yabancılaşma hissine neden olan iki arkadaştan oluşur.

Mükemmel bekar hayatımı tek bir gecede mahvettim.
Ondan sonra kuzenim Charlie'nin evinde ailesiyle birlikte kalıyorum, bu
da *çocuklar* demek.

Daha da kötüleşiyor.
Charlie benim bekar hayatımı umursamıyor.
Benim kalpsiz bir *playboy* olduğumu düşünüyor. Noah *Mason asla bir*
kadına bağlanmaz.

Benim tek kurtarıcım Charlie'nin en iyi arkadaşı Kate.
Kate şu anda hayatımda ihtiyacım olan her şey; seksi, zeki ve katıksız
eğlenmeye istekli.
Ve hayatımızın en güzel zamanını geçiriyoruz.
Ta ki Kate beni sadece *bir* kadına bağlanmam için cesaretlendirene kadar.
Sözde kurbanım, bir Hollywood film yıldızı.
Ama önce bir engeli aşmam gerekiyor, onun kişisel asistanını.

Bağlılık başka bir şeydir, aşık olmak başka bir şey.
Ve bahsi kaybetmeyi reddediyorum.
Sadece küçük bir sorun var....
Yanlış kadını mı kovalıyorum?

BONUS SCENE

CHARLIE

Lex'in Julian'ı öğrendiği günün ertesi sabahı.

Ben evimizin içinde ne olduğuna dair düşüncelerimle boğuşurken anahtar kilidin içinde kıpırdamadan duruyor.

Gelen kutumun mesajlarla dolup taşığını görmek için telefonumu kaldırıyorum.

Lex: Telefonlarıma cevap ver Charlotte!

Lex: Eğer bana cevap vermezsen, ölmüş olmayı dileyecek. **Lex:** Neden her zaman onunla benim aramda olmak zorunda? Bunun bitmiş olması gerekiyordu. Sen benim karımsın, neden tekrar buraya döndük?

Lanet olsun! Beni hemen ara.

Charlie... Ne olduğunu duydum. Şok hafif kalır ama her şey mantıklı. Lex çok kızmış olmalı. Canavarını evcilleştirdiğinde beni ara.

Ne oldu? Lex telefonumu patlatıyor ve beni seni korumakla mı suçluyor? BENİ HEMEN ARA.

Eric: Bil diye söylüyorum... Kocan beni kara listeye aldı. Güzel pislik.

Vücudumun her yerinde bir ağırlık var. Göğsümü sıkıyor, omuzlarımı çökertiyor, dizlerimin en basit ayakta durma görevinden bile zayıflamasına neden oluyor. Şakağımda bir ağrı yükseliyor, hafif bir baş ağrısı bu durumun yarattığı stresten dolayı daha büyük bir şeyin eşiğinde.

Adriana ile aramdaki bağ Lex'ten çok önce başladı. Bir şey ya da belki de evren bizi bu kadar genç yaşta bir araya getirdi. Evet, dokuz yıl ayrı kaldık ama Elijah vefat edene kadar aramızdaki her şey yavaş yavaş normale döndü.

Kendim Elijah'ı ve neredeyse evliliğimi kaybetmekle mücadele ederken, onun huzurunda ihtiyaç duyduğu güç kaynağı olmaya çalışırken kendimi çaresiz ve değersiz hissettim. Ölümünün onu tanıyan herkes üzerinde yarattığı genel etki, yaşamak zorunda kalacağımızı asla hayal etmediğimiz bir şeydi.

Ve sonra Andy vardı.

Hayat adil değil, babasız büyümeyi hak etmedi.

Yine de son altı ay içinde bir yerlerde Adriana'da bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Yavaş yavaş içimi kemirmeye başladı-özel hayatını paylaşma konusundaki direnci.

Lex ve ben bu konu hakkında konuştuk ve o da bir değişiklik gördü. İkimiz de suçluluk duygusuyla mücadele ettiğini düşündük, bu yüzden onu çok fazla zorlamadık.

Beklemediğimiz şey *Julian'dı*.

Dün geceki ifşaatlar, normalde kontrollü olan benliğimin bile başa çıkamayacağı bir duygu girdabına neden oldu. Her şey anlamlıydı - gizlilik ve benimle paylaşmayı reddetmesi. Eric'in ne ya da kim olduğunun farkında olduğunu bilsem de yine de mantıklı gelmiyordu.

İlk tepkim şok oldu, bunu Lex'i ve beni incitmek için yaptığını düşündüm. Ve buna ek olarak belki de Julian bir şekilde hayatıma geri dönmek istiyordu.

Bu bencilce bir varsayımıdı.

Adriana sonunda içini döktüğünde ve tüm bunların nasıl geliştiğini açıkladığında, her şey anlam kazanmaya başladı. Ve o içini döktükçe, bunun her ikisi için de ne kadar gerçek olduğunu daha iyi anladım.

Hiçbir şey onun hakkında konuşurken gözlerinin ışıldamasını ya da acıyla başa çıkmak için kendini kestiğini söylerkenki pişmanlık dolu ifadesini değiştiremezdi.

Midem bulanıyordu ve Elijah'ı kaybetmenin ona verdiği zararın boyutunu fark edemediğim için inanılmaz derecede özür diliyor, daha fazla çaba göstermiş olmayı diliyordum.

Ama yine evrenin başka planları vardı ve bu plan eski nişanlımla ilgiliydi.

Yine de bu aşk ilişkisinde belki de en büyük engel, barikat, ayak bağı ve karmaşık konu kocamdır.

Lex Edwards.

Ne yazık ki Lex'in öfkesine birden fazla kez şahit oldum. Kıskançlık çirkin bir özelliktir ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendini bundan kurtaramaz.

Julian Ava'yı ve beni kurtardıktan sonra, onu sözde büyük resmi görebilecek kadar sakinleştirmeyi başarmıştım.

Julian olmasaydı hayatta kalamazdık.

Ancak dün gece Lex'in egosu büyük bir darbe aldı ve kıskançlığı hesaba katılması gereken bir güç. Sadakatim hakkında yersiz ve saygısızca şeyler söyledi. Öfkem alevlendi, içimden sıcak lav gibi öfke fişkırdı. Ancak Adriana'nın evine gittiğimizde her şey kafamda oturmaya başladı. Acı gerçek şu ki, geri çekilmesi ve evde kalması için onu uyarmama rağmen bu şekilde davrandığı için onu suçlamıyordum. Bu asla iyi gitmeyecekti ve açıkçası, sonsuza dek Lex'in zayıflığı olacak bir adamla karşı karşıyaydık. Lex'in bunu bildiğini biliyorum ama Adriana, Julian söz konusu olduğunda Lex'in güvensizliğinin boyutunu bilmiyordu.

Bu kapının ardında dün gecenin sonuçları var.

Derin bir nefes alıyorum, anahtarı yavaşça çeviriyorum, içinde ne olduğuna dikkat ediyorum.

Kapı açıldığında, büyük giriş görünür.

Her şey sağlam, sıra dışı bir şey yok.

Sessizlik evin her tarafına yayılıyor, tek bir ses bile duyulmuyor. Mutfığa doğru küçük adımlarla ilerliyorum, ecza dolabının açık olduğunu ve içindekilerin tezgahın üzerine dağıldığını hemen fark ediyorum. Tuttuğum nefesi bırakarak çantamı yere bırakıyorum ve daha sonra temizlemeye karar veriyorum, ilk düşüncem Lex'i bulup yatağımızda sızdığını varsaymak oluyor.

Yatak odamız aynı şekilde duruyor; yatak mükemmel bir şekilde yapılmış ve içinde uyunmamış. Çocuklar Emily'lerde, bu yüzden odaları boş.

Merdivenlerden aşağı inerek uzun koridordan ofisine doğru yürüyorum.

Kapı kapalı.

Kulağımı dayıyorum, yine sessizlik.

Yavaşça açıyorum, karanlık beni tüketiyor. Perdeler kapalı, büyük masasının üzerindeki küçük lamba boş viski şişesini ve telefonunu aydınlatıyor. Yavaşça, yüzünü görene kadar gözlerim yukarı doğru hareket ediyor. Lex elinde tuttuğu boş bardağa bakıyor. Diğer elinin sargılı olması mutfaktaki dağınıklığı açıklıyor.

Bir adım atıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve varlığını duyunca kıpırdamamasını izliyorum. Acı dolu bakışlarla, gözleri uykusuzluktan ve çok fazla içkiden dolayı çekilmiş ve yorgun görünüyor. Öfkem ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verme ihtiyacım arasında gidip geliyor.

Ama kocamı çok iyi tanıyorum, acı çekiyor ve bunu atlatmak için zamana ihtiyacı var.

Kelimelerim dilimin etrafında dönüyor, hararetli bir değış tokuş olmadan çıkmaya çalışıyor. "Konuşacağım," diyorum ona, boğazımı temizleyerek ve mesafemi koruyarak. "Söylemem gerekeni söyleyeceğim, sonra da konuşmak istemiyorsan bu odadan çıkıp gideceğim."

Hiç kıpırdamadan oturmaya devam ediyor.

"Böyle bir şey olduğundan haberim yoktu. Ama bana neden söylemediğini şimdi anlıyorum. İlişkilerini senden saklayamazdım. Adriana ailemden biri gibi olabilir ama sen benim kocamsın. Sana yemin ettim ve evliliğimiz boyunca sana karşı hep dürüst oldum."

Lex'in gözleri bana doğru bakıyor ama bakışlarımla buluşamıyor. Bunun yerine, durduğum yerde, boş ve sözsüz bir şekilde oyalanıyorlar.

"Julian ile herhangi bir şekilde romantik ya da cinsel bir bağım olabileceğini ima ederek bana taktığınız isimlerden dolayı incindim. Buradaki pozisyonunuza saygı duyuyorum ve incinmişliğinizi ve öfkenizi anlıyorum. Ama bu Adriana'nın hayatı, benim değil," diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, sanki birazdan söyleyeceklerinden kendimi korumaya çalışıyormuşum gibi. "Bu benim seçimim değil ve evet, evren üzerinde biraz kontrolüm olsaydı, muhtemelen onun için seçeceğim kişi o olmazdı. Ama ona çok değer veriyor ve yaşadıkları göz önüne alındığında, kararına saygı *duyacağım* ve çapraz ateşte kalmak istemiyorum çünkü *onların* denkleminin bir parçası bile olmamalıyım."

Bakışları tekrar bardağa kayıyor, muhtemelen daha fazla alkol almayı diliyor.

Dün gecenin yorgunluğuyla, tüm bunların sonuçsuz kalacağını bilerek içimi çektim. "Yorgunum Lex. Senden tek istediğim, kızlar bu gece eve gelmeden önce lütfen ayılman."

Adımı söylediğinde içim burkularak arkamı dönüyorum. Arkamı döndüğümde gözlerim ona takılıyor ve sonunda bakışlarımla buluşuyor.

"Özür dilerim."

Kalbimden geçenler dışında ne söyleyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. "Biliyorum. Hâlâ acıyor, bilesin diye söylüyorum." Kapıyı arkamdan kapatıp onu yalnız bırakıyorum, yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu ve söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini biliyorum. Ayaklarım merdivenleri sürüklüyor, zar zor tepeye çıkabiliyorum. En iyi ihtimalle sadece üç saat uyumuş olmalıyım. Adriana'dan ödünç aldığım kıyafetleri çıkarıp üzerime bir atlet ve yatak şortu geçirdikten sonra yatağa giriyorum.

Yastık yüzümün altına gömülüyor, rahat yatak örtüsü ve çarşaflar bedenimi sıcaklığıyla sarıyor. Gözlerim kapanıyor ve uyuklamaya başlıyorum. Ağır ve yorgunlar, bir an daha açık kalamıyorlar.

Bir inilti çıkarıyorum, yatak yanımda kıpırdıyor. Gözlerimin ağırlığı çok ağır, nazik kollar vücudumu sarana ve taze vücut yıkama kokusu duyularımı istila edene kadar onları açamıyorum. Dudaklar boynuma gömülüyor ama yavaş ve şehvetli, Lex ellerini her üzerime attığında alıştığım çılgın panik değil.

"Charlotte," diye fısıldıyor kulağıma. "Lütfen arkanı dön."

Kalbim çırpınıyor, büyüleyici zümrüt gözlerin kaderimle buluşmaya hazır. Kendi tarafıma dönene kadar ayaklarımı sürüyerek arkamı dönüyorum. Yüz ifadesindeki ıstırapı görüyorum ve her şeye rağmen, onu rahatlatmak için her şeyden çok bana ihtiyacı olduğunu biliyorum, her şey yoluna girecek.

Parmaklarım uzanıyor, yanağını okşuyor. "O hep sendin... ve *hep* sen olacaksın. Lütfen kendine işkence etmeyi bırak."

"Seni kaybedemem."

"Bu mümkün değil," diye mırıldanıyorum, yumuşak bir inilti çıkarırken dudaklarında geziniyorum. "Ama kendini kontrol etmelisin Lex. Kızların ve benim iyiliğimiz için, özellikle de o burada kalacaksa."

Lex tek kelime etmiyor, belki de sonunda gerçekler kafasına dank ediyor. İç çekerek başını göğsüme gömüyor ve ben de ona sarılıyorum. Yan yana uzandığımızda karnıma çarpan kalbini sakinleştirmek için saçlarını okşarken, kırılğanlığını saklamıyor.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum ama ikimiz de birbirimizin kollarında uykuya dalmayı başarıyoruz. İkimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey bu.

En azından atletimi indirip ağzını göğüslerime dayayarak beni uyandırana kadar böyle düşünüyordum.

Uzun soluklu bir inilti çıkarıp sırtımı kamburlaştırıyorum ve kızların yakın zamanda eve gelmeyeceğinden emin olmak için hızlıca saate bakıyorum. Tam olarak iki saatimiz var.

Lex beni saate bakarken yakaladı. "Çok tahmin edilebilirsin. Ne kadar vaktimiz var?"

"İki saat."

Gözleri benimkileri delip geçerken ve dili alt dudağında gezinirken, sinsi bir sırıtışın sonunda dudaklarını süslediğini izliyorum ve başımın belada olduğunu anlıyorum.

"Birazdan ne olacağını biliyor musun?" diye soruyor, ses tonuyla dikkatimi çekmeye çalışıyor.

Gülümsememi gizleyemeyerek başımı sallıyorum.

"Sevişeceğiz," dedi bana. "Ve tam iki saat boyunca sertçe sevişeceğiz. Ve ben çıplak gideceğim çünkü seni tamamen hissetmem gerekiyor. Anladın mı?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama eliyle ağzımı kapatarak sözlerimi hapsediyor.

"O cadının hamile kalmanla ilgili söylediklerini aklından bile geçirme. Prezervatif takmayacağım. Nokta! Ama stresini azaltacaksa çekerim, sen de bana sakso çekersin. Anlaştık mı?"

Küçük bir kahkaha atarak başımı sallıyorum ve göğsüne hafifçe vuruyorum. "Sen bencil bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?"

Lex ağzını benimkinin üzerine yerleştiriyor, alt dudağımı emiyor ve çekilmeden önce beni nefessiz bırakıyor. "Hiç şikayet ettiğini duymadım."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Neden şikayet edeyim ki? Ama bu kadar kolay geri adım atmayacağım, onun umutsuzca istediği şeye sahibim.

"Teklifinizi düşünmem gerekecek."

Bu sefer sırıtışını gizleyemeyerek başını sallıyor. Hiçbir şey söylemiyor, üstüme çıkıyor ve herhangi bir uyarıda bulunmadan kendini içeri kaydırıyor. Nefesim kesiliyor, arzusun orman yangını gibi içime yayılmasıyla gözlerimi kapatıyorum.

"Hâlâ düşünüyor musun?" diye inliyor, üzerimde gezinirken tüm kaslarının gerilmesini izlerken içime giriyor.

Ellerimi yüzüne koyup bir anlığına durması için yalvarıyorum. Gözlerimiz buluşuyor, yoğun bakışlar içimdeki tüm duvarları yıkıyor.

Ona ihtiyacım var, belki de her zamankinden daha fazla.

Zümrüt yeşili gözbebeklerine bakarken, kendimi bir kez daha tamamlanmış hissediyorum. "Neyin var göster bana... bebeğim."

OTHER BOOKS BY KAT T. MASEN

[#JERK](#)

[#B!TCH](#)

[Kötü Çocuk](#)

[Oyuncu Kötü](#)

[Çocuk Zengin](#)

[Kibirli Avustralyalı: Bir Kahramanlar Kulübü Romanı](#)

[Oda Arkadaşı](#)

[Savaşları](#)

[Düğün](#)

[Savaşları](#)

[Bebek](#)

[Savaşları](#)

[Oda Arkadaşı Savaşları Kutu Seti \(1'den 3'e Kadar Kitaplar\)](#)

Karanlık Aşk Serisi

[*Buraya tıklayın*](#)

Aşkın Peşinde: Bir Milyarder Aşk Üçgeni Bizi

Kovalamak: İkinci Şans Aşk Üçgeni Onu

Kovalamak: Bir Sapık Romantizmi

Onun Peşinde: Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi Kaderin

Peşinde: Düşmandan Sevgiliye Bir Romantizm

CONNECT WITH ME ONLINE

Yazar Kat T. Masen'in diğerk kitapları için bu bağlantılara göz atın.

OKUYUCU GRUBU

Eğlenceye, ödüllere ve gizli bakışlara erişmek ister misiniz?

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

[Buraya tıklayın](#)

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BOOKBUB

Benimle Bookbub'da bağlantı kurun.

[Buraya tıklayın](#)

İYİ KREŞLER

Goodreads profilimde kitaplarımı TBR listenize ekleyin.

[Buraya tıklayın](#)

AMAZON

Kitaplarımı Amazon profilimden satın almak için tıklayın.

[Buraya tıklayın](#)

WEB SİTESİ

[Buraya tıklayın](#)

TWITTER

@authorkattmasen

İNSTAGRAM

@authorkattmasen

E-POSTA

[Buraya tıklayın](#)

FACEBOOK

[Buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

Avustralya'nın Sidney kentinde doğup büyüyen **Kat T. Masen**, dört çılgın erkek çocuk annesi ve akli başında bir kocanın karısıdır. Sosyal medyanın ve süslü aletlerin olmadığı bir nesilde büyüyen Masen, küçük yaşlardan itibaren okumaktan keyif aldı ve kendini bu hikayelerin içinde buldu. Twitter'da kendisi gibi okumayı seven arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra yazma tutkusu başladı ve arkadaşlıkları mesafelere rağmen devam etti.

"Çılgın ve esprili biri olarak tanınırım. Bana peruk takmış bir köpeğin rastgele bir fotoğrafını gösterin, günlerce gülerim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.